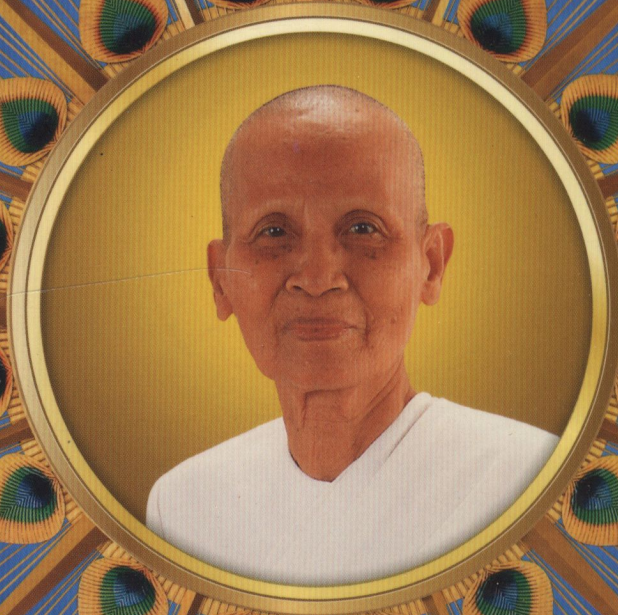

๑๐๐ ปี

ร้อยท่ายาย

พระภิกษุทศพร

พระภิกษุทศพร (เผด็จ ทตฺตชีโว)

มรณทนต์

มรณจิตโลภะเจวํ จรณียมย
ทุจฺฉินฺสํ มรณํ มัจจุรํ เมกขณิ
กํ มรณํ วิตฺตมรณํ ชรณมคย
กถาเสวํ กิํ ยม คิํ ลุคคิํ ปรณม

มรณํ อนุสํ นาคคิํ ตมท
นคิํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ
มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ
มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ

มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ
มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ
มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ
มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ

มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ
มรณํ อนุสํ อนุสํ อนุสํ

ร้อยท่าย่าย

พระภิกษุณีวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

การเห็นพระรัตนตรัย

รัตนะ แปลว่า แก้ว ในที่นี้หมายถึงแก้วอย่างประเสริฐ เช่น แก้วมณีโชติ ซึ่งนับถือกันว่าเป็นแก้วมีคุณวิเศษสูงสุด ใครมีไวย่อมชื่นชมโสมนัส อื้มอกอื้มใจยิ่งกว่าทรัพย์สินอย่างอื่นทั้งหมดในโลก

แก้ว คือ พระรัตนตรัยนี้เหมือนกัน ผู้ใดเข้าถึงก็ย่อม อื้มใจ ชื่นใจเช่นเดียวกัน

ร่างกายพระสิทธัตถะ ไม่ใช่พุทธรัตนะ พระสิทธัตถะทรง กระทำความเพียรอยู่ถึง ๖ พรวรษา จึงพบรัตนะอันลึกลับซับซ้อน

ซ่อนอยู่ในพระองค์ คือ กายธรรม

กายธรรม มีสัณฐานเหมือนพระปฎิมากรเกิดดอกบัว
ตูม มีสีใสเหมือนกระจก ปรางค์อยู่ในศูนย์กลางกาย

ที่ว่ามีหลักฐานในอัครคัมภีร์ที่พระองค์ตรัสแก้ว่าเสกฐ
สามเณรว่า

“ตถาคตสฺส เหนฺ วาเสกฺขฐาธิวํ ฌมฺภาโย อหํ อิติ
ปิฯ”

ยืนยันความว่า “ดูกร วาเสกขฐสามเณร คำว่า
ธรรมกาย ๆ นี่เป็นชื่อตถาคตโดยแท้”

ผนวกเข้ากับหลักฐานพุทธภาษิตในพระธรรมบทว่า

“โย โข วักกฺลิ ฌมฺมํ ปสฺสตี, โส มํ ปสฺสตี”

แปลความว่า “ดูกร วักกสิ ผู้ใดแลเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อ
ว่าเห็นเราตถาคต”

เรื่องวักกสิที่ยกขึ้นมากล่าวข้างต้นนั้น เมื่อระลึกถึงคำว่า
“ตถาคต” ในอัครคัมภีร์นี้ ประกอบแล้ว ย่อมส่งความให้
ผู้นั้นเห็นว่า “ผู้ใดเห็นดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายผู้นั้น
ได้ชื่อว่าเห็นเรา คือ ตถาคตนั่นเอง” หรือพูดให้เข้าใจง่าย
กว่านี้ก็ว่า “ผู้ใดเห็นธรรมกาย ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า”

ทำไมจึงหมายความว่าเช่นนั้น ก็เพราะว่า ขณะนั้นพระ
วักกลีก็อยู่ใกล้ๆ กับพระองค์ หากจะแลดูด้วยลูกตาธรรมดา
ทำไมจะไม่เห็นพระองค์ **เพราะไม่ปรากฏว่าพระวักกลีนั้น**
ตาพิการ

เมื่อเป็นเช่นนั้น โฉนพระองค์จะตรัสเช่นนั้นเล่า นั่นเพราะ
ว่า ที่แลเห็นด้วยตาธรรมดานั้น เห็นแต่เปลือกของพระองค์
คือกายพระสิทธัตถะที่ออกบวช ซึ่งมีได้อยู่ในความหมายของ
คำว่า **“เรา”** หรือ **“ตถาคต”** และยังตรัสว่าเป็นกายที่เฝ้าเปื่อย
ด้วย นั่นคือกายพระสิทธัตถะที่ออกบวช ซึ่งเป็นกาย
ภายนอกนั่นเอง

คำว่า **“เรา”** ในที่นี้จึงสันนิษฐานได้ว่า หมายถึงกาย
ภายใน ซึ่งไม่ใช่กายเปื่อยเฒ่า กายภายในคืออะไรเล่า ก็คือ
“ธรรมกาย” นั่นเอง

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง พระพุทฺธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ
แสดงโดย พระมงคลเทพมุนี
(หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ)

มโนปณิธานของคุณยาย

ก่อนที่คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย จะละสังขารนั้น ท่านได้กล่าวไว้
เสมอในทุกโอกาสที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยและ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว ไปเยี่ยมสุขภาพของท่านว่า

“ตลอดชีวิต ยายตั้งใจฝึกตัวเองมาตลอด แล้วก็พบว่า
สุดยอดของการฝึกตัวเองนี้ **ไม่มีอะไรเกินการเจริญภาวนา**
ยายเข้ากลางเรื่อยไป ให้มันสว่างเข้าไปข้างใน ไม่มีที่สิ้นสุดสิน

ยายมีแต่ความบริสุทธิ์ใจกับทุก ๆ คน

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าใครจะล่วงล้ำก้ำเกินอะไร ยายให้อโหสิฯ
หมดแล้ว ยายให้อภัยกับทุก ๆ คนทั้งหมด

**ถ้ารักยาย ตั้งใจนั่งสมาธิให้แตกฉานวิชชาธรรมกาย
อย่างกับยายนะ รีบตามยายมาให้ทัน**

ถ้ารักยายจริง อย่ามาเสียเวลาร้องห่มร้องไห้ ถึงอย่างไร
ยายก็ไปดี ยายดึงเข้ากลางพระธรรมกายมาตลอดชีวิต ใจ
ยายไม่เคยถอนไปไหนกับเขาเลย

**ขอให้ประคับประคองหมู่คณะให้ดี เอาวิชชาธรรมกาย
ไปทั่วโลกให้ได้ เพราะว่ายายรับปากกับหลวงพ่อดัด
ปากน้ำท่านเอาไว้ เพราะวิชชานี้ เป็นแก่นแท้ของชีวิต
สามารถช่วยคนทั้งโลกให้พ้นห้วงทุกข์แห่งการเวียนว่าย
ตายเกิดได้**

ยายเตรียมทุกอย่างไว้ให้พวกท่านแล้ว สถานที่ต่าง ๆ ก็
เตรียมกันแล้ว มหาธรรมกายเจดีย์ก็เตรียมกันแล้ว สภา
ธรรมกายสากลก็เตรียมกันแล้ว

เพราะฉะนั้น ประคับประคองหมู่คณะกันให้ดี แล้วก็
ตั้งใจปฏิบัติเองด้วย ให้เข้าถึงวิชชาธรรมกายให้ได้ รีบตาม
ยายมาให้ทัน แล้วก็**ขอชาวโลกตามมาเยอะ ๆ ด้วย”**

เป็นหนึ่งในไม่มีสอง

ภายใต้ร่มบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกปากน้ำ
คุณยายอุทิศชีวิตศึกษาวิชาธรรมกาย มีข้อวัตรปฏิบัติ
ความบริสุทธิ์ บริบูรณ์เต็มที่ได้ รับคำชมจากหลวงพ่อดอก
ปากน้ำว่า **“เป็นหนึ่งในไม่มีสอง”** ท่านได้รักษาคำยืนยันนี้มา
ตลอด ด้วยใจปกติ ไม่ลึงโลดใจ ตรวจตราดูตัวเอง ทำสิ่งนั้น
ให้สมบูรณ์ ไม่สนใจเรื่องปลีกย่อย สนใจเป้าหมาย ไปปราบ
กิเลสผู้ที่สุดแห่งธรรม ท่านทำต่อเนื่องมาตลอด

ความปรารถนาที่จะตามหาพ่อในสัมปรายภพ ความปรารถนาที่จะทำความดี คุณยายท่านมีอย่างแรงกล้ำมันคงการจะทำความดีไม่ได้ทำเพียงวันเดียว ความดีของบางคนมีช่วงเวลาสั้น แต่คุณยายทำความดีจนกว่าจะชนะใจทุกคน คุณยายยอม ยอมทำตน จนกว่าเขาจะยอมรับในคุณงามความดีของท่าน เอาชีวิตจิตใจ เกียรติยศ เกียรติศักดิ์ ยอมอดทนเพื่อให้เขายอมรับ

ทุกช่วงชีวิตของคุณยาย งามงดงาม ยอดเยี่ยม งามงามทุกช่วงชีวิต งามดุดดวงอาทิตย์ตั้งแต่อรุณทัยจนถึงสนธยา เป็นต้นบุญ ต้นแบบในสิ่งที่ดีงาม ไม่ยินดีในลาภ ยศ สรรเสริญ คน สัตว์ สิ่งของ กายนวลสว่างไสว ด้วยรัศมีแห่งธรรม ดวงตาสุกใสสว่างมีประกายแห่งความรู้แจ้งที่เจิดจ้า **มีร่างกายเป็นฐานทัพของพระธรรมกายที่ผ่านกายตลอดเวลา ดุจพระเจดีย์เคลื่อนที่** มีชีวิตอยู่อย่างเป็นสุขในกลางธรรมกาย อเนกอนันต์จะนับประมาณมิได้

พจนานวนวิสุทธิ
(พระราชภาวนาวิสุทธิ)

ความกตัญญู คือ ที่มาแห่งปัญญา

หลวงพ่อก็ได้ตามคุณยายสั้นๆ คุณยาย **ทำไมพระสารีบุตร จึงเจ้าปัญญา** ขนาดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสชมว่า ในบรรดาพระอรหันตสาวกของพระองค์นั้น พระสารีบุตรได้รับคำยกย่องต่อหน้าสงฆ์สภาว่า **“เป็นเลิศในด้านปัญญา”**

ด้วยคำถามนี้คุณยายท่านก็หลับตานิ่งประมาณสักไม่เกิน ๕ นาทีแล้วคุณยายก็ตอบ ด้วยคำตอบที่ชัดเจนว่า เพราะพระสารีบุตรเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ตามที่ฉันสงสัยติดตัวว่าเป็นคนที่ **เลิศด้วยความกตัญญูกตเวที**

มองไปที่คุณยาย ตลอดชีวิตที่ท่านรู้เรื่องมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งมาเป็นครูบาอาจารย์ให้กับพวกเรา ให้พวกเราได้อาศัยบุญของท่านได้สร้างบุญมาทุกวันนี้ ก็ด้วยแรงกตัญญูกตเวทีของคุณยาย เพื่อจะพบพ่อให้ได้ ไปขอขมาพ่อ พบพ่อก่อนนั้นแหละ ท่านได้แทนคุณพ่อของท่าน ยายบอก ไปช่วยพ่อขึ้นมาจากนรก นั่นคือสิ่งที่ยายแสนจะภูมิใจ โดยทำให้ตัวท่านเข้ามาถึงวิชชาธรรมกาย **ความกตัญญูกตเวทีของยาย ทำให้ยายได้ โลกียปัญญา ได้อริยปัญญา ตามเส้นทางสายนี้เช่นเดียวกับพระสารีบุตร**

เพราะฉะนั้น เมื่อเราจะฝึกตัวขัดเกลานิสสัยตัวเองให้ได้ดีละก็ ต้องเดินตามเส้นทางสายนี้เช่นเดียวกับคุณยาย คือ **กตัญญูกตเวทีต่อหลวงพ่อัมมะ ต่อคุณยาย เหมือนกับที่คุณยาย หลวงพ่อัมมะมีต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำ เหมือนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ วัดปากน้ำมีต่อบุรพาจารย์ มีต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งเหล่านี้คือเส้นทางสร้างปัญญาให้กับพวกเรา บ่มปัญญาให้กับพวกเราโดยไม่รู้ตัว**

(พระภาวนาวิริยคุณ)

ตัดตอนจากพระธรรมเทศนา วันอาทิตย์ที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
แสดงในพิธีบำเพ็ญกุศลคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

คำนำในการจัดพิมพ์ ๑๐๐ ปี รอยเท้ายาย

เมื่อกล่าวถึงผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของวัดพระ
ธรรมกาย บุคคลสำคัญที่สุดหนึ่งเดียวจะเป็นใครมิได้ ถ้ามิใช่
**คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง มหา
ปูนียาจารย์ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย** ท่านเป็นผู้นำใน
การบุกเบิกทุ่งนาฟ้าโล่งที่ว่างเปล่า ให้พัฒนาขึ้นมาจนกลายเป็น
เป็นบุญสถานอันศักดิ์สิทธิ์และงดงาม เป็นศูนย์กลางในการ
สร้างบารมีของเหล่าผู้มีบุญบารมีทั้งหลาย จำนวนนับแสน
นับล้าน นอกจากนี้ คุณยายอาจารย์ยังเป็นต้นบุญต้นแบบใน
การทำความดีนานับประการจนเป็นที่เคารพกราบไหว้และเลื่อมใส
ศรัทธาของผู้ที่ได้พบเห็นมาโดยตลอด **เหนือสิ่งอื่นใด ด้วย
ปรีชาญาณมองการณ์ไกลอย่างทะลุปรุโปร่ง** คุณยายอาจารย์
ได้เป็นผู้ริเริ่มในการวางรากฐานวัฒนธรรม ประเพณีที่ดีงาม
ของชาววัด ให้ถือปฏิบัติสืบต่อกันมากระทั่งถึงปัจจุบัน

ปีพุทธศักราช ๒๕๕๒ หากคุณยายอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านจะมีสิริรวมอายุได้ ๑๐๐ ปี และเบิกบานในธรรมอยู่ท่ามกลางความเติบโตใหญ่ของวัดพระธรรมกาย อย่างไรก็ดี แม้คุณยายจะละสังขารไปหลายปีแล้ว แต่คำสอนของคุณยายก็เป็นสิ่งที่แทนตัวท่านตลอดไป ลูกหลานยายไม่เคยลืมคำสอนที่เป็นแนวทางให้เราตั้งอยู่ในความดี มีความรักในวิชาธรรมกาย ตั้งใจนั่งสมาธิปฏิบัติธรรม โดยมีให้ขาดแม้เพียงวันเดียว และให้ความสำคัญต่อการต้อนรับปฏิสันถารบุคคลต่างๆ อย่างที่คุณยายเคยปฏิบัติ ภาพในความทรงจำที่คุณยายคอยย้ำเตือนเสมอ ให้ลูกหลานที่มากราบไหว้ท่านหมั่นสั่งสมความดี ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ตามอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และให้ติดตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย เผยแผ่วิชาธรรมกายอย่างสุดชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงเป็นสิ่งที่อยู่ในใจของลูกหลานยายตลอดมา

สิ่งหนึ่งที่เป็นความมุ่งมั่นตลอดชีวิตของคุณยาย คือการทำตามคำสั่งของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ ที่ว่าให้ส่งต่อวิชาธรรมกายไปให้ถึงที่สุด และเผยแผ่พระพุทธศาสนาวิชาธรรมกายไปทั่วโลกให้จงได้ บัดนี้ คุณยายอาจารย์ได้ละสังขารจากโลกนี้ไปแล้ว หน้าที่การเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายไปทั่วโลก จึงเป็นภาระหน้าที่สำคัญที่ลูกหลานคุณยายทุกคนต้องสืบสานกันต่อไป สิ่งใดที่ทำให้มนโพนธานนี้เป็นจริงได้ ลูกหลาน ศิษยานุศิษย์ของคุณยายต้องริบเร่งทำอย่างสุดความ

สามารถ ให้สมกับที่ได้เกิดมาเป็นลูกหลานคุณยาย ได้เกิดมา พบพระพุทธศาสนา และได้พบวิชชาธรรมกาย

เพื่อเป็นการรำลึกถึงพระคุณของคุณยายอาจารย์ และประกาศเกียรติคุณของท่านให้แผ่ไพศาลยืนยงตลอดไปนับพันปี ในวาระครบรอบอายุ ๑๐๐ ปี คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๒ นี้ ทีมงานกองวิชาการ อาศรมบัณฑิต ได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่าควรจัดทำหนังสือรวบรวมโอวาทและคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโว (พระภาวนาวิริยคุณ) ที่กล่าวถึงคุณธรรมของคุณยายอาจารย์ไว้ในหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว ในวาระต่างๆ เป็นลำดับๆ ตั้งแต่คุณยายยังมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน จำนวน ๔ เล่ม ให้รวมเป็นเล่มเดียวกัน เพื่อให้ข้อมูลกระจ่างกระจายและง่ายต่อการนำมาศึกษาสำหรับผู้สนใจในกายภาคหน้า โดยให้ชื่อหนังสือเล่มใหม่นี้ว่า **“๑๐๐ ปี รอยเท้ายาย”** สาระสำคัญของหนังสือ ทั้ง ๔ เล่มคือ

๑. เล่าเรื่องยาย : จัดพิมพ์เมื่อ ตุลาคม ๒๕๓๑ เป็นกิ่งอัฐิประวัติของพระเผด็จ ทัตตชีโว (พระภาวนาวิริยคุณ) เล่าเรื่องชีวิตโลดโผนแต่วัยเด็ก จนกระทั่งได้พบหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พบหลวงพ่อรัญมชโยและคุณยายอาจารย์ถูกขัดเกลอบรมบ่มนิสัย จนกระทั่งตัดสินใจบวชอุทิศชีวิตในพระพุทธศาสนา และร่วมบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกายตั้งแต่เริ่มแรก จัดพิมพ์ในวาระที่คุณยายอาจารย์เป็นประธานกฐินวัดพระธรรมกายเป็นครั้งแรก เมื่ออายุ ๘๐ ปี

๒. ศิล สมาธิ ปัญญา หลักการฝึกคุณธรรมของ
คุณยาย : จัดพิมพ์เมื่อ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เป็นบันทึกพระ
ธรรมเทศนาของพระภิกษุญาณวชิรคุณ แสดงในพิธีบำเพ็ญกุศล
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เมื่อวันที่
อาทิตย์ที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ กล่าวถึงมุมมองของคุณยาย
ในการนำ ศิล สมาธิ ปัญญา มาใช้ฝึกบุคลากรของวัด โดย
คำนึงถึงหลักการและเหตุผลที่แท้จริง

๓. ทำบุญต้องได้บุญ : จัดพิมพ์เมื่อ กันยายน ๒๕๔๗
เป็นบันทึกพระธรรมเทศนาของพระภิกษุญาณวชิรคุณ เรื่องทอ
ธารแห่งบุญ จากปฏญญภิสันทสูตร เล่าถึงลีลาการถามปัญหา
เรื่องทอบุญมีจริงหรือ และคำตอบของคุณยายอาจารย์

๔. รอยเท้ายาย : จัดพิมพ์เมื่อ ธันวาคม ๒๕๔๗ เป็นบันทึก
ของผู้ติดตามสนองงานวิชาการของพระภิกษุญาณวชิรคุณ กล่าว
ถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับคุณยายอาจารย์ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่
อทัตตชีโว มักยกเอามาอ้างอิงเป็นคำสอน ขณะเดินตรวจวัด
เป็นภาพอดีตที่ส่งให้เห็นผลสัมฤทธิ์ในปัจจุบันของวัดพระ
ธรรมกาย พิมพ์ถวายเป็นมุทิตาสักการะเนื่องในวันคล้ายวัน
เกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ เมื่อ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๗

คณะผู้จัดทำหวังว่าหนังสือ “๑๐๐ ปี รอยเท้ายาย” จะ
เป็นธรรมบรรณาการที่ถูกต้องถูกใจของลูกหลานยายทุกคน
ในโอกาสอันเป็นมงคลนี้ และขออนุโมทนาบุญกับเจ้าภาพทุก
ท่านด้วยความยินดียิ่ง

คณะผู้จัดทำ

การเห็นพระรัตนตรัย	(๕)
มโนปณิธานของคุณยาย	(๘)
เป็นหนึ่งในไม่มีสอง	(๑๐)
ความกตัญญู คือ ที่มาแห่งปัญญา	(๑๒)
คำนำในการจัดพิมพ์ “๑๐๐ ปี รอยเท้ายาย”	(๑๔)

เล่าเรื่องยาย	๑
ในอดีต	๙
อยากเป็นอย่างขุนแผน	๑๑
กัลยาณมิตรคนแรก	๑๔
พบคุณยาย	๑๘
อาจารย์เก่าตามรังควาน	๒๒
ประลองฤทธิ์	๒๕
คนสอนยาก	๒๘

ประสบการณ์ในสมาธิครั้งแรก	๓๐
คุณยายทำนายฝัน	๓๒
รางวัลสำหรับงานจัดรองเท้า	๔๒
คุณยายผู้เสี่ยมเจียมตัว	๔๕
เจ้าแห่งความสะอาด	๔๗
ต้นตำรับวิชาขัดห้องส้วม	๕๒
เหตุที่นึ่งแยกหญิงชายชาววา	๕๖
ป้องกันเรื่องชู้สาว	๕๘
กลิ่นดอกไม้พญามาร	๖๐
ความตั้งใจให้ลูกศิษย์เป็นโสด	๖๓
ของขวัญวันเกิดคุณยาย	๖๖
แรงอธิษฐาน	๗๐
นโยบายสร้างวัด	๗๓
ป้องกันไม่ให้ศิษย์ก่อเวร	๗๖
คุณยายชวนบวช	๗๘
ตัดสินใจบวช	๘๑
พระบวชใหม่	๘๘
ปลุกกล้วยเอาไว้เตะ	๙๑
คิดถึงความตาย	๙๓
คุณยายตั้งกฎระเบียบวัด	๙๕
คร่ำกับกิจวัตรของคุณยาย	๙๗
คุณยายป่วย	๑๐๐
กุศโลบาย	๑๐๓
กฐินคุณยาย	๑๐๗

ศีล สมาธิ ปัญญา หลักการฝึกคุณธรรมของคณยาย	๑๑๕
พระธรรมเทศนาเรื่อง “ศีล สมาธิ ปัญญา หลักการฝึก	
คุณธรรมของคณยาย”	๑๒๓
เถรสองบาตร อุทาหรณ์ของความไม่รู้หลักการ	๑๒๕
หลักการของ “ศีล” คือ ความสะอาด	๑๓๐
หลักการของ “สมาธิ” คือ ความสว่าง	๑๓๗
หลักการของ “ปัญญา” คือ ความสงบ	๑๔๖

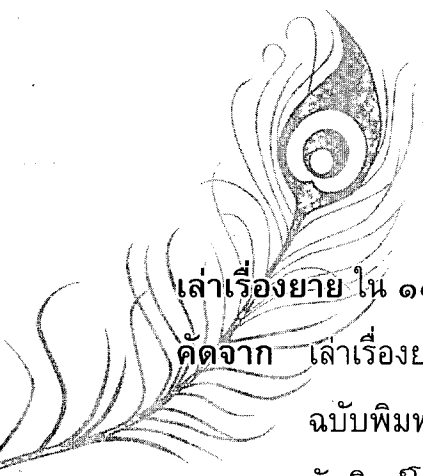
ทำบุญต้องได้บุญ	๑๕๕
พระธรรมเทศนาเรื่อง “ทำบุญต้องได้บุญ”	๑๖๑
เมตตาเพื่อสร้างคน อดทนเพื่อสร้างศิษย์	๑๖๒
สร้างบุญ เพื่อปราบมาร	๑๗๐
ทำอะไรให้ได้บุญมาก	๑๗๔
ทอธารแห่งบุญ	๑๗๙
หลักการทำบุญที่สมบูรณ์แบบ	๑๘๓
หลักฐานในพระไตรปิฎกเรื่อง “ทอธารบุญ”	๑๘๙

รอยเท้ายาย	๒๐๑
คิดถึงยาย	๒๐๙
หมวดที่ ๑ คณยายผู้แตกฉานวิชา	๒๒๑
โรงงานทำวิชา	๒๒๓
คำนวณเม็ดฝน	๒๓๗
เหตุที่ทำให้คณยายแตกฉานวิชาธรรมกาย	๒๔๓
พิสูจน์รัก-สวรัคด้วยตนเอง	๒๕๓

หมวดที่ ๒ ภาพของคุณยายในความทรงจำ	๒๕๙
ต้นแบบการเอาใจเขามาใส่ใจเรา	๒๖๑
ความสะอาดเป็นครูได้	๒๖๗
ปิดอบายให้ศิษย์ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน	๒๗๓
รับแขกอย่างองอาจในธรรม	๒๗๙
วิธีตัดสินใจของคุณยาย	๒๘๕
มุ่งปราบมารอย่างเดียว	๒๙๑
ทำบุญเต็มที่ด้วยตนเอง	๒๙๗
นักสร้างบารมีไม่มีวันหยุดสร้างบารมี	๓๐๑
หาบุญให้ลูกศิษย์สร้างบารมีไปที่สุดแห่งธรรม	๓๐๙
หาทางให้ลูกหลานได้สมบัติจักรพรรดิ	๓๑๓
ทุ่มชีวิตบูชาพระคุณครู	๓๑๙
หมวดที่ ๓ การสร้างผู้นำของคุณยาย	๓๒๗
คุณยายสร้างผู้นำ มานำสร้างวัดพระธรรมกาย	๓๒๙
ฝึกตัดอาลัยให้ขาด	๓๓๗
ชวนศิษย์ประพฤติพรหมจรรย์	๓๔๓
คุณยายกับสัลเลขธรรม	๓๔๙
ความก้าวหน้าของสมาธิ อยู่ที่ศิลปะในการบริหาร	
เวลา	๓๕๓
พระคุณของคุณยาย	๓๖๓
 ประวัติย่อคุณยายอาจารย์	 ๓๖๖
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	๓๗๓

พระเมด็จ ทตฺตชีโว

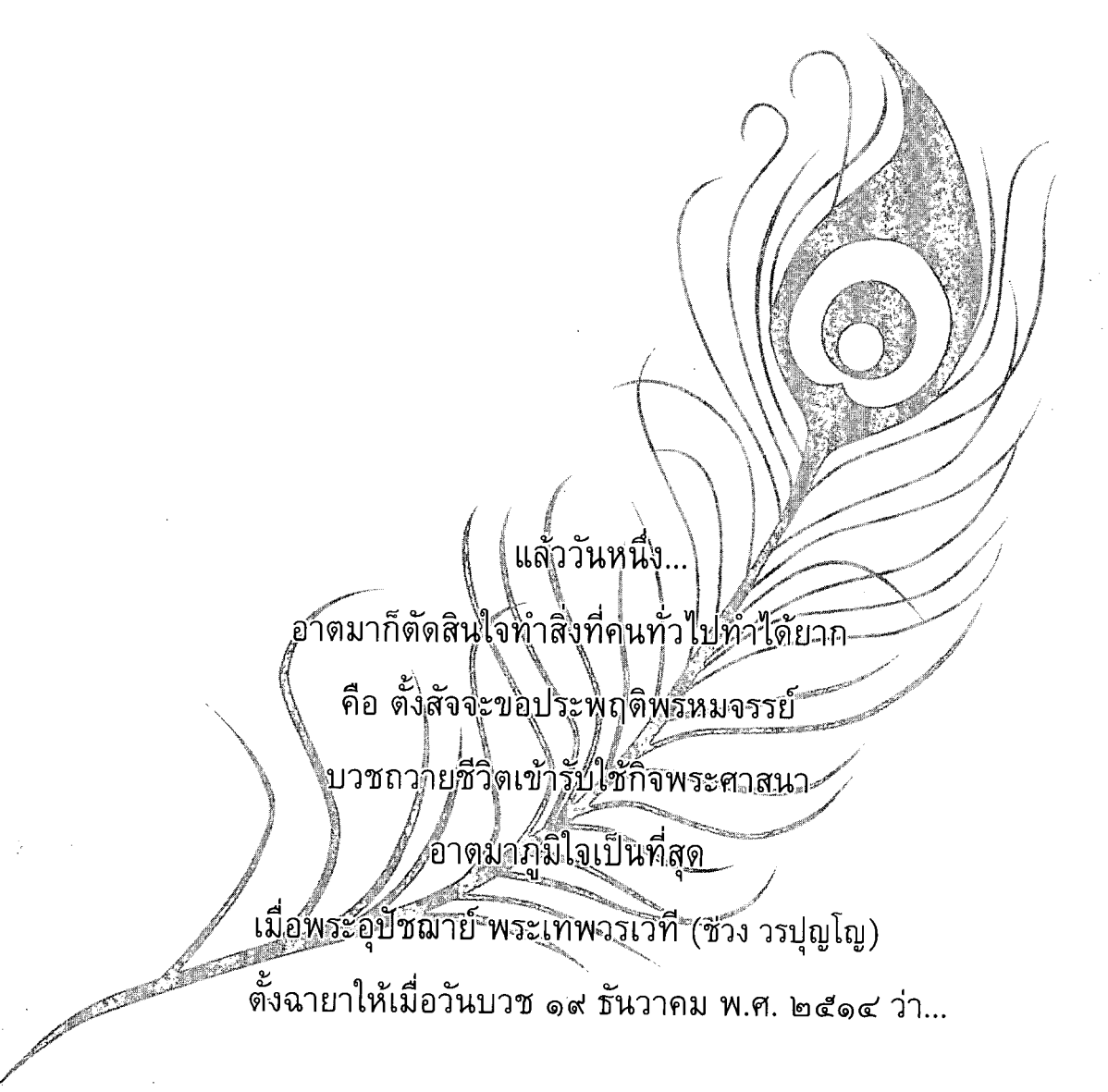
เล่าเรื่องยาย ใน ๑๐๐ ปี รอยเท้ายาย

คัดจาก เล่าเรื่องยาย โดย พระเมด็จ ทตฺตชีโว

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

จัดพิมพ์โดย ฝ่ายวิชาการ วัดพระธรรมกาย

ISBN 974-505-717-7

แล้ววันหนึ่ง...

อาตมาก็ตัดสินใจทำสิ่งที่คนทั่วไปทำไม่ได้ยาก

คือ ตั้งสัจจะขอประพาศพรหมจรรย์

บวชถวายชีวิตเข้ารับใช้กิจพระศาสนา

อาตมามีใจเป็นที่สุด

เมื่อพระอุปัชฌาย์-พระเทพวรเวที (ช่วง วรบุญโญ)

ตั้งฉายาให้เมื่อวันบวช ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ว่า...

“ทัตตชีโว”

แปลว่า

“ผู้ถวายชีวิตแล้วแต่พระศาสนา”

เพราะนั่นคือมโนปณิธานอันแน่วแน่ของอาตมา

ตลอดชีวิตนี้

หลวงพ่отัตตชีโว รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย มักจะเล่าถึง คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนบกยูง ให้ลูกศิษย์ที่ทำงานใกล้ชิดฟังเสมอๆ บางครั้งก็เล่าเพื่อยกเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบในการสั่งสอน บางครั้งก็เพื่อยกมาสนับสนุนการทำความดีของศิษย์

ลูกศิษย์จึงมักได้ฟังหลวงพ่อกเล่าวสรวรเสริญคุณงามความดีของคุณยายอยู่บ่อยๆ ในโอกาสต่างๆ ที่มีการกระทำเกิดขึ้นแล้วทำให้ย้อนคิดไปถึงคุณยายอาจารย์ ได้ฟังแล้วรู้สึกซาบซึ้งถึงพระคุณของคุณยาย ที่ท่านได้อดทนพร่ำสอน ทุ่มเท

เคียวเชียวหลวงพ่อก็เมื่อครั้งยังเป็นฆราวาสด้วยความเหนื่อย
ยาก สมกับเป็นผู้ที่มีวิญญานครูในพระพุทธศาสนา ดังที่
พระพุทธองค์ได้ตรัสกับพระอานนท์ว่า

“อานนท์ เราไม่พยายามทำกับพวกเธออย่าง
ทะนุถนอมเหมือนพวกช่างหม้อทำแก้ม้อที่ยังเปียกอยู่
อานนท์ เราจักขนาบแล้วขนาบอีกไม่มีหยุด

อานนท์ เราจะชี้โทษแล้วชี้โทษอีกไม่มีหยุด ผู้ใดมี
มรรคผลเป็นแก่นสาร ผู้นั้นจักทนอยู่ได้”

(มหาสุญญสูตร อปร.ม. ๑๔/๒๔๕/๓๕๖)

เมื่อหลวงพ่อบวชเป็นพระภิกษุอยู่ในสมณเพศอันเป็น
ฐานะที่สูงกว่าคุณยายผู้เป็นอาจารย์ ท่านก็ปฏิบัติตนต่อคุณ
ยายอย่างเหมาะสม ความชื่นชมความนับถือที่ท่านมีต่อคุณ
ยายนั้น ลูกศิษย์ทั้งหลายจะสังเกตได้จากเรื่องราวต่างๆ ที่
ท่านเล่าให้ฟัง และถ้อยคำที่ท่านนำมากล่าวถึง อันแสดงออก
ถึงการเป็นผู้ที่มีวิญญานของศิษย์ ที่ศิษย์ทั้งหลายควรถือ
เป็นเยี่ยงอย่างอย่างยิ่งทีเดียว

ฝ่ายวิชาการฯ ได้เล็งเห็นคุณค่าดังกล่าวนี้ จึงได้กราบ
เรียนหลวงพ่อกว่า อยากจะให้ลูกศิษย์ท่านอื่นๆ และสาธุชน
ทั่วไปได้ทราบเรื่องของคุณยายด้วย เพราะคุณยายเป็น
อาจารย์ของหลวงพ่อก็เปรียบเสมือนเป็นอาจารย์ของพวก
เราทั้งวัด อีกทั้งการได้ทราบประวัติของคุณยาย ย่อมจะโยง

ให้เราได้ทราบประวัติของหลวงพ่อตัตตชีโว ท่านได้
ประวัติการสร้างวัดในระยะเริ่มแรกด้วย

ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของหลวงพ่อตัตตชีโว ท่านได้
เขียน เล่าเรื่องยาย ให้อย่างละเอียดในช่วงพรรษาตัวเอง
(กัณยานน) และมอบให้ฝ่ายวิชาการฯ จัดพิมพ์เผยแพร่ในทันที

ผู้ที่อ่าน เล่าเรื่องยาย นอกจากจะได้ความรู้ในแง่มุมที่หา
ฟังได้ยากแล้ว ยังจะได้แง่คิดในเรื่องความพากเพียร ความ
ทุ่มเทชีวิตจิตใจปฏิบัติธรรม และได้รับผลสำเร็จสมความ
ปรารถนา เป็นการยืนยันธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า
อกาลโก คือ ผู้ใดทำดี ผู้นั้นย่อมได้รับผลดีแน่นอน ไม่จำกัด
ด้วยกาลเวลา แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไปนาน
แล้วก็ตาม

หวังว่า เล่าเรื่องยาย นี้ จะเป็นกำลังใจให้ผู้ที่ได้อ่านทุก
ท่าน สามารถปฏิบัติตนและปฏิบัติธรรมได้ดีเยี่ยม เป็น
ประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว ประเทศชาติและพระพุทธ
ศาสนาตลอดไป

ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว ไว้ ณ ที่นี้อีกครั้ง
หนึ่งที่เมตตาให้เราทั้งหลายได้รู้เรื่องคุณยาย เพื่อเราทั้ง
หลายจะได้ทำตามที่คุณยายสอนไว้ด้วย

ฝ่ายวิชาการ วัดพระธรรมกาย

กัณยานน ๒๕๓๑

อาตมาในอดีตคือ นายเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ ลูกชายคนเล็ก
ซึ่งพ่อตั้งความหวังไว้ว่าจะมีลูกหลานสืบสกุลมากมายไม่
ทำให้สกุลตวันขาดทายาท

อาตมาเป็นชาวเมืองกาญจนบุรี เป็นลูกชาวไร่ธรรมดาๆ
ซึ่งพ่อมีสติปัญญาอ่านเขียนจนสำเร็จเป็นบัณฑิตทางการเกษตร
ทั้งจากมหาวิทยาลัยในประเทศและต่างประเทศ

เมื่อสำเร็จการศึกษาออกประกอบอาชีพ ก็ตั้งใจทำงาน
อย่างเต็มที่ จนได้รับการสนับสนุนให้เป็นหัวหน้างาน มีลูก
น้องมากหน้าหลายตา มีรายได้ไม่น้อยหน้าใครในรุ่นเดียวกัน

เช่นเดียวกับชายหนุ่มทั่วไปอาตมาไฝฝืนที่จะมีครอบครัว

แต่แล้ว อาตมาก็ได้เข้ามาบวชตั้งแต่อายุ ๓๑ ปี จนกระทั่งบัดนี้ (พ.ศ. ๒๕๓๑) นับได้ ๑๖ พรรษาแล้ว*

· บัณฑิตนี้เป็นกึ่งอัตชีวประวัติ กึ่งบันทึกความประทับใจของอาตมา ที่มีต่อผู้ที่เป็จุดกำเนิดแรงบันดาลใจ ให้อาตมาอธิษฐานขอบวชถวายชีวิต

ท่านผู้นั้นคือ

คุณยายมหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

คุณยายอาจารย์ ของอาตมา

* ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๕๒ เข้าสู่พรรษาที่ ๓๘

อยากเป็นอย่างขุนแผน

เมื่ออาตมามีอายุย่างเข้าวัยรุ่นนั้น อาตมารักการฝึกสมาธิมากเริ่มต้นฝึกมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๗-๙๘ ขณะเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม ๔ แรกทีเดียวเป็นเพราะได้อ่านวิธีฝึกสมาธิในคัมภีร์วิสุทธิมรรค ซึ่งรจนาโดย**พระพุทธโฆษาจารย์*** เมื่อประมาณ พ.ศ. ๙๐๐ ที่เจอเพราะรักการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจนั่นเอง อาตมาอ่านหนังสือทุกประเภท

* พระพุทธโฆษาจารย์ เกิดในวาระพระบาทสมเด็จพระพุทธศาสนา เป็นผู้แตกฉานในพระไตรปิฎก

อ่านตะไปหมด อ่านจนหมดห้องสมุดประชาชนประจำ
จังหวัดกาญจนบุรี พออ่านคัมภีร์วิสุทธิมรรคแล้วก็อยากฝึก
สมาธิ แต่ฝึกเองไม่ได้ผล จึงดั้นด้นค้นหาอาจารย์สอนสมาธิให้
บังเอิญไปพบอาจารย์ที่ฝึกสมาธิเพื่อประโยชน์ทางอิทธิฤทธิ์
เข้าก่อน จึงเลยเป็นไปตามฤทธิ์หนุ่ม คือฝึกวิชาหนึ่งเหนียว
รูตโซ่ ลุยไฟ สะเดาะกลอน สารพัด ใจมันอยากจะเป็นอย่าง
ขุนแผนกับเขาบ้าง ตอนนั้นไม่รู้เลยว่าวิชาเหล่านี้เป็นวิชามาร
คิดว่าเป็นวิชาพระ เพราะมีคาถาประกอบเป็นบทสรรเสริญ
พระพุทธคุณบ้าง บทสรรเสริญพระโมคคัลลาน์อัครสาวกผู้มี
ฤทธิ์บ้าง

ข้อสำคัญ มีอาจารย์ท่านหนึ่ง สรรเสริญคุณงามความดี
ของขุนแผน และขุนศึกทั้งหลายที่ใช้วิชาเหล่านี้สู่ศัตรู
ปกป้องประเทศชาติบ้านเมืองไว้ได้ อาตมาจึงคิดแต่ว่า จะ
เอาวิชานี้ไปทำประโยชน์ให้ประเทศชาติเท่านั้น ยิ่งตอนหลัง
เกิดหนึ่งเหนียว อยู่ยงคงกระพันขึ้นมาจริงๆ ก็เลยหลงคิดว่า
มาถูกทางแล้ว

โชคดีที่อาตมาให้ความสนใจใคร่รู้เรื่องนรก-สวรรค์มาก
ดังนั้นถึงแม้จะได้ร่ำเรียนวิชาที่ทำให้มีอิทธิฤทธิ์มากเพียงใด
วิชาเหล่านั้นก็ไม่สามารถดับความกระหายใคร่รู้เรื่องนรก
สวรรค์ได้เลย อาตมาจึงยังคงแสวงหาผู้รู้ในเรื่องนี้เรื่อยมา
เมื่อมีเวลาว่างก็ดั้นด้นไปตามป่าตามเขา ไปฝึกสมาธิกับ
พระเกจิอาจารย์ต่างๆ ได้โอกาสก็ถามท่านเรื่องนรกสวรรค์
เสียทุกคนไป

แต่ไม่ว่าจะไปถามท่านใดทั้งที่เป็นพระภิกษุและ
ฆราวาสว่านรกมีจริงไหม สวรรค์มีจริงไหม เทวดานางฟ้ามี
จริงไหม ก็ไม่มีใครให้คำตอบที่จริงจั่งชัดเจนน่าเชื่อตามได้สัก
รายเดียว

บางท่านครั้งแรกก็ตอบเสียงแข็งว่ามี สวรรค์มีจริง นรก
มีจริง แต่พอถามว่า ท่านไปเห็นไปพิสูจน์มาแล้วหรือ กลับได้
รับคำตอบว่า ยังไม่เคย แต่อ่านเจอในพระไตรปิฎกบ้าง
อาจารย์เล่าให้ฟังบ้าง หลวงพ่อเล่าให้ฟังบ้าง พอได้ยินว่า
ตำราบอก เขาเล่าว่า ไม่เคยเห็นเองสักที อาตมาก็เบ้หน้าหนี
แล้ว อย่างนี้จะมาสอนให้เราเห็นได้ยังไง บางท่านยังบอก
เคยนะไม่เคยไปหรอกนะ แต่บางครั้งมันฝันไป ก็ไปเห็นเข้า
โดยบังเอิญ อ่างถึงขนาดความฝัน อาตมาก็หมดศรัทธาแล้ว

ช่วงนั้นความมั่นใจในเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องบุญ เรื่องบาป
เรื่องเทวดานางฟ้า หรือโอปปาติกะไม่มีเลย เพราะหาคนที่
ยืนยันขั้นแข็งและพิสูจน์ให้เห็นไม่ได้ อาตมาจึงเชื่อในสิ่งที่
สามารถพิสูจน์ได้เฉพาะหน้า คือเชื่อเรื่อง หนึ่งเหนียว รูดโซ่
ลุยไฟ เพราะเขาทำให้เราดูได้ และเมื่อเราลองทำก็ทำได้จริง
อีกด้วย ตอนนั้นรู้สึกภูมิใจมาก

กัลยาณมิตรคนแรก

อย่างไรก็ดี บุญเก่าของอาตมาคงมีอยู่ไม่น้อย จึงทำให้
ได้พบ คุณไชยบูลย์ สุทธิผล เสียก่อนที่จะหลงทางเลยเถิด
ไปไกล

อาตมาเพิ่งกลับจากประเทศออสเตรเลีย เพื่อมาเรียน
เก็บวิชาระดับปริญญาตรี สาขาสัตวบาล ที่มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์และได้พบกับคุณไชยบูลย์ ซึ่งเป็นนิสิตรุ่นน้อง
ปี ๔ อาตมาจำได้แม่นยำว่าเป็นวันอาทิตย์ที่ ๒๗ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๐๙ ซึ่งเป็นวันลอยกระทง

คืนนั้นอาตมาได้หัวขวิดเหล่าไปรินแจกรุณน้องกลุ่มหนึ่ง
ริมสระน้ำ หน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ น้องๆ ทุกคนใน
กลุ่มนั้นต่างก็รีบไปดื่มแต่โดยดีแต่มีอยู่เพียงคนเดียวที่ปฏิเสธ

“ผมไม่ดื่มเหล้า ผมถือศีล”

คำว่า “ถือศีล” กระทบใจอาตมาอย่างแรง เพราะอาตมา
เองก็เคยถือศีลห้ามาก่อนในช่วงที่ไปฝึกสมาธิเพื่อเรียนวิชา
หนึ่งเหนียวอยู่ยงคงกระพัน เพิ่งมาเสียท่ากลายเป็นขวิดแม่
โขงเดินได้ ตอนเข้ามาเรียนมหาวิทยาลัยนี่เอง เคยคิดโทษ
เพื่อนๆ โทษสิ่งแวดล้อมเรื่อยมาแต่ภายหลังเมื่อรู้จักใกล้ชิด
คุณไชยบุญมากเข้า ก็เลยต้องยอมรับว่าเรามันแสบเอง
เพราะคุณไชยบุญนั้น เพื่อนๆ ทุกคนพร้อมใจกันยืนยันขัน
แข็งว่า ถือศีลห้ามาตลอดรอดฝั่งได้ในท่ามกลางเพื่อนซี้เมา
รอบตัว อย่างไรก็ตาม คืนนั้นอาตมาได้พูดดีรวนไปหลายคำ
แต่ก็รู้สึกสะกิดใจอยู่ลึกๆ ท่ามกลางความรู้สึกที่มัวชัวด้วย
ฤทธิ์เหล้าว่า น้องคนนี้ไม่ใช่ธรรมดา

เช้าวันรุ่งขึ้นสร้างเมาแล้ว นึกถึงน้องคนที่เมื่อคืนบอกว่า
ถือศีล แต่เพราะเมাজัดจึงจำหน้าไม่ค่อยได้ ชื่อก็ไม่ได้ถาม
เอาไว้ เลยเอาข้อมูลแค่หนึ่งปี ๔ ถือศีล ๕ ไปสืบเสาะหาตัว
จนพบ ได้เห็นหน้าได้พูดคุยกัน โดยไม่มีดีทกรีสรามาบดบัง
จึงนึกชอบ รู้สึกถูกอรรถาธิบายอยากถ่ายทอดวิชาหนึ่งเหนียวให้
ทันที

ต่อมาก็หาโอกาสเข้าใกล้ชิด เพราะอยากถ่ายทอดวิชา
ให้มันแหละ แต่อย่างไรก็ตาม ต้องขอสอบภูมิธรรมกันก่อนนะ
ขนาดเปิดพระไตรปิฎกถามกันเชียว แต่เนื่องจากอาตมาอ่าน
ตำรามามากคำถามเลยเยอะหน่อย โชคดีที่น้องคนนี่เข้าใจ
และนับถือว่าเป็นพี่จึงไม่ว่าอะไร การสอบภูมิทำอยู่หลายวัน
จนใช้ขึ้นด้วยกันทั้งคู่ ถามข้อไหนน้องก็ตอบได้ทุกข้อ ตอน
ไม่จนสักที ที่เคยตั้งใจจะรับเป็นลูกศิษย์ก็ชักลั้งเล เพราะภูมิ
ความรู้ทางธรรมของท่านเหนือกว่าอาตมามาก

เหลือคำถามขึ้นตัดสินเรื่องสุดท้ายคือ เรื่องนรก-สวรรค์
พอได้โอกาสดูถามทันที คิดอยู่เหมือนกันว่า ถ้าตอบแบ่งรับ
แบ่งสู้อย่างที่คนอื่นตอบ ก็คงยกย่องได้แค่เป็นพระไตรปิฎก
เคลื่อนที่ แต่แล้วอาตมาก็ได้ยินคำตอบชัดถ้อยชัดคำ ยืนยัน
ชั้นแข็งด้วยความมั่นใจเต็มที่ว่านรกมีจริง สวรรค์มีจริง ผู้ที่
สามารถไปดูนรก ไปดูสวรรค์ได้ยังมีชีวิตอยู่ ช้ายังบอกชื่อ
เสียงเรียงนามเสร็จสรรพว่า

**ชื่อคุณยายจันทร์ ขนนกยูง เป็นแม่ชีอยู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ**

“เชื่อเถอะพี่เต๊จ จริงล้านเปอร์เซ็นต์เลย... แล้วถ้าพี่เต๊จ
อยากเห็นนรกสวรรค์ด้วยตนเอง ท่านก็จะสอนให้”

ได้ยินแค่นี้ก็ใจชื้นว่า น้องคนนี่ไม่ใช่ดีแต่ปากเสียแล้ว นี่
คือคนๆ แรกที่ให้คำตอบได้ถูกใจที่สุด และเป็นคนที่ทำให้
อาตมาอยากพบคุณยายมากเหลือเกิน

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา อาตมาก็ได้คิดว่า คนที่มีความรู้
ในพระไตรปิฎกขนาดนี้สมควรยกให้เป็นครูบาอาจารย์ของ
เราได้ แม้จะมีอายุคราวน้องก็ตาม จึงยอมตัวเป็นลูกศิษย์
ด้วยความเต็มใจ เวลาอยู่ด้วยกันก็ให้นั่งให้นอนสูงกว่า แม้
ขณะนี้ เมื่อคุณไชยบูลย์ สุทธิผล กลายมาเป็นหลวงพ่อ
ธัมมชโยภิกขุ เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกายแล้ว อาตมาก็ยัง
ติดสอยห้อยตามมาเป็นลูกศิษย์ ยอมตายถวายชีวิตอยู่ด้วย
นี้ถ้าไม่พบท่านตอนนั้น ป่านนี้อาตมากงเป็นเหมือนขุนแผน
แสนแสน พระเอกจอมคาถาอาคมอย่างในวรรณคดีเรื่อง
“ขุนช้างขุนแผน” ไปแล้ว

คำบอกเล่าของคุณไชยบูลย์ที่ว่า คุณยายเป็นผู้รู้จริงเห็นจริง เรื่องนรกสวรรค์ และท่านยินดีจะสอนให้ ทำให้あたมาดีใจจนสุดประมาณ

แต่การไปพบบุคคลที่あたมาเสาะแสวงหามานานนั้นไม่
ง่ายอย่างที่คิด เพราะคุณไชยบูลย์บอกว่า ท่านผู้นี้เป็นแม่ช
สูงอายุ ลูกศิษย์เรียกคุณแม่บ้าง คุณยายอาจารย์บ้าง ท่าน
เป็นคนรักสงบ ไม่ชอบคนเอะอะมะเทิง แล้วลูกศิษย์ของท่าน
ก็เป็นหนุ่มสาวชาวมหาวิทยาลัยเหมือนกับเรา หรือไม่ก็เป็น

คนเรียบร้อยกันทั้งนั้น ถ้าว่างมาดูลูกทุ่งโคบาลเข้าไป เตียว
ท่านเกิดรำคาญขึ้นมาก็จะไม่ยอมรับเป็นลูกศิษย์ แล้วยังเสีย
ชื่อมหาวิทยาลัยอีกด้วย

เนื่องจากคุณไชยบุญเป็นรุ่นน้อง จึงไม่กล้าชี้ข้อ
บกพร่องของอาตมาตรงๆ เพียงแต่บอกอ้อมๆ ว่า จะต้อง
ทำตัวอย่างไรบ้าง และรั้งตัวอาตมาไว้อบรมมารยาทก่อนเกือบ
๓ เดือน

ในขณะเดียวกัน คุณไชยบุญได้สอนวิธีนั่งสมาธิเพื่อให้
เข้าถึงวิชาธรรมกายเบื้องต้นให้บ้าง แต่เนื่องจากอาตมา
เคยฝึกสมาธิมาหลายสำนัก แบบยุบหนอพองหนอกก็ฝึกมาแล้ว
แบบอานาปานสติหรือแบบกำหนดลมหายใจก็ทำมาจนคุ้น
พอมาเจอการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ซึ่ง
ท่านบอกให้กำหนดดวงแก้วง่ายๆ สบายๆ กลับทำไม่ได้
คอยแผลกสันลมหายใจทุกที บางทีก็เอาวิธีนี้ไปปนกับวิธีนั้น
ให้ยุ่งไปหมดโดยไม่รู้ตัว

ความอยากพบคุณยายอาจารย์มาก อาตมาจึงยอมทำ
ตามคำแนะนำของคุณไชยบุญทุกอย่าง แต่ความควรไม่ควร
แต่ไหนนั้นสอนกันยากจริงๆ นึกถึงสภาพตัวเองในวันที่
เข้าไปพบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ซึ่งอยู่ในบริเวณวัด
ปากน้ำภาษีเจริญขึ้นมาราวใด ให้นึกอายุไม่หาย วันนั้นจำ
ได้ใส่เสื้อสีแดงลายสก๊อตตัวโปรด สวมกางเกงยีนส์ดำ ซึ่งใส่
เข้ามาหลายครั้งจนถอดทิ้งได้ กลับขึ้นวัดคลั่งเข้าไปทีเดียว

เมื่อเห็นคุณยายครั้งแรก คุณยายคือแม่ชีวัยเกือบ ๖๐ ปี
รูปร่างผอมบาง ผิวคล้ำ แต่ใบหน้าผุดผ่องเป็นนวลตอง คำ
หน้าที่แสนจะธรรมดาของท่าน ทำให้อาตมาผู้โง่เขลาลืม
คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับผู้ที่อาสาพามาเสียสิ้น จึงถามโพล่ง
ขึ้นว่า

“ยาย คุณไชยบุญย์เขายายพาไปตุนรกสวรรค์ได้จริง
มั๊ย”

“จริง ยายเคยไปช่วยพ่อขึ้นจากนรกมาแล้ว”

เจอคำตอบตรงเผงไม่อ้ออึ้งแบบนี้เข้า อาตมาก็บอกกับ
ตัวเองทันทีว่า เจอคนจริงที่ตามหามานานแสนนานแล้ว
ความศรัทธาเกิดขึ้นอย่างท่วมท้น แต่ยังไม่วายถามต่อ

“แล้วอย่างผมนี้ไปดูแลได้ไหม”

คราวนี้คุณยายตอบยาว แถมให้กำลังใจเสร็จสรรพ

“ได้ซิ คุณนะมีบุญมากอยู่แล้ว ถึงได้มาถึงที่นี่ไงล่ะ ยังจำ
ฝึกไม่นานหรอก”

ได้ยินอย่างนี้ใจก็พองโตด้วยความยินดี เพราะแสดงว่า
คุณยายรับจะฝึกให้แล้ว วันนั้นเลยขอประเดิมนั่งสมาธิ
รวดเดียว ๓ ชั่วโมง ใจมันอยากให้คุณยายรู้ด้วยว่า เราก็เอา
จริงเหมือนกัน

พอคุณยายลงน่านั่งสมาธิ บุคลิกผู้หญิงชาวบ้าน
ธรรมดาๆ ก็เปลี่ยนไปทันที ท่านั่งตัวตรงของท่านสง่างาม

มันคงเจ็บปวดเหมือนทวนของขุนพลที่ปักธงดาอยู่บนนครรบ
ความศรัทธาของอาตมาที่มีต่อท่านยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา จิตใจของอาตมาก็ผูกพันอยู่กับ
คุณยายอาจารย์ ยอมมอบกายถวายชีวิตให้ท่านอบรมบ่ม
นิสัยโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น รวากับเคยอยู่ในปกครอง
ของท่านมาหลายภพหลายชาติ

ตามที่ได้เล่ามาแต่ต้นว่า กิริยาวาจาของอาตมาที่คิดว่า
นุ่มนที่สุดในชีวิตแล้ว ก็ยังขว้างขว้างตาศิษย์รุ่นพี่เข้าหลายคน
การชักใช้ไล่เรียงเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องนิพพาน ซึ่งข้องใจมา
นาน ไม่ค่อยจบง่ายๆ แต่คุณยายก็ตอบให้เข้าใจได้เป็นฉากๆ
ราวกับจำลองเอาสิ่งเหล่านั้นมาวางไว้ให้ดูต่อหน้า

ศิษย์รุ่นพี่คนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น มาเล่าให้ฟัง
หลังจากเวลาผ่านไปแล้ว ๓-๔ ปีว่า

“วันนั้นพี่บอกยายว่า อีตาคนนี้รู้มั่ง ร่ำมั่ง สกปรก พุด
ก็เสียงดังเอะอะ ยายอย่าไปรับเป็นศิษย์เลย ไล่ไปเถอะ แต่
ยายก็ยังรับไว้”

ได้ยินศิษย์รุ่นพี่เขาเล่าแล้ว นึกตื่นตันในความเมตตา
กรุณาของคุณยายอาจารย์ขึ้นมาอย่างท่วมท้น คุณยายคง
ต้องใช้ความอดทนกับเรามากเหลือเกิน...

อาจารย์เก่าตามรังควาน

วันแรกที่ฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยาย และขอประเดิมนั่งสมาธิตามวิธีของท่านนั้น ช่วง ๒๐ นาทีแรกได้ผลดีมากรู้สึกใจสงบนิ่งดีเร็ว มีความเบากาย เบาใจ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่พอเวลาผ่านไปประมาณ ๓๐ นาที ก็เกิดอาการหายใจไม่ออก ลมภายในตัวดันขึ้นมาเป็นลูกๆ เหมือนใครสูบลมเข้าท้อง กระอักกระอ่วนน้ำลายฟูมปาก ทนไม่ไหวจนต้องล้มตา พอล้มตาอาการนั้นก็หายไป เมื่อเห็นว่าหายดีแล้วก็หลับตาลงใหม่ อาการลมดันก็เกิดขึ้นอีก พยายามอดทนจนท้องแข็งเป็นดาน ไม่ยอมแพ้ ประมาณ ๑ ชั่วโมง อาการจึงค่อยทุเลาเบาบางลง

วันนั้นยังไม่กล้าถามสาเหตุจากคุณยาย คิดว่าเป็นเรื่อง
ธาตุแปรปรวนธรรมดา

พอไปนั่งสมาธิกับคุณยายอีกเป็นครั้งที่ ๒ ก็มีอาการ
อย่างเดิมอีก จึงถามท่าน ท่านตอบราวกับเห็นด้วยตาของ
ท่านเองว่า

“คุณฝึกไสยศาสตร์มามาก อาจารย์เก่าๆ เขาไม่ยอมให้
คุณเปลี่ยนทาง เขามาขวางไว้”

อาตมาตกใจ คิดไม่ถึงว่าวิชาไสยศาสตร์จะย้อนมา
ทำร้ายอาตมาได้ถึงขนาดนี้ จึงถามท่านว่า

“ยังจุ่มไม่แยหรือ”

ท่านตอบเฉยๆ ว่า

“จะเอาธรรมะก็ต้องสละชีวิต พระพุทธเจ้าท่านก็ทำ
อย่างนี้คุณกล้าไหมล่ะ”

อาตมาลังเล แหม...นี่ต้องถึงเป็นถึงตายกันเชียวนะหรือ
แต่พอมองหน้าคุณยาย เห็นสายตาดันเด็ดเดี่ยว แต่แฝงไว้
ด้วยความเมตตาของท่านแล้ว ก็ตัดสินใจตอบทันที

“กล้าครับ !”

วันนั้น กลับมาฝึกสมาธิที่บ้านพักกับคุณไชยบุญย์
อาการจุกแน่นก็กลับมาอีก ได้อาศัยคุณไชยบุญย์พูดให้กำลังใจ
จึงอดทนฝึกไปเรื่อยๆ ต่อเมื่อคุณยายคุณนั้งสมาธิให้หลาย

ครึ่งเช้า อาการดังกล่าวจึงทุเลาเบาบางลง จนดูเหมือนจะหายขาด แต่คุณยายบอกว่า

“ยังไม่หายขาดหรอก ยายแก้ให้ได้แค่นี้ ส่วนที่เหลือนั้นเป็นเพราะคุณยังเสียดายวิชามารอยู่ แต่คุณจะไม่ขลังอีกแล้ว เพราะทั้งหมดที่คุณเรียนมาเป็นประเภทมนต์ปณธรรม ไม่ใช่ธรรมบริสุทธิ์ ต่อไปนี้ต้องหมั่นนั่งสมาธิให้มากๆ”

คงจะจริงอย่างคุณยายว่า เพราะอาตมาเคยฝึกวิชามารจนทำได้ผลสำเร็จจริงอย่างอาจารย์สอนทุกอย่าง ทั้งยังไม่เคยคิดจะเอาไปทำร้ายใคร มีแต่จะช่วยคน จึงคิดว่านั้นเป็นของดี ทำให้นึกเสียดายอยู่ลึกๆ ส่วนการปฏิบัติธรรมของอาตมาขณะนั้น ยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ที่อยากเห็นนรกเห็นสวรรค์ก็ไม่เห็นสักที ลังเลลังละ รักของใหม่เสียดายของเก่าอยู่รำไป

ในช่วงก่อนที่คุณไชยบุญจะพามาพบคุณยาย อาตมาพยายามพูดอวดอ้างความวิเศษของวิชามารให้คุณไชยบุญฟังบ่อยๆ ก็อย่างที่บอกแล้ว ตั้งใจจะรับท่านเป็นลูกศิษย์ แต่ท่านไม่สนใจเลย กลับชี้ให้เห็นโทษว่าวิชาเหล่านี้เป็นติรัจฉานวิชา จะทำความเดือดร้อนให้ภายหลัง แล้วสรรเสริญวิชาที่คุณยายจะสอนให้ทุกวัน อาตมาก็สนใจเฉพาะเรื่องนรกสวรรค์เท่านั้น ในใจก็นึกอยู่ว่า

“น้องมันไม่เชื่อเพราะยังไม่เห็นฤทธิ์เรา ต้องหาโอกาส
แสดงฤทธิ์ให้ดูให้ได้”

เหตุนี้เองขณะฝึกสมาธิกับคุณไชยบูลย์ สติจึงมักแฉลบ
ออกข้างทางเรื่อยไป

ครั้นนานวันเข้าอาตมาก็ไม่พูดอวดอย่างเดียว พยายาม
แสดงฤทธิ์ให้คุณไชยบูลย์เห็นกับตาเรื่อยๆ ถึงยกให้เป็น
อาจารย์แล้ว ก็ยังหวังว่า ถ้าอาจารย์ชอบใจวิชาของศิษย์
ศิษย์ก็จะสอนให้

อย่างไรก็ดี ยังรู้สึกผิดสังเกตว่า ในการแสดงฤทธิ์ครั้งใด
ถ้ามีคุณไชยบูลย์อยู่ด้วย ครั้งนั้นเป็นทำไม่สำเร็จทุกที น้ามัน
ในกระทะทอดกล้วยแขกร้อนๆ เคยเอามือจุ่มลงไปได้โดยมือ
ไม่พองไม่ร้อน วันนั้นพอยื่นมือเข้าไปใกล้ๆ โอ้ร้อน ก็รู้สึก
ร้อนจัดจนต้องรีบหดมือกลับ

สงสัยว่าคุณไชยบูลย์มีอะไรดี วันหนึ่งจึงคิดประลอง
ฤทธิ์ด้วย ได้นัดคนที่บ้านธรรมประสิทธิ์ไปดูว่า จะเสกปรอท
ใส่มือคุณไชยบูลย์ แต่ปรอทจะไม่เป็นพิษใดๆ แก่ร่างกาย
วันนั้นนอกจากจะทำไม่สำเร็จแล้ว ยังถูกคุณไชยบูลย์อบรม
เข้าให้อีกจนเลิกคิดใช้วิชาमारพวกนี้กับคุณไชยบูลย์อีกต่อไป

วันหลังไปตามคุณไชยบูลย์ตรงๆ ว่ามีอะไรดี คุณไชยบูลย์
เล่าให้ฟังว่าก็ไม่มีอะไร วันนั้นก่อนมาไปกราบคุณยายขอ
วิชาป้องกันตัว คุณยายบอกวิชาพวกนี้เป็นดิรัจฉานวิชา

ไม่เคยเรียน ชอบเรียนแต่วิชาพระพุทธเจ้า ท่านว่าเขาจะเสก
ก็เสกไป เราก็ออยู่เฉยๆ ทำใจให้ใสๆ ไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้ว
ก็ภาวนาว่า **ไม่ให้เข้า ไม่ให้เข้า** ก็ไปทำตามที่ท่านแนะ
ปรอทก็เข้าไม่ได้ แล้วท่านก็บอกว่า วิชาमारพวกลี้สุวิชา
พระพุทธเจ้าไม่ได้หรอก

ตอนนั้นอาตมายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยังคิดว่าวิชาमारนี้
เก่งอยู่ แต่ที่ทำไม่สำเร็จเพราะตัวเราไม่เก่งเอง ก็เลยพาคุณ
ไชยบุญย์ไปพบอาจารย์วิชาमारของอาตมา เพื่อประลองฤทธิ์
กันเอง แต่อาจารย์ก็แสดงฤทธิ์ไม่ออก หน้าเสียเหมือนกัน

ตั้งแต่นั้นมา ก็เลยเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า วิชาของ
พระพุทธเจ้าดีกว่า และยังรู้เพิ่มอีกว่า วิชาमारทำให้ตกนรกได้
เลยเลิกใช้วิชาमारเด็ดขาด ยกตำราทั้งหมดให้คุณยาย
อาจารย์เฝ้าท้าว

ความที่เคยฝึกสมาธิมาหลายสำนักหลายวิธีทำให้การฝึกสมาธิตามแนววิชชาธรรมกาย เป็นไปไม่ราบรื่นเท่าที่ควร เพราะเกิดอาการ “รักของใหม่เสียดายของเก่า” อย่างที่ว่าไปแล้ว อีกทั้งความคุ้นเคยเป็นส่วนตัวกับคุณไชยบุญลย์มีมากแล้วเรื่องเหลวไหลที่เคยทำตามประสาหนุ่มๆ ก็ยังตัดไม่ขาด เมื่อนั่งสมาธิกับคุณไชยบุญลย์ ก่อนที่จะได้พบคุณยาย สติจึงแจลบบอกนอกทางบ่อยๆ คุณไชยบุญลย์รู้สึกหนักใจกับอาตมามาก ถึงกับนำเรื่องนี้ไปปรารภกับคุณยายในวันหนึ่งว่า

“พี่เต๋จนี่ดื้อเหลือเกิน จะฝึกไหวหรือยาย” คุณยายตอบสั้นๆ ว่า “เอาเหอะน่า”

ระยะหลังๆ เมื่ออาตมามาวขแล้ว ต้องทำหน้าที่ฝึกธรรมทายาทฝึกเจ้าหน้าที่วัด เจอพวก “ว่างอนสอนยาก” เข้าเอาไปบ่นให้คุณยายฟัง ท่านหัวเราะแล้วเล่าเรื่องที่คุณไชยบุญเคยปรารภให้ฟัง ฟังแล้วใจหายวาบ นี่ถ้าคุณยายระอาอาตมาอีกคน ป่านนี้จะไปเป็นโก่แก่อู่ที่ไหนก็ไม่รู้

ตั้งแต่นั้นมา ก็เลยเพิ่มความอดทนพรั้สอนศิษย์มากยิ่งขึ้น มีลูกศิษย์หลายคนเหมือนกันมาถามอาตมาตรงๆ ว่า หลวงพ่อทสอนคนๆ นี้อยู่ได้อย่างไร ก็บอกเขาไปว่า จริงๆ แล้วคนนี้พยศน้อยกว่าหลวงพ่อก่อนมากนัก ถ้าทิ้งเขาเขาคงเอาตัวไม่รอด บางครั้งก็ต้องเล่าความสอนยากของอาตมาให้เขาฟัง

ประสบการณ์ในสมาธิครั้งแรก

หลังจากคุณยายแก้ไขปัญหาคณะนั่งสมาธิให้อาตมา จน
พันเจือมมือของอาจารย์วิชามารมาได้แล้ว อาตมายังต้อง
ผจญกับผีไก่ ผีหมู ผีวัว อีกเป็นฝูงๆ เพราะสมัยเป็นเด็กอยู่
บ้านพ่อแม่ พอถึงตรุษจีนที่ไร ก็ได้รับมอบหน้าที่ให้เป็นมือ
มัดเชือดคอไก่อยู่เป็นประจำ ครั้นมาเรียนมหาวิทยาลัยใน
แผนกสัตวบาล ก็ต้องมารับหน้าที่เป็นผู้ควบคุมการฆ่าสัตว์ส่ง
อ.ส.ร. (องค์การอาหารสำเร็จรูป) เข้าให้อีก สังเกตว่าบาง
ลงมือฆ่าเองบ้าง ทั้งหมดทั้งไก่ทั้งวัว ที่ตายเพราะฝีมืออาตมา
นั้นไม่ใช่บ่อยเลย เป็นหนี้ชีวิตที่ต้องชดใช้ไปอีกนานแสนนาน

เพราะฉะนั้น พอนั่งสมาธิใจกำลังนิ่งๆ อยู่ดีๆ ภาพไก่ที่
อาตมาเคยฆ่าก็มาปรากฏให้เห็นในสมาธิ มาเดินพรวดๆ อยู่
บนตัก ภาพหมูเป็นฝูงมาเดินเหยยอยู่ตรงหน้า พอหมูกับไก่
หายไป วัวก็วิ่งคึกๆ เข้ามาหาเป็นฝูง ตกใจลืมหูลืมตาขึ้น ใจเต้น
ไม่เป็นสำเลย

บางครั้งเพื่อนๆ ก็เล่าให้ฟังว่า ดึกๆ นอนอยู่ดีๆ อาตมา
ละเมอแผลอร้องเสียงหลงจนเพื่อนๆ ตกใจ เป็นอยู่อย่างนี้
หลายเดือน คุณไชยบูลย์ต้องคอยเป็นพี่เลี้ยงให้อย่างใกล้ชิด
และหมั่นเตือนหมั่นสอนว่า เห็นอะไรก็ไม่ต้องกลัว ให้นึกป็น
เป็นองค์พระตั้งไว้กลางห้องให้หมด อาตมาก็ทำตาม และหา
โอกาสทำทานให้ชีวิตสัตว์ด้วยการปล่อยสัตว์ปล่อยปลาอยู่
เสมอ ปัญหาดังกล่าวจึงค่อยๆ เบาลงแต่สมาธิก็ยังไม่
ก้าวหน้า กำหนดนิมิตไม่ได้ตามที่คุณยายสอนอยู่นาน

คุณยายทำนายฝัน

วันหนึ่ง หลังจากเคี้ยวแป้งสมาธิเข้าจรดเย็น เย็นจรดเที่ยง คืบ ติดต่อกันมาจนกระทั่งถึงวันที่ ๘-๙ วันนั้นพอ ๙ โมงเช้า ก็รู้สึกโหยเพราะลunya มาตลอด นิมิตอะไรก็ไม่เกิด ท้อขึ้นมา เลยล้มตัวลงนอนแล้วฝันไป

ในฝันนั้น เห็นเจ้าเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งปกติเจอหน้า กันที่ไร เป็นต้องรีเข้ามาเตือนเสียงลั่นว่า

“ระวังนะฝึกสมาธิมากๆ เดี่ยวจะบ้า !”

ในฝันว่า นั่งสมาธิอยู่ดีๆ เจ้าเพื่อนคนนี้ก็หันยืหน้า
ยาวมาเตือนอีกว่า

“นี่เผด็จ ระวังเป็นบ้านะ”

เนื่องจากจำคำแนะนำของคุณไชยบูลย์ได้แม่นยำว่า
เห็นนิมิตอะไรให้บันเป็นองค์พระให้หมด ก็เลยเอื้อมมือไปตบ
หน้าเจ้าเพื่อนตัวดีเสีย ๒-๓ ผลัวะ ตั้งใจจะบันเป็นพระพุทธร
รูป

แปลก... เจ้าเพื่อนนั้นกลายเป็นพระพุทธรูปเหมือนใจ
คิดนั่งอยู่กลางห้องดิบตีตีเดียว แล้วเห็นหลวงพ่อวัดปากน้ำ
มองผ่านกระจกใสๆ มาด้วยสายตาดูๆ คล้ายจะบอกว่าให้
ตั้งใจนั่งสมาธิให้ดี

แค่นั้นยังไม่ตื่น ผันต่อไปอีกว่า ตัวเองสวมเกราะทองชุด
นักรบจีนโบราณ ยืนอยู่ริมทะเล รู้ในฝันว่า มีหน้าที่ชนคน
ข้ามทะเล

ฝันได้ ๓ ฉากก็ตื่น รู้สึกใจชื้นว่า ถึงนั่งกำหนดนิมิตองค์
พระแล้วไม่เห็น ก็ยังดีที่ได้เห็นในฝัน แล้วก็มีความสุขอยู่ลึกๆ
เล่าให้คุณยายฟัง คุณยายบอกว่า

“พระนิพพานท่านสอดละเอียดลงมาบอกหน้าที่ให้”

อยากจะคิดว่าคุณยายพูดเล่น แต่อยู่ด้วยกันมาเป็นปีไม่
เคยเห็นท่านพูดเล่นก็เลยต้องหยุดคิดทบทวนดูตัวเองว่าจริงๆ
แล้วเราไม่ใช่คนฝันบ่อย นานๆ จะฝันสักที แต่ฝันที่ไร้มักจะ
แม่น

สมัยที่กำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เคยฝันว่าไปที่สระวายน้ำแห่งหนึ่ง เจอฝรั่งรูปร่างหน้าตาอย่างนั้นๆ ทั้งๆ ที่ไม่มีวีแววว่าจะได้ไปเมืองนอกเลย

แต่ ๓ เดือนต่อมา เกิดได้ทุนไปประเทศออสเตรเลีย ต้องพักการเรียนไว้กลางคัน ไปอยู่ที่นั่นได้ประมาณ ๑๐ วันก็ไปที่สระวายน้ำแห่งหนึ่ง รู้สึกคล้ายคลึงคล้าว่าเคยมาเห็นฝรั่งยืนอยู่ขอบสระ ๒-๓ คน มีความรู้สึกที่เคยเห็นมาก่อน แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน

กลับมาหอพัก มาจดบันทึกประจำวันในสมุดประจำตัวเล่มเดิม พลิกไปเจอเรื่องที่บันทึกเกี่ยวกับความฝันคราวนั้นเอาไว้ ก็นึกออกทันทีว่า ทั้งสระวายน้ำ ทั้งฝรั่งพวกนั้นเราเคยเห็นในฝันนั่นเอง

การฝันเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าก่อนหลายวันหลายเดือนอย่างนี้ เคยฝันมาตั้งแต่เด็ก เพราะฉะนั้น ที่คุณยายบอกว่าพระนิพพานสอดคล้องเถิด คงไม่ใช่เรื่องที่เอามาล้อเล่น

ตอนนั้นรู้สึกแปลกๆ ว่าเราไม่เคยคิดจะบวช และถ้าจะบวชก็จะต้องมีลูกมีเมียเสียก่อน หน้าที่ชนคนไปนิพพานนี้น่าจะเป็นของพวกประพฤติพรหมจรรย์ ซึ่งไม่ใช่เราแน่ๆ

มาคิดดูอีกที เราก็ก่อนเคยคิดจะสร้างวัดสัก ๓ วัด อุทิศให้พ่อ ๑ วัด, แม่ ๑ วัด และครูบาอาจารย์อีก ๑ วัด ถ้าจะชนคนก็คงชนเข้าวัดนี้แหละ แต่เราคงไม่อยู่วัดด้วย เข้าใจเสียอย่างนั้นก็สบายใจ ไม่เสียโครงการแต่งงาน

ความจริงหน้าที่ชนคนเข้าวัดนี้ อาตมาถนัดมาก มาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ไม่นาน อาตมาก็ชวนน้องๆ ชมรมพุทธศาสตร์จากมหาวิทยาลัยต่างๆ มานั่งสมาธิกับคุณยายได้มากขึ้นๆ แต่เพราะความไม่รู้จักเลือกไม่รู้จักรองคน อาตมาจึงทำความเดือดร้อนรำคาญใจให้คุณยายมาก

ปกติคุณยายไม่ใช่คนช่างพูดช่างคุย และไม่ชอบคนพูดมากเพื่อเจ้อ แต่สำหรับอาตมาและคุณไชยบุญย์ คุณยายให้ความเมตตาอธิบายเรื่องละเอียดๆ ในสมาธิให้ฟังเสมอ แม้เรื่องความฝัน ซึ่งเอาแน่อะไรไม่ได้ คุณยายก็อุตส่าห์ตรวจดูให้อย่างละเอียด

คราวหนึ่ง เมื่อฝากตัวเป็นศิษย์คุณยายได้ประมาณ ๕-๖ เดือน คือประมาณกลางปี ๒๕๑๐ อาตมาฝันว่า นั่งอยู่ที่ศาลาแห่งหนึ่งเห็นหงส์ทองบินร่อนอยู่ไกลๆ ใครเห็นก็วิ่งตามไปหวังจะจับตัวตอนมันร่อนลงพื้นดิน

ในฝันอาตมานึกอธิษฐานว่า

“ถ้าเป็นบุญของเราขอให้หงส์ทองตัวนี้จงบินเข้ามาหาเอง ไม่ต้องให้ไปวิ่งไล่จับอย่างคนอื่นเขา”

พอจบคำอธิษฐาน หงส์ทองก็บินลงมาหาอาตมาจริงๆ เข้ามาหมอบให้อิงหลังแต่โดยดี รุ่งขึ้นเช้าจึงนำความฝันไปเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายนั่งสมาธิตรวจดูสัก ๕ นาทีก็ลืมนตาจ้องมองอาตมาตาเขม็ง

“คุณเจ้จ พักนี้ไม่ค่อยนั่งสมาธิใช่ไหม?”

“ครับยาย ไม่ค่อยได้นั่ง งานมันมาก” อาตมาตอบรับเสียงอ่อย

“บอกแล้วไม่เชื่อ นี่กามกำเริบแล้ว”

คุณยายจิกหน้าอาตมาต่อหน้าลูกศิษย์ของท่านที่นั่งหน้าสลอน คุณยายนะคุณยาย สอนอาตมาแบบผ่าตัดสดๆ ไม่นัดยาชาเลย

อาตมารู้ตัวเองอยู่เหมือนกันว่า ถ้านั่งสมาธิน้อย ฤทธิ์เจ้าชู้ก็โผล่ขึ้นมาเหมือนกัน แม้ผู้หญิงชาวบ้านธรรมดาๆ ชีวีวีชีห์เร่ร่อนในบางคราวก็เห็นเป็นสวयไปได้ อาตย์ที่คุณยายรู้เท่าทันไปเสียหมด และวางแผนสะกดกันไว้ได้ทุกที อาตมาจึงเอาตัวรอดได้บวชมาจนทุกวันนี้

อีก ๕-๖ เดือนต่อมา หลังจากฝึกสมาธิกับคุณยายมาได้ประมาณ ๑ ปี ตรงกับต้นปี ๒๕๑๑ อาตมาก็ฝันว่า นั่งเรือไป ๔-๕ คน เรือลำนี้แปลก ไม่มีเครื่องยนต์ หลวงพ่อธัมมชโย ตอนนั้นยังไม่บวช ยังเป็นคุณไชยบุญ สุธธิผล ทำหน้าที่ถือท้าย อาตมาขึ้นอยู่หัวเรือ คอยชี้ให้แะรับคนที่ขึ้นน้ำท่วมไปติดอยู่เกาะแก่งต่างๆ ที่ห้อยโหนอยู่ตามต้นไม้ก็มี อาตมาชี้ไปตรงไหน นายท้ายก็แะรับให้ทั้งหมด พอคนเต็มเรือ ก็ไปส่งขึ้นฝั่งเสียทีหนึ่ง

มืออยู่คราวหนึ่ง เรือบรรทุกทุกคนมากเกินไปกำลังจึงคิดว่า ต้องช่วยกันกู้เรือ พรรคพวกที่มาด้วยกันถูกน้ำพัดหายไป เหลืออยู่เพียง ๓ คน คือ หลวงพ่อธัมมชโย อาตมาและคนที่มาด้วยกันแต่ตันอีก ๑ คน

นึกหวาดๆ ในคำทำนายอยู่เหมือนกัน แต่ก็ไปแล้วให้คุณยายฟัง คุณยายบอกว่า

“นั่นเป็นหน้าที่ของคุณ คุณอธิษฐานร่วมกับคุณไชยบูลย์ มาว่า จะช่วยกันเรือสัตว์ ขนสัตว์ ตามแบบอย่างนักบำเพ็ญบารมีทั้งหลายในอดีต พรรคพวกที่ตกน้ำหายไป คือคนที่บารมียังหย่อนอยู่ เขามาช่วยงานได้ระยะหนึ่ง ก็จะเปลี่ยนใจไปมีครอบครัว เลี้ยงลูกเลี้ยงเมียตามประสาโลกๆ ของเขายายช่วยอะไรไม่ได้” แล้วยายก็สั่งต่อ

“คุณเจ๊จนะ คุณต้องทำหน้าที่เป็นเสากระโดงเรือ คุณไชยบูลย์จะถือท้าย แต่ทำงานต้องรู้จักประมาณกำลัง ถ้างานใหญ่หนักจะไปไม่รอด เพราะหนักเกินไปกำลัง เล็กนักก็ไม่พอมือเสียเวลาทำ”

อาตมาขอรับรองให้คุณยายแก้ไข เพราะสงสารเพื่อนที่ตกน้ำไป แต่คุณยายบอกว่า

“มารมันสอดละเอียดยแล้ว แก่ยาก ผังสำเร็จเป็นอย่างนี้เสียแล้ว”

วันนั้นคุณยายชี้คุณของการประพาศิพรหมจรรย์ และโทษของการครองเรือนมาก แต่ถึงขนาดนั้น อาตมาก็ยังไม่

คิดจะบวชอยู่นั่นเอง

ต่อมาอีกประมาณ ๓ เดือน อาตมาก็ฝันว่า ได้ม้าม้า ๑ ตัว ม้านี้แปลก มีฤทธิ์มาก ขนาดยอเดาสูงแหลมเหมือนปลายเข็ม ม้าก็ยังพาอาตมาขึ้นไปได้ กระโดดจากยอเดาหนึ่งไปอีที่ยอเดาหนึ่งก็ได้

อาตมาบังคับม้าให้ต้อนคนจำนวนมากขึ้นเขา เพราะน้ำกำลังจะท่วม ม้าก็ช่วยต้อนคนให้อาตมาได้ตามความต้องการทุกอย่าง เสียผู้คนอิงคะนึ่งไปหมด ขึ้นเขาต่อเนื่องกันทั้งวันทั้งคืนไม่รู้จบ

เอาความฝันไปเล่าให้คุณยายฟังอีก คุณยายบอกว่า

“ถ้าคุณตั้งใจประพฤติธรรมไปเรื่อย ๆ คุณจะสามารรถช่วยชาวโลกให้เข้าถึงพระรัตนตรัย และชวนมาปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาได้มาก เป็นปรากฏการณ์พิเศษของยุคนี้”

ตอนนั้นอาตมาฟังคุณยายทำนายฝัน ก็คิดคล้อยตามไปว่า เราคงเหมือนอนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นกองเสบียงให้พระศาสนา เราจะช่วยกันทั้งครอบครัว ทั้งลูกทั้งเมียเลย อาตมายังไม่คิดเลิกล้มโครงการแต่งงานอยู่ดี

ต่อมาถึงปลายปี ๒๕๑๒ ได้ที่ดินสร้างวัดจากการบริจาคของคุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี จำนวน ๑๙๖ ไร่ ที่จังหวัดปทุมธานี แต่ยังไม่ได้ลงมือสร้าง อาตมาก็ฝันแปลกๆ อีก

ฉันว่ามีขบวนแห่ ๓ ขบวนใหญ่ พอขบวนแห่นั้นเข้ามาใกล้ เห็นคุณยายนำ**ขบวนที่ ๑** คุณยายส่งนกยูงแก้วให้อาตมา ๑ ตัว ใหญ่ขนาดนกยูงจริง ๆ สวยงามมาก เหมือนแกะสลักจากเพชร เป็นนกยูงเป็น ๆ ในฉันรู้ว่าเป็นกายสิทธิ์ ดีใจมาก ก็มาราบคุณยายถึง ๓ ครั้ง

ขบวนที่ ๒ เป็นขบวนของหลวงพ่อวัดปากน้ำ หลวงพ่อส่งราชสีห์แก้วให้ ๑ ตัว เป็นกายสิทธิ์เหมือนกัน พอกราบท่านแล้วท่านก็เลยไป

ขบวนที่ ๓ เป็นขบวนของหลวงพ่อธัมมชโย ท่านส่งครุฑแก้วกายสิทธิ์ให้

ในฉันนั้นอาตมาดีใจมาก แม้ตื่นแล้วก็ยังดีใจไม่หาย เพราะรู้สึกเหมือนรับมากับมือจริง ๆ และเหตุการณ์เพิ่งผ่านไปมาหยก ๆ พอไปเล่าให้คุณยายฟัง ท่านหัวเราะชอบใจ แต่เราชักผวา กลัวคุณยายบอกกามกำเริบอีก แต่ท่านอธิบายอย่างอารมณ์ดีว่า

นกยูง หมายถึงว่าจะเป็นที่รักที่พอใจ

ราชสีห์ แสดงถึงความมีอำนาจ ไปถึงไหน จะเป็นที่เกรงใจถึงนั้น

ครุฑ หมายถึงการเผยแผ่พระพุทธศาสนาจะขจรขยายไปทั่วโลก

พร้อมกันนั้น คุณยายก็กล่าวยืนยันว่า

“งานสร้างวัดทุกอย่างจะสำเร็จ ไม่ว่าอุปสรรคจะเป็นอะไรก็ชนะหมด”

ฟังคุณยายทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าอย่างนี้แล้ว ทำให้อาตมาย้อนนึกไปถึงคำทำนายของหลวงพ่อบุญธรรม วัดเขาแหลม จ.กาญจนบุรี ซึ่งอาตมาเคยไปฝึกสมาธิกับท่านเมื่อครั้งที่ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม ๘ โรงเรียนเตรียมอุดม ก่อนท่านจะมรณภาพได้กล่าวกับอาตมาว่า

“หมั่นรักษาเนื้อรักษาตัวให้ดี ต่อไปข้างหน้า ชื่อคุณไปถึงไหน พระพุทธศาสนาจะไปถึงนั้น”

ตอนนั้นอาตมาคิดว่า ตัวเองคงมีชื่อเสียงไปไกลอย่างขุนแผน ยังไม่คิดบวช

อาจารย์ผู้นี้ ท่านสอนทำสมาธิแบบกำหนดลมหายใจเข้า-ออกไว้ที่กลางท้อง แล้วภาวนาเป็นมรณานุสติว่า “ตาย ๆ ๆ ๆ...” ท่านบอกว่า

“ถ้าตั้งใจปฏิบัติธรรม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเสด็จมาประทับอยู่ในตัวของทุกคน”

ท่านยังบอกอีกว่า ตัวของท่านเอง เวลาไปไหน วันไหน นั่งสมาธิแล้วสบายๆ จะเห็นพระพุทธรูปเจ้าใส ชัดเจน เหมือนทำด้วยแก้ว มานั่งอยู่กลางท้อง บางวันพูดกันไต่ย็น บางวันก็ไม่ได้ย็นแล้วแต่ว่าสมาธิดีไหม

ตอนนั้นอาตมาแย้งท่านไปข้างๆ คุณๆ ว่า

“พระพุทธเจ้าจะมาอยู่ในห้องได้อย่างไร หมอผ่าตัด
คนไข้ไม่เห็นเคยเจอเลย”

ท่านก็ตอบว่ามันเป็นของละเอียด ให้ฝึกไปอีกหน่อยก็
จะเข้าใจเอง

รางวัลสำหรับงานจัดรองเท้า

อาตมามีเรื่องหนึ่งที่มีกัได้นินได้ฟังอยู่เสมอคือ คนมาวัดมักพูดว่า อยากช่วยงานวัดแต่ไม่รู้จะทำอะไร ทำให้นึกถึงคราวที่อาตมาเพิ่งไปฝึกสมาธิที่บ้านธรรมประสิทธิ์กับคุณยายใหม่ๆ ที่นั่นใครๆ เขาก็มีงานบุญที่ตนถนัดทำ บางคนทำอาหาร บางคนจัดดอกไม้ ดูเขามีฝีมือกันคนละอย่างสองอย่าง แต่อาตมาทำอย่างเขาไม่เป็นเลย จะอยู่เฉยๆ ก็ดูจะเป็นคนรกโลก ครั้นเข้าไปช่วยก็รู้สึกว่ไปเกะกะเขาเปล่าๆ มองหางานชนิดที่ยังไม่มีใครทำและอาตมาพอทำได้อยู่ตั้งนาน

ในที่สุดพอถึงวันอาทิตย์ต้นเดือนแรกก็ไปอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์
อาตมาก็ตัดสินใจเลือกทำงานจัดรองเท้า ที่ถูกวางทิ้งไว้เกะกะ
หน้าบันไดเป็นร้อยๆ คู่

แต่เจ้าประคุณเอ๋ย...เจ้าความมานะถือตัวนี้มันร้าย กว่า
จะหยิบรองเท้าคู่แรกได้ใจมันค้านน่าดู มันว่า

“นายเผด็จ นายเป็นนักเรียนนอก เป็นนิสิตมหาวิทยาลัย
นะ งานจัดรองเท้านี้มันงานคนใช้ รู้จักรักศักดิ์ศรีมั่งซิ”

คิดหึกมานะอยู่หลายนาทีเดียว

“เอาน่าบุญเตี๊ตๆ นี่ต้องนายเผด็จทำ” แล้วก็ลงมือทันที

พอหยิบคู่แรกได้ คู่ต่อๆ ไปก็สบาย เรียงเพลिनไปเลย
แต่ความรู้สึกถือตัวมันก็หมดยากเอากการ ต้องแอบทำไม่ให้
ใครเห็น คือรอให้เขาขึ้นไปนั่งหลับตาทำสมาธิกันหมดแล้ว
จึงเริ่มงานบุญเตี๊ตที่หมายตาเอาไว้ เหลียวหน้าเหลียวหลัง
พอไม่เห็นใครก็ย่องเข้าไปจัดรองเท้าทันที เสร็จแล้วจึงตาม
ขึ้นไปนั่งสมาธิกับคนอื่นๆ ซึ่งอยู่ชั้นบนของบ้านสองชั้น

พอเลิกนั่งสมาธิ ทุกคนลงมาเห็นรองเท้าวางเป็น
ระเบียบเรียบร้อย ก็ชมเปาะว่าใครนะมาทำให้อาตมาก็เฉยเสีย
แต่หัวใจพองคับอกเมื่อได้ยินคำชม ทำอย่างนี้หลายครั้งเข้า
คุณยายคงรู้ วันหนึ่งคุณยายบอกว่า

“คุณเตี๊จ ขึ้นมานั่งสมาธิใกล้ๆ ยายเถอะ มาช่วยยาย
สอนสมาธิดีกว่า งานพวกนั้นเตี๊จๆ คงทำกันเป็นแล้ว”

นับตั้งแต่นั้นมา คุณยายก็มอบหมายงานให้ช่วยสอน
สมาธิบ้าง รับแขกแทนคุณยายบ้าง เคยเลียบเคียงถามคุณ
ไชยบูลย์ว่า ทำไมคุณยายถึงเลือกอาตมามาเป็นผู้ช่วยสอน
ก็ได้รับคำตอบว่า

“คุณยายชมว่า พี่เต๋จเป็นคนไม่มีมานะถือตัว รู้จักสร้าง
งานแล้วยังเป็นคนมีกตัญญู ยายว่าอะไรไม่เคยโกรธ ท่านว่า
พี่เต๋จไม่มีนิสัยคดในช่องอในกระดูก เป็นครูคนได้”

อาตมาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า งานจัดรองเท้าจะเป็น
งานชิ้นโบว์แดงที่ส่งผลให้อาตมาเลื่อนตำแหน่งรวดเร็วอย่างนี้
และยังพลอยได้ความชำนาญในการดูนิสัยคนจากรองเท้าอีก
ด้วย เช่นคนเจ้าโทสะจะเดินลงส้น จนส้นรองเท้าพังยับเยิน
ไปก่อนส่วนอื่น แต่เหนือสิ่งอื่นใดที่ได้คือ ได้ความภูมิใจในตัว
เองว่าไม่ใช่คนถือตัวจัด

คุณยายผู้เลี้ยงมัจฉาตัว

อาตมาหลงใหลอยู่เป็นเวลานานว่า ตัวเองมีความอ่อนน้อมถ่อมตนถึงขนาดลดตัวลงไปจัดรองเท้า ซึ่งเจ้าของเองยังไม่อินังขังขอบ สลัดทิ้งไว้ให้คนอื่นเขาเหยียบยำ แต่พอได้เลื่อนตำแหน่งมานั่งใกล้คุณยาย จึงรู้ว่าความถ่อมตนของอาตมาเล็กน้อยนักเมื่อเทียบกับของคุณยาย

คุณยายมีกระโถนบัวหน้าลายประจำตัวอยู่ใบหนึ่ง มีกระดาดหนึ่งสีส้มพิมพ์ตัดเป็นสี่เหลี่ยมขนาดพอดีปากกระโถนวางไว้เป็นตั้ง พอคุณยายบัวหน้าลายหรือน้ำล้างปากลงไปก็

หนึ่ง ก็เอากระดาษที่ตัดไว้ใส่ปิดทับลงไปแผ่นหนึ่ง ทั้งเปลือก
ผลไม้หรือเศษผงอะไรลงไปเสร็จแล้วก็เอากระดาษปิดทับทุกที่
เห็นบ่อยเข้าอดสงสัยไม่ได้ก็เลยถาม คุณยายตอบว่า

“คุณเจ้จ ยายแก่แล้ว ต้องอาศัยคนอื่นเขาเทกระโถน
ล้างกระโถน คนทำแม้จะเป็นหลานของยายเองก็รู้สึกเกรงใจ
เขา พวกเสลดน้ำลายที่ลอยเป็นฝ้าหรือของที่เราทิ้งลงกระโถน
เป็นของไม่น่าดู น่ารังเกียจน่าขยะแขยง ถ้าปิดไม่ให้เขาเห็นเสีย
เห็นแต่แผ่นกระดาษสะอาดๆ เขาจะได้ไม่รังเกียจเวลาจะจับ
จะทำให้ แล้วแบบนี้แกว่งน้ำเดียวเดี๋ยวก็เกลี้ยง ไม่ต้อง
ออกแรงขัด”

ดูคุณยายซิ... ขนาดเป็นครูอาจารย์สอนลูกศิษย์ลูกหาตั้ง
เยอะเยอะยังเสียมเยียมตัว ไม่อยากให้ใครต้องไม่สบายใจ
หรือฝืนใจทำอะไรให้ท่าน แม้ผู้นั้นจะเป็นเด็กที่ท่านอุปการะ
เลี้ยงดูมาเอง พวกเราเคยคิดอย่างนี้บ้างไหม...

เจ้าแห่งความสะอาด

ก่อนมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยาย อาตมาไม่เคยรู้เลยว่าท่านรักความสะอาดเป็นชีวิตจิตใจ ครั้งแรกเห็นบ้านธรรมประสิทธิ์สะอาดสะอ้านก็นึกว่า เป็นธรรมดาของบ้านที่มีผู้หญิงอยู่

วันหนึ่งไปถึงบ้านธรรมประสิทธิ์ก่อนเวลานั่งสมาธิหลายชั่วโมง เห็นยายกำลังกวาดบ้านอยู่ก็เข้าไปช่วย ยายกวาดจากเพดาน กวาดฝาบ้าน กวาดโต๊ะ แล้วกวาดพื้น นอกจากนั้น ยายยังเอาผ้าเช็ดใต้โต๊ะ ใต้บันได เลยถามยายว่า

ยายเซ็ดได้โตะทุกครั้งด้วยเหรอ ยายบอกว่าทุกครั้ง ถามอีก
ว่าจำเป็นนักหรือ ยายก็ตอบว่าจำเป็น ก็แย้งว่า ใครเขาจะมา
ดู ยายตอบว่า

“คนอื่นดูหรือไม่ดูไม่สำคัญ สำคัญว่าประการที่ ๑ เรา
มันรู้อยู่แก่ใจว่ามันเกลี้ยงจริงหรือไม่จริง แล้วประการที่ ๒
เรารักษาของในบ้านเราสะอาดมากเท่าไร วิมานของเราที่
เกิดแล้วด้วยอำนาจบุญของเรา มันจะผ่องใสขึ้นมากเท่านั้น”

นี่อาตมาก็เพิ่งเคยได้ยิน ฟังแล้วตกใจ เคยเปิดพระไตร
ปิฎกเจอแต่ว่า วันหนึ่งพระโมคคัลลาน์ท่านไปเยี่ยมสวรรค์ไป
เจอวิมานหลังหนึ่งเจ้าของวิมานยังไม่มาอยู่มีชื่อเจ้าของบอกไว้
เป็นชื่อของคนที่ท่านรู้จักและยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ท่าน
เห็นว่าข้าวปลาอาหาร สิ่งของต่างๆ ที่เขาทำบุญให้ท่าน มัน
ไปรอเขาอยู่ในวิมานในลักษณะเป็นทิพย์ ท่านก็แปลกใจ จึง
มากราบถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เป็นไปได้ด้วยหรือ ที่
วิมานไปรอทำเจ้าของตั้งแต่เจ้าของยังไม่ตาย แล้วข้าวของที่
เขาทำบุญทำทานก็ไปรอเขาอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแทนที่
จะทรงตอบว่าเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้ กลับทรงตอบว่า

“โมคคัลลาน์ ก็เธอไปเห็นมาแล้วไม่ใช่หรือ”

ในพระไตรปิฎก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสกับพระโมค
คัลลาน์เอาไว้สั้นๆ ไม่ได้ขยายความ เพราะทรงเห็นว่าเป็น
พระอรหันต์แล้ว เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย ตรัสแค่นั้นก็
เหลือเฟือแล้ว อาตมาอ่านเลยไม่ได้รายละเอียด ครั้นพอ

คุณยายมาขยายความ ตกใจ นึกไม่ถึง เลยถามยายต่อไปอีกว่า

“จ้ะยาย คนที่เขาปล่อยบ้านรุงๆ รังๆ แต่เขาก็ทำบุญ ทำทาน ก็แสดงว่าวิมานเขาก็รุงๆ รังๆ ไปด้วยสิ”

ยายตอบว่าก็ใช่ะซี... ตายละเราเอ๊ย บ้านพักอาตมา ตอนนั้นรังกะโรงจิวโรงลิเก สมัยนั้นพวกเราอยู่บ้านชายโสด ไม่ใช่ ๗ วันกวาดบ้านที่หอรก เดือนหนึ่งถึงว่ากันสักที ทนไม่ไหวจริงๆ ถึงจะทำ ตั้งแต่ได้ยินยายพูดวันนั้นก็เลยขยันกวาดบ้านบ่อยขึ้น แต่ให้ดูยังยากนะ ยิ่งเลียงๆ ไปว่าเรามันผู้ชายไม่จำเป็นต้องเรียบร้อยแบบผู้หญิง นี่ขนาดทั้งๆ รู้แหละ ได้แ่งคิดที่ว่า ความดีอะไรทั้งหลายนั้น ถึงรู้ๆ นี่แหละ ถ้าไม่ได้ทำจนคุ้น มันก็ไม่อยากทำ

ใครมีลูกมีหลาน เห็นว่าอะไรที่เป็นความดี บอกลูกบอกหลานครั้งเดียวไม่พอ ต้องใช้คำว่า “จ้ะจี้จ้ะไซ” ไม่งั้นไม่ได้ลูกหลานดีหอรก อย่าอ้างว่าได้บอกไปแล้ว ต้องยอมปากเปียกปากแฉะหน่อยลูกหลานจึงจะได้ดี แล้วตอนเราแก่เราจะสบายเพราะลูกหลานรู้ใจ

คุณยายยังบอกอีกว่า เพราะท่านรักความสะอาด จึงได้วิชาของพระพุทธเจ้า แล้วคุณยายก็เล่าความหลังครั้งออกจากบ้าน มาขอเรียนวิชาที่จะพาไปพบพ่อที่ตายแล้วจากหลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ว่า

“กว่าจะถึงวัดปากน้ำ ยายต้องไปอาศัยบ้านคนอื่นเขาอยู่

เป็นทอดๆ ถึง ๓-๔ ทอด ไปอยู่บ้านใครก็ต้องทำให้เขาพอใจ เพราะอาศัยข้าวอาศัยน้ำเขา ยายช่วยเขาทำความสะอาดบ้าน จนเอี่ยมอ่องทุกซอกทุกมุม ตอนอยู่บ้านพ่อบ้านแม่ไม่เคยทำ ขนาดนี้ เพราะชอบออกท่องไร่ท้องนา ช่วยพ่อทำนา

บ้านสุดท้ายที่ใกล้จะถึงวัดแล้ว ยายต้องรีบทำงานให้เร็วที่สุดสะอาดที่สุด จะได้ขออาศัยเรียนวิชชาธรรมกาย และฝึกสมาธิพร้อมกับเจ้าของบ้านเขา ซึ่งขณะนั้นมีแม่ชีชื่อ แม่ชิตองสุข สำแดงปั้น มาสอนให้ เจ้าของบ้านเขาพอใจยายมาก เขาจึงยอมให้ฝึกสมาธิด้วยจนได้ธรรมกาย แล้วยังยอมให้แม่ชิตองสุกพามาเรียนต่อกับหลวงพ่อดปากน้ำอีกด้วย

พอได้ธรรมกายแล้วก็เลยยิ่งทั้งรู้ทั้งเห็นว่าความสะอาดนี้สำคัญมาก ต้องสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ จะมีความสกปรกติดอยู่ไม่ได้เลย เพราะมันติดข้ามภพข้ามชาติ ทำให้เข้าถึงธรรมกายได้ยาก”

ความสะอาดมีอานุภาพถึงขนาดนี้แล้วคุณยายถึงไม่ยอมให้ใครทิ้งความสกปรกไว้ให้ท่านเห็น จนบัดนี้ แม้อายุท่านจะถึง ๘๐ ปีแล้ว ท่านก็ยังพยายามสั่งสอนจ้จ้จ้จ้ให้ลูกศิษย์ทุกคนรักความสะอาดอยู่นั่นเอง

บุญของอาตมาแท้ๆ ที่คุณยายให้โอกาสคนแต่งตัวปอนๆ สกปรกอย่างอาตมาในครั้งนั้น ผ่านการคัดเลือกรอบแรก จนได้มาเป็นลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่ง

ภายหลังอาตมาจึงได้ทราบเพิ่มขึ้นอีกว่า คุณยายไม่ได้มองเห็นอาตมาด้วยตาเนื้อของท่านเท่านั้น หลวงพ่อธัมมชโยเล่าให้ฟังว่า

“คุณยายสั่งให้ตามตัวมาให้ท่าน บอกแต่เพียงว่าอยู่ในเกษตร เพิ่งมา แต่ไม่บอกว่าเป็นใคร ตอนแรกก็ไม่นึกหรือว่าจะใช่”

เฮ้อ...เคราะห์ดีที่อาตมาไม่ถูกคัตทิ้งเสียตั้งแต่ระดับสายตาลูกศิษย์ จึงอยากฝากข้อคิดกับทุกคนไว้ว่า ความประทับใจเมื่อแรกเห็นนั้นสำคัญมากนะ

ในระหว่างสร้างวัด คุณยายยังเล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำเคยสอนเสมอว่า ความสะอาดของวัดวาอารามจะดึงดูดปัจจัยการสร้างวัดมาเอง ไม่ต้องออกไปวิ่งหาให้เหนื่อย เพราะฉะนั้น พระทุกรูปในวัดพระธรรมกายจึงดำเนินตามนโยบายรักษาความสะอาดอย่างเคร่งครัด

ต้นตำรับวิชาชุดห้องส้วม

อาตมามีนิสัยติดตัวมาอย่างหนึ่งคือความช่างสังเกต เพราะถูกฝึกให้ทำงานบ้านทุกชนิดมาตั้งแต่เด็ก และความเป็นเด็กชอบเล่นสนุกมาก จึงต้องฝึกความสังเกตหาทางหนีทีไล่เพื่อหลบไม้เรียวของพ่ออยู่ทุกวัน พอโตขึ้นเลิกเล่นสนุกก็ยิ่งเป็นคนช่างสังเกต ช่างซักไซ้ ชอบเสาะแสวงหาความรู้เรื่อยไป (จนได้วิชามารมาอย่างที่เราได้ไว้แล้ว)

ตามธรรมเนียมการนั่งสมาธิเป็นหมู่คณะ ต้องการความสงบนิ่งต่อเนื่องกันเป็นชั่วโมงๆ ถ้าใครลุกขึ้นกลางคันจะทำความรบกวนให้หมู่คณะมาก คุณยายจึงสั่งให้ทุกคนเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวให้เรียบร้อยก่อนนั่งสมาธิทุกครั้ง แต่อาตมาสังเกตว่าคุณยายมักลุกขึ้นอย่างเงิบกริบ ไปเข้าห้องน้ำหลังจากพวกเรานั่งหลับตากันไปได้สักพักหนึ่ง

ห้องน้้าบ้านธรรมประสิทธิ์ ในระยะแรกมีห้องเดียว ใช้รวมกันทั้งหญิงและชาย อาตมาคนที่สงสัย เห็นท่านทำอย่างนั้นบ่อยครั้งเข้า วันหนึ่งพอท่านกลับจากห้องน้้ามานั่งสมาธิต่อ อาตมาก็ย่องกริบไปเข้าห้องน้้าบ้าง จริงๆ แล้วจะตามไปดูว่าคุณยายไปทำอะไรกันแน่ พอเปิดเข้าไปก็เห็นห้องน้้าซึ่งพวกเราทุกคนช่วยกันรักษาความสะอาดอย่างดีแล้ว กลับดูสะอาดกว่าเดิม ทั้งยังแห้งสนิททุกซอกทุกมุม แสดงว่าคุณยายเข้ามาเช็ดห้องน้้าจนแห้ง

อาตมารู้สึกสะเทือนใจมาก เหมือนก่อบาปร้ายกาจ เพราะอาตมาคงได้ถึงความเปียกแฉะไว้ให้คุณยายตามเช็ดเหมือนกัน

วันหนึ่งเมื่อนั่งอยู่กับท่านตามลำพัง ห่างจากคนอื่นพอสมควร อาตมาจึงถามท่านว่า

“ทำไมยายต้องไปเช็ดห้องน้้าด้วย ทั้งที่มันสะอาดแล้ว”

คุณยายตอบเบาๆ ว่า

“ยายแก่แล้ว เข้มมันไม่มียาง (กล้ามเนื้อขาดความยืดหยุ่น) ลื่นหกลื่นง่าย ถ้าลื่นหัวฟาดในห้องน้ำ ถึงไม่ตายก็อาจเหลืออง ยายจึงหมั่นเข้าไปเช็ดให้แห้ง”

อาตมาเคยได้ยินข่าวคนแก่ล้มหัวฟาดตายในห้องน้ำบ่อยๆ แต่ไม่คิดระแวงระวังเรื่องนี้เลย อาตมาว่าคุณยายไม่ได้เช็ดห้องน้ำเพื่อตัวเองเท่านั้น แต่ทำเพื่อลูกศิษย์ทุกคนด้วย เพราะเราใช้ห้องน้ำร่วมกัน

ตั้งแต่นั้นมา พวกเราจึงต้องกระชับให้รู้กันถึงเรื่องที่คุณยายทำเพื่อช่วยกันรักษาห้องน้ำให้แห้งสนิทอยู่เสมอ และกราบเรียนคุณยายว่าหากเห็นข้อบกพร่องอะไรของพวกเราก็อยาเกรงใจช่วยเตือนชี้แจงสั่งสอนลูกศิษย์ทุกคนให้เต็มที่ด้วย

ระยะหลังๆ คุณยายจึงออกโรงเรื่องนี้เต็มที่ ท่านสอนวิธีขัดห้องน้ำ ห้องส้วมอย่างละเอียดลออ บอกอานิสงส์เสร็จสรรพ แม้เมื่อมาอยู่ที่วัดพระธรรมกายแล้ว คุณยายยังเข้มงวดเรื่องล้างห้องน้ำ ขัดห้องส้วมต่อมาอีกหลายปี ท่านเห็นว่า แม้แต่ที่คอก่านตรงน้ำหล่อก็ต้องขัดบ่อยๆ เพราะเป็นส่วนที่ขัดยาก ทิ้งไว้ไม่ได้

ห้องส้วมวัดพระธรรมกายสะอาดเอี่ยมไม่มีคราบโคล เพราะมีคุณยายอาจารย์เป็นต้นตำรับนั่นเอง

จากการดูแลล้างเช็ดห้องน้ำให้สะอาดอยู่เสมอ ทำให้อาตมารู้จักสังเกตเรื่องกลิ่นตัวของคนชำนานยิ่งขึ้น ห้องน้ำห้องส้วมที่พระใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าสังเกตให้ดีจะรู้ว่า บาง

ครั้งมีคนแปลกหน้าที่ถือศีล ๕ ไม่ค่อยจะคบมารวมใช้ แม้เขาจะร่าเริงอย่างดีก็รู้ เพราะมีกลิ่นฉุนพิเศษติดอยู่ จมูกมันไวถึงขนาดนั้น

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ มีคนมาหาคุณยาย แต่บังเอิญคุณยายออกไปธุระ เขารอสักครู่ แล้วไปเข้าห้องน้ำ แล้วก็กลับไป

ไม่นานนักยายกลับมา ยายมาเข้าห้องน้ำ พอออกจากห้องน้ำ ยายก็ถามว่าเมื่อก็มีใครมา พอก้าวเท้าเข้าบ้านก็ได้กลิ่นบูหรี ยิ่งเข้าห้องน้ำแล้ว กลิ่นชัดเลย

คุณยายจมูกไวถึงขนาดนี้ ทั้งๆ ที่คนๆ นั้นเขาไม่ได้สูบบุหรีที่นี่

แม้ตัวอาตมาเองก่อนบวช ระยะแรกๆ ที่ปฏิบัติธรรม รู้สึกว่าตัวเองสะอาดทั้งกายและใจ แต่ถ้าวินโศกเหลวไหลใจไม่ติดอยู่ในธรรม ไปเข้ากลุ่มเข้าพวก สรวลเสเฮฮา พูดเรื่องไม่เป็นเรื่อง กระเช้ากระชีกันมากไป ก็สังเกตได้ว่า วันนั้นกลิ่นตัวแปลกไปไม่ค่อยสะอาด แสดงว่าเราปล่อยตัวปล่อยใจหลุดจากธรรมะมากไปแล้ว แม้กลิ่นตัวก็ยังเตือนตัวเองได้

จากจุดที่คุณยายเข้มงวดเรื่องการรักษาความสะอาดนี้เอง ทำให้อาตมาเป็นคนละเอียดรอบคอบมากขึ้น แล้วความรู้สึกอยากประพฤติพรหมจรรย์ก็เพิ่มตามลำดับ

เหตุที่แยกนั้งหญิงชายชยชว

ในระยะแรกท่ไปบ้านธรรมประสิทธิ์ พวกเรท้หมดนั้ง
สมาท่กับคณยายบนชั้นสองของเรือนสองชั้น ชั้นล่างเป็นท่
ทำอาหาร ท่รับประทานอาหาร และเก็บข้าวของต้งๆ การ
นั้งกั้นั้งรวมๆ กันท้ทั้งหญิงท้ทั้งชาย แรกๆ ไม่มีอะไรเป็นปัญห
แต่พอกลุ่มหนุ่มสาวท่อาตมาชวณมามากเข้าๆ ตามท่บอกไว้
แต่แรกว่า อาตมาชอบชนคนเข้าวัด แต่ความท่ไม่รู้จักรองคน
จ้งมีพวกเจ้าชู้ติดมาด้วย เจ้าพวกนั้พอนั้งหลับตาไปได้สักพัก
กั้แอบลืมตามองผู้หญิงท่อยู่ข้างๆ พวกผู้หญิงบางคนกั้ลืมตา

มาเจอเข้าพอดี เกิดทอดสะพานสายตากันหลายคู่ คุณยายเห็นท่าไม่ดี ก็เลยไล่พวกผู้ชายลงปอนั่งสมาธิข้างล่างทั้งหมด เหลือแต่พวกผู้หญิงให้นั่งสมาธิกับคุณยายข้างบน

พอพวกผู้ชายถูกไล่ลงมานั่งข้างล่าง กำลังใจก็ตกกันเป็นแถว แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร เรามันไม่ดีเอง ไม่รู้จักกรองคน รู้ทั้งรู้ว่าคุณยายเคร่งครัดเรื่องชู้สาวมาก ก็ทำนอยากให้ลูกศิษย์ของท่านประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อช่วยเผยแพร่ศาสนา กันทั้งหมดนี่นะ

พวกผู้ชายนั่งหนาวอยู่ข้างล่างหลายวัน คุณยายจึงยอมอนุญาตให้กลับขึ้นไปนั่งข้างบน พุดอบรมสั่งสอนอยู่นาน แล้วสั่งให้แยกนั่งหญิงชายชวาวา ซึ่งต่อมาก็กลายเป็นธรรมเนียมต่อเนื่องมาถึงระเบียบการนั่งปฏิบัติธรรมที่วัดพระธรรมกายในปัจจุบันนี้ด้วย

ป้องกันเรื่องชู้สาว

คุณยายเป็นนักวางแผนระยะยาวที่เก่งมาก ท่านให้ความสำคัญ
สำคัญของคุณภาพคนเป็นอันดับหนึ่ง ในการฝึกคนให้รักการ
ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง คุณยายใช้วิธีฝึกคนที่เป็นต้นแบบไว้
ก่อน ทางฝ่ายชายคุณยายเลือกคุณไชยบุญย์ แล้วฝึกอาตมา
ให้เอาอย่างคุณไชยบุญย์อีกต่อหนึ่ง ฝ่ายหญิง ท่านเลือกพี่แข่ง
(แข่งแซ) เนื่องจากมีเวลาสนิทชิดเชื้อกับน้องๆ ที่มาปฏิบัติ
ธรรมเป็นกลุ่มใหญ่ คุณยายเคี่ยวพี่แข่งมาก กำชับว่าให้ดูแล
น้องๆ ผู้หญิงให้ดี ยายบอกว่า

“ยายเกลียดมาก ถ้าคนที่อยู่ในวงบุญด้วยกันแล้ว มามีเรื่องชู้สาวกันเอง”

หลังจากฝึกสมาธิทุกวัน ซึ่งเลิกประมาณ ๒ ทุ่ม พี่เข่งต้องพาน้องๆ ผู้หญิงไปขึ้นรถเมล์กลับบ้านพร้อมๆ กันให้หมดก่อน พี่เข่งไปแล้วสัก ๑๐-๒๐ นาที พวกเราผู้ชายจึงค่อยตามไป

ถ้าฝ่ายชายใครมีเรื่องร้อนต้องกลับ คุณยายก็จะให้ยกพวกกลับไปพร้อมกันก่อนผู้หญิง กะเวลาว่าขึ้นรถเมล์เรียบร้อยแล้ว ค่อยให้พวกผู้หญิงตามไป ไปกันเป็นกลุ่มใหญ่ จึงไม่ต้องกลัวอันตรายอะไร

คุณยายวางมาตรการรัดกุมไม่ให้ลูกศิษย์ฝ่ายหญิงกับลูกศิษย์ฝ่ายชายมีโอกาสสนิทชิดเชื้อกันไม่ว่าโอกาสใดๆ ทั้งสิ้น พี่เข่งก็ปฏิบัติตามนโยบายได้อย่างเคร่งครัด เพราะฉะนั้นเรื่องชู้สาวในขณะปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์จึงไม่มีเลย และยังมีผู้ตั้งสัจจะประพาศพรหมจรรย์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่คนที่มีครอบครัวแล้วบางคน ยังวางโครงการบวชในบั้นปลายของชีวิต หลังจากวางรากฐานทางครอบครัวมั่นคงแล้ว

กลืนดอกไม้พญามาร

หลังจากนั่งสมาธิ บางวันคุณยายก็นำเรื่องละเอียดๆ ทาง
ธรรมมาเล่าให้ฟัง คุณยายเล่าว่า นักบ่าเพ็ญบารมีทุกยุคทุก
สมัย เวลาмаเกิด เขามาเป็นกลุ่มๆ เป็นทีม จะได้เป็นสิ่งที่
แวดล้อมที่ดีให้แก่กันและกัน พวกเราก็กมาเป็นกลุ่มใหญ่
เหมือนกัน ตั้งใจมาสร้างบารมี มุ่งไปพระนิพพาน แต่ตอนมา
นี้หลายคนถูกมารมันก่อกวน จนมาเกิดเป็นผู้หญิง ทำให้
โอกาสในการสร้างบารมีมีน้อยกว่าผู้ชาย มันโยนขวากหนาม
ไว้บนหนทางไปพระนิพพานเสียเกลื่อนเลย

ส่วนพวกที่รอดมาเกิดเป็นผู้ชาย มารมณ์ก็เอากามมาล่อ เต็มที่ทำให้มีนิสัยเจ้าชู้ หรือมีเรื่องต้องทำงานยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงมาก ทำให้ใจออกแวก ไม่ได้บวชไปก็มี ที่บวชแล้วยัง ถูกธิดาพญามารมากวน มารส่งดอกไม้มาล่ออยู่เรื่อยแหละ

“ยายจึงต้องกันทั้งหยาบ ทั้งละเอียดยุณแห่งสมาธิไปมากมาย เถอะ แล้วจะเห็นจะรู้เอง”

อาตมาเองก็ถูกมารหลอกล่ออยู่เสมอๆ มีอยู่คราวหนึ่ง หลังจากเรียนจบมหาลัทธิเกษตรศาสตร์แล้ว อาตมาก็ไปทำธุรกิจร่วมกับเพื่อนๆ ต้องออกต่างจังหวัดบ่อยๆ เพื่อเปิดตลาดการค้า ไปคราวหนึ่งก็หลายๆ วัน ในแวดวงของธุรกิจลักษณะนี้ มักมีเรื่องต้องเกี่ยวข้องกับสุรานารีเสมอ โดยเฉพาะในเวลาเลี้ยงรับรองลูกค้า แม้จะเลิกสุราได้โดยเด็ดขาดแล้วก็ตาม

วันหนึ่ง อาตมากลับจากต่างจังหวัด คิดถึงคุณยาย อยากมานั่งสมาธิกับท่านมาก รีบอาบน้ำแต่งตัวอย่างสะอาดสะอ้าน มาที่เดียว พอก้าวเข้าประตูรั้วบ้าน เห็นคุณยายยืนตระหง่านอยู่เหนือเชิงบันไดทางตั้งเกือบสิบวา คุณยายทักอาตมาดังชัดเจน คงดังไปทั่วบ้านเขี้ยวแหละ

“แฮม...คุณเด็จ กลิ่นสาปกาลกิณีแรงจังนะ”

อาตมาสะดุ้งสุดตัว อายแทบแทรกแผ่นดิน เพราะรู้ว่าคนที่มารอนั่งสมาธิอยู่เต็มห้องคงได้ยินถนัดหูกันทุกคน

คุณยายช่างรู้ความเป็นไปของอาตมาราวกับมีตาทิพย์ แอบไปทำอะไรก็รู้ คิดในใจก็รู้ ฝันก็รู้อีก อย่างนี้อาตมาจะหนีไปไหนรอด แม้บางเรื่องเป็นเรื่องเฉพาะตัว เพื่อนปากบอน คนไหนก็เอาไปเล่าให้คุณยายฟังไม่ได้ แต่คุณยายก็รู้ ถ้าห้ามไม่ฟัง สอนไม่เชื่อ คุณยายก็ต้องสอนแบบผ่าตัด ด้วยประโยคหักแบบข้างต้นนั้นแหละ

อาตมาระวังตัวเข็ดขยาดเรื่องนี้ไปนาน อาศัยที่ก่อนหน้านี้ อาตมาเคยฝึกสมาธิแบบเจริญอสุภะ คือพิจารณาความไม่งามของซากศพมาก่อน อาตมาจึงตัดใจเรื่องความรักใคร่แบบชั่วสาวได้ง่าย

บางครั้งอาตมาแอบไปทดสอบกำลังใจตัวเองว่า จะทนต่อความยั่ววนเรื่องความใคร่ในสตรีได้หรือไม่ แม้ในยามคับขัน อาตมาสอบผ่าน กลับมาหาคุณยายด้วยความภูมิใจว่า อาตมาสามารถบวชไม่สึกได้แน่นอน

ทันทีที่มาถึง ยังไม่ทันได้พูดอะไรสักคำ คุณยายก็พูดโพล่งออกมาว่า

“คุณเด็ก คุณเป็นคนมีสัจจะ มีกำลังใจสูง แต่อะไรที่ไม่ควรเสี่ยงก็อย่าไปลองอีกนะ”

เจอเข้าแบบนี้สองสามครั้ง อาตมาก็ไม่กล้าทำอะไรนอกเส้นทางเรื่องนี้อีกเลย

ความตั้งใจให้ลูกศิษย์เป็นโสด

ปกติก่อนนั่งสมาธิ ถ้าใครถามปัญหาธรรมะเรื่องสำคัญๆ คุณยายมักจะไม่ต้องบทันที แต่มักจะรอตอบก่อนเล็กน้อยนั่งสมาธิทุกครั้ง ท่านหลับตาพูด พวกเราก็หลับตาฟัง รู้สึกว่าคำพูดของท่านส่งออกจากใจ แล้วเข้าไปในใจพวกเราอย่างดี อุปมาเสมือนหยอดเหรียญใส่กระปุก หรือเสมือนร้อยด้ายสนเข็มอย่างนั้น

ถ้าท่านตอบก็ตอบสั้นมากแล้วชวนนั่งสมาธิ ท่านบอกว่านั่งสมาธิแล้วเดี๋ยวก็รู้คำตอบเอง ตอนท้ายๆ ของการนั่งสมาธิ คุณยายจะพูดข้อความต่อไปนี้บ่อยๆ

“ยายอาราธนาบุญจากพระนิพพาน มาให้คุณเข้าถึงธรรมกายกันเร็วๆ ให้พระพุทธรูปเจ้าดลใจให้คุณอยากหรือสัตว์ชนสัตว์ ให้พันทุกข์ตามพระองค์ เพราะฉะนั้น ตั้งใจนั่งสมาธิกันอย่าให้ขาดนะ จะได้บุญมากๆ”

ขณะที่พวกเราใจฟูอยากทำความดีตามที่คุณยายแนะนำ ท่านจะพูดตบท้ายให้เรายอมรับโดยไม่รู้ตัวเรื่องหนึ่งซ้ำๆ กัน

“คุณจำไว้นะ ถ้าอยู่ตัวคนเดียว มีเงิน ๑๐๐ บาท เราจะทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานไป มีเงิน ๑๐๐ บาทก็ทำบุญได้ ๕ บาทเท่านั้น และถ้ามีลูก ๑ คน ทำบุญได้อย่างมากสสิ่งเดียว ถ้าคุณมีลูกถึง ๒-๓ คน คุณไม่มีสิทธิ์ทำบุญเลยนะ มันยาก เพราะมีอยู่แค่ร้อยละยี่สิบ”

ท่านชี้ให้เห็นโทษของการแต่งงานมีครอบครัวอย่างอ้อมๆ อาตมานึกรู้อยู่เหมือนกัน แต่นึกว่าท่านพูดกับคนอื่น กว่าจะรู้ตัวว่าท่านเจาะจงพูดให้อาตมาฟังก็เมื่อเวลาผ่านไปเป็นปี เพราะจนกระทั่งคนที่เคยนั่งฟังอยู่ด้วยกันแต่งงานไปแล้ว คุณไชยบุญก็ตั้งสัจจะขอประเพณีพรหมจรรย์ตลอดชีวิตไปแล้ว เหลืออาตมาเป็นหนุ่มใหญ่อยู่คนเดียวคุณยายก็ยังพูดประโยคเดิมอยู่อีก ตอนที่รู้ตัวว่าเราเองคือคนที่คุณยายเตือนก็รู้สึกอึดอัดรุ่มร้อนไปหมด เพราะตอนนั้นมีโครงการจะแต่งงานอยู่พอดี

อาตมาใจแป้ว ซึมไปเลย เมื่อคิดว่าต้องทำให้คุณยายผิดหวัง นึกขอผิดผ่อนกับคุณยายอยู่ในใจว่า

“...ยาย ขอผมแต่งงานเป็นชาติสุดท้ายเถอะนะครับ
ชาตินี้ขอเป็นกองเสบียงให้พระศาสนาไปก่อน...”

ของขวัญวันเกิดคุณยาย

สมัยที่อาตมาเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แพชั่น
ฉลองวันเกิดเป็นที่นิยมมาก คุณยายเลยต้องพลอยติดกลุ่ม
ไปด้วย พอถึงวันเกิดของคุณยายที่ไร ลูกศิษย์จะมาฉลองวัน
เกิดให้คุณยายกันคับคั่ง

คุณยายถือวันเกิดเอาวันที่ตรงกับวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่
เพราะฉะนั้น บางปีก็ตรงกับปลายเดือนธันวาคม แต่บางปีก็
เลยไปถึงกลางเดือนมกราคม

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นปีที่อาตมาตัดสินใจเลิกสูบบุหรี่
เด็ดขาด ถือฤกษ์กวาดล้างขว้างทิ้งไปทันทีที่ได้ยินเสียงพระ
สวดชยันโตขึ้นวันใหม่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่ไม่ได้
บอกใครว่าเลิก เพราะยังไม่แน่ใจตัวเอง กลัวว่าถ้าประกาศ
ไปแล้วทำได้ไม่ตลอดรอดฝั่ง จะอับอายขายหน้าเขาเปล่าๆ

นับเป็นความโชคดีย่างมหาศาลของอาตมา ที่ปีนั้นวัน
เกิดของคุณยายตรงกับวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็น
จังหวะที่รองรับประทับประคองสัจจะของอาตมาไว้ได้อย่าง
พอเหมาะพอเจาะ

วันนั้นหลังจากนั่งสมาธิกันอย่างเต็มที่ แยกผู้ใหญ่กลับกัน
หมดแล้ว เหลือแต่พวกเราเด็กๆ ประมาณสิบกกว่าคน กำลัง
ช่วยกันเก็บกวาดบ้าน และรอรับฟังโอวาทอยู่ พอได้เวลา
คุณยายก็ให้ศีลให้พร ตอนหนึ่งท่านพูดว่า

“ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนี้ ยายรักพวกคุณมากที่สุด
พวกคุณนี่ดีจริง ๆ ขยันนั่งสมาธิเอาจริงเอาจัง แล้วสมาธิก็
ก้าวหน้ากันทั้งนั้น แต่ยายจะรักพวกคุณมากขึ้นอีกหลายเท่า
ถ้าพวกคุณเลิกสูบบุหรี่”

พอคุณยายพูดขาดคำ บรรดาสิงห์อมควัน ศิษย์กันกุฎิ
คุณยาย ต่างมองหน้ากัน แล้วโดยมิได้นัดหมาย ทุกคนยอม
ทิ้งบุหรี่ที่พกมาทั้งหมดลงในกระโถนของคุณยาย พร้อมทั้ง
ตั้งสัจจะว่า จะไม่สูบบุหรี่อีกเลยตลอดชีวิต

อาตมาก็เลยได้โอกาสตั้งสัจจะไม่สูบบุหรี่ซ้ำอีกเป็น ๒ ชั้น
ตอนนี้ไม่มีความลังเลเลย โถ... กำลังใจฟู ยิ้มแก้มแทบปริ
ด้วยคำชมของคุณยายอย่างนั้น ต่อให้ขอยิ่งกว่าเรื่องบุหรี่
พวกเราก็น่าจะให้มันเป็นของขวัญวันเกิดของท่านทั้งหมด

คุณยายของอาตมา ช่างเป็นผู้ชาญฉลาดในการเลือก
จังหวะได้เยี่ยมยอดอะไรอย่างนี้ และนับตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา
ลูกศิษย์ของท่านอีกหลายคนก็รอคอยวันเกิดของคุณยาย
เพื่อตั้งสัจจะเป็นของขวัญอันล้ำค่า ที่รู้ว่าจะถูกใจท่านยิ่งกว่า
สิ่งของใดๆ กันเป็นลำดับ สำหรับคุณไชยบุญลย์ สุทธิผล หรือ
หลวงพ่อัมมชโยในปัจจุบัน ได้ตั้งสัจจะประพาศิพรหมจรรย์
ตลอดชีวิตเป็นคนแรก ในวันเกิดคุณยาย ๑๐ มกราคม พ.ศ.
๒๕๑๑ วันเดียวกับที่อาตมาตั้งสัจจะเลิกบุหรี่นั่นเอง

ส่วนอาตมา หลังจากนั่งสมาธิมากเข้า ความคิดที่จะ
ประพาศิพรหมจรรย์ก็เริ่มเกิด แต่ยังไม่แกร่งกล้านัก เพราะ
ฉะนั้น พอถึงวันเกิดคุณยายรอบถัดมาตรงกับวันที่ ๒๙
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ อาตมาจึงตั้งสัจจะแต่เพียงว่า

“ชาตินี้ถ้าบวชแล้วจะไม่สึก”

แต่จะบวชเมื่อไรยังไม่ยอมพูด ยังคิดจะแต่งงานเสียก่อน
อยู่ร่ำไป

เมื่อนั่งสมาธิมากเข้าๆ ประกอบกับรู้ว่าถ้าได้ที่ดินแล้วคุณ
ยายจะสร้างวัดให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ความมั่นใจจึงเพิ่ม
ขึ้นอีกระดับหนึ่ง และเมื่อวันเกิดของคุณยายเวียนมาครบ

รอบอีกครั้งในวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้ที่ดินสร้าง
วัดแล้ว อาตมาจึงตั้งสัจจะกับคุณยายว่า

**“นับแต่วันนี้เป็นต้นไป จะขอประพฤติพรหมจรรย์
ตลอดชีวิต”**

เมื่อได้ตัดสินใจลงไปแล้ว ก็มีความรู้สึกว่ ในโลกนี้ไม่มี
อะไรน่ากลัวอีกเลย ถึงใครจะเอาไม้ดมาจ่อคอก็เฉยๆ กำลังใจ
มีมากถึงขนาดนี้ แต่กว่าจะผ่านมาถึงจุดที่สามารถตั้งสัจจะ
ประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตได้ คุณยายก็ต้องเหน็ดเหนื่อย
ประคับประคองอาตมามานานเต็มที นึกถึงความดีที่ตัวเอง
ทำขึ้นในปัจจุบันคราวใด เป็นต้งนึกถึงพระคุณของคุณยาย
อยู่ร่ำไป

ต่อมาภายหลังอาตมาจึงรู้จากคำบอกเล่าของศิษย์รุ่นพี่ว่า
กว่าคุณยายจะได้อาตมามาอยู่ในวงบุญของท่านเต็มตัว ท่าน
ต้องเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจมากเหลือเกิน คุณยายชอบ
เล่าให้คนอื่นฟังเสมอว่า

“ตอนหนุ่มๆ หลวงพ่อทั้งสององค์ท่านหล่อกมาก ไม่อ้วน
เหมือนเตี๋ยวันนี้หรอก ผู้หญิงตามท่านมาเยอะ เขาจะรัก ไม่รัก
ยายไม่รู้ ยายกันออกไปหมด กลัวท่านไม่ได้บวช”

วันพุธที่ ๒๗ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ คุณไชยบูลย์
สุทธิผล กับบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมา วัดปากน้ำภาษีเจริญ
โดยมีพระเทพวรเวที* เป็นอุปัชฌาย์ ได้รับฉายาว่า รัมมชโย
ภิกขุ เป็นหลวงพ่อรัมมชโยของพวกเราตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา

* พระเทพวรเวที (ช่วง วรบุญโญ ป.ธ.๙)

ดำรงสมณศักดิ์ ที่ สมเด็จพระมหาธีรราชังคลาจารย์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘

หลังจากหลวงพ่อรัญมชโยบวชได้ไม่นาน คุณยายก็มีดำริจะสร้างวัด เพื่อเป็นศูนย์กลางการเผยแผ่พระศาสนาให้กว้างขวางขึ้น ตามหน้าที่ที่หลวงพ่อดำเนินการน้อมหมายให้ ซึ่งคุณยายถือเป็นงานหลักตั้งแต่หลวงพ่อไถลัมรณภาพ

ก่อนหน้านี้จะได้ที่สร้างวัด มีเรื่องแปลกคือ ระยะนั้นคุณยายอธิษฐานดังๆ บ่อยครั้ง คุณยายอธิษฐานว่า

“ขอให้มีคนยกที่ให้สัก ๕๐ ไร่เถอะ”

โดยเฉพาะวันอาทิตย์ต้นเดือน คุณยายจะนำพวกเราอธิษฐานขอให้ได้ที่ดินสร้างวัดเร็วๆ ท่านอธิษฐานบ่อยๆ และดังได้ยินกันทั้งบ้าน จนเราพลอยอธิษฐานตามท่านเป็นประจำ พอปลายปี ๒๕๑๒ ก็มีคนยกที่ให้จริง ๆ แต่ให้มากถึง ๑๙๖ ไร่ ที่ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี โดยการบริจาคของคุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี

อำนาจจิตอธิษฐานของผู้บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ แรงขนาดนี้ ทำให้อาตมาเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยมากยิ่งขึ้นทุกวันๆ

คราวหนึ่ง หลังจากเริ่มสร้างวัดใหม่ๆ ขาดเงินไปถึงสองหมื่นบาทเศษ ซึ่งนับว่ามากในสมัยนั้น กำหนดจะต้องนำไปจ่ายในวันรุ่งขึ้น อาตมาถามคุณยายว่ามีเงินเท่าไร คุณยายตอบว่ามีเงินอยู่พ้นกว่าบาท อาตมากระวนกระวายใจมาก แต่คุณยายบอกว่า

“ไปนั่งสมาธิก่อนเถอะ ยายอธิษฐานขอเงินจากพระพุทธเจ้าได้แล้ว ท่านส่งมาให้จากพระนิพพานเลย”

อาตมาตามคุณยายไปนั่งสมาธิ แต่ทำใจให้หยุดนิ่งไม่ค่อยได้ เพราะกังวลเรื่องเงินมาก วันนั้นคุณยายนั่งสมาธินานตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๓ ทุ่ม พ่อออกจากสมาธิแล้วอาตมาก็รำพันต่อว่า

“ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินจ่ายค่าแรงคนงาน เป็นค่าจ้างชุดคันคูดังเกิดเรื่องแน่”

แต่คุณยายยืนยันว่า ท่านเห็นในสมาธิ พระพุทธเจ้าส่งเงินมาให้แล้ว

อาตมาไม่รู้ว่าจะทำอะไร จึงลาคุณยายกลับไปสร้างวัด นึกว่าพรุ่งนี้จะกลับมารับเงิน พอเปิดประตูก็พบผู้ชายคนหนึ่ง นั่งอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน ชักถามได้ความว่า พ่อเขาสั่งไว้ก่อนตายว่า ให้นำเงินมาทำบุญที่นี้ ๓ หมื่นบาท เขามารออยู่ตั้งแต่หนึ่งทุ่ม แต่เข้ามาไม่ได้ เพราะเราปิดประตู แล้วขึ้นไปนั่งสมาธิอยู่ชั้นบนกันทั้งหมด

ญาณของคุณยายไม่คลาดเคลื่อนเลย เงินที่คุณยายเห็นปรากฏทั้งในสมาธิ และนอกสมาธิ ตามแรงอธิษฐานของท่านจริงๆ

เมื่อได้ที่ดินสร้างวัด ๑๙๖ ไร่ ในปลายปี ๒๕๑๒ ดังที่กล่าว
มาแล้ว พอปี ๒๕๑๓ ก็เริ่มสร้างวัด อาตมาจึงลาออกจากงาน
ที่ทำอยู่ มาควบคุมการดำเนินงานสร้างวัดเต็มเวลา

ก่อนเริ่มงานสร้างวัด คุณยายเรียกประชุมลูกศิษย์ทุกคน
ชี้แจงให้ฟังว่า

“เราจะช่วยกันสร้างวัด แล้ววัดที่สร้างก็เป็นวัดใหญ่เนื้อที่
มาก เมื่อจะสร้างทั้งที่ ยังไงๆ เราก็พยายามจะสร้างให้ดีที่สุด
เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ เราจะต้อง
ทะเลาะกันแน่ ยายขอให้พวกเราถามตัวเองตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลย

ใครคิดว่าต่อไปข้างหน้า ถ้าเถียงกันแล้ว ทะเลาะกัน แล้วอดจะโกรธกันไม่ได้ ให้ถอยออกไปนั่งข้างหลัง ถ้าใครคิดว่าทะเลาะกันแล้ว เถียงกันแล้ว จะไม่โกรธ ก็ขยับขึ้นมานั่งใกล้ยาย”

อาตมาเป็นคนหนึ่งที่นั่งแถวหน้าไม่ถอยอยู่แล้ว ส่วนผู้ที่นั่งอยู่ข้างหลัง เขาก็ไม่ขยับขึ้นมานั่งข้างหน้าเหมือนกัน อาตมาได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อรัญมขโยและคุณยาย ให้มารักษาแผ่นดิน ดูแลการสร้างวัด คุณยายและหลวงพ่อรัญมขโยยังอยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ทำหน้าที่บอกบุญสร้างวัดทุกวัน เพราะเรามีเงินทุนเริ่มต้นเพียง ๓,๒๐๐ บาท คนทั่วไปเขาศรัทธาคุณยายมาก คุณยายจึงมีเงินให้อาตมานำมาจ่ายค่าแรงคนงานได้ทันการทุกที

สำหรับอาตมาก็หาเวลาว่างออกบอกบุญเหมือนกันแต่หาคนศรัทธาจริงจิงอยากร่วมทำบุญด้วยเต็มที่ยากมาก

ขณะออกบอกบุญมักมีคำพูดมาเข้าหูบ่อยๆ เช่นว่า

“ไอ้ดีใหญ่นี้ สงสัยจะมาหลอกต้มเสียละมัง”

บางคนเห็นท่าจะศรัทธามาก อาตมาจึงพามาพบหลวงพ่อรัญมขโย ซึ่งตอนนั้นท่านเพิ่งบวชได้พรรษาเดียว ก็มีเสียงอีกว่า

“พระหนุ่มๆ อย่างนี้ จะสึกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

ระยะไหนที่งานก็หนัก เงินก็ฝืด ชาวบ้านก็ไม่เข้าใจ
ทำให้สมาธิตก ใจขุ่นมัวง่าย หน้าตาคร่ำเครียด คุณยายเห็น
ทำไม่ดี ก็เรียกมานั่งสมาธิต่อเนื่องกันเสียทีหนึ่ง คราวละ ๒
วันบ้าง ๓ วันบ้าง ใจจึงค่อยฟู อิ่มเอิบ เบิกบาน แล้วกลับมา
ทำงานสร้างวัดต่อไปอีกอย่างร่าเริงสนุกสนานร่วมกับพี่ๆ
น้องๆ ในวงบุญ

ป้องกันไม่ให้ศิษย์ก่อเวร

ในขณะที่กำลังลุยงานสร้างวัดกันอยู่ บางครั้ง อาตมา
ถูกคนพาลรังแกมาก มาขโมยของบ้าง ขโมยเรือบ้าง เมื่อสืบ
รู้ก็เอาคืนมาได้บ้างไม่ได้บ้าง คราวหนึ่งอาตมาโกรธมาก
เพราะถูกขโมยเรือไปแล้ว ๑ ลำ ลำที่ ๒ ยกขึ้นมาซ่อม เอา
ชันยา คั่วตากแดด ไว้ข้างที่พักก็ยังถูกขโมย สืบรู้ตัวคน
ขโมยแล้วแค้นมาก ช้ายังถูกทำถึงบ้านพักให้ไปยิงกัน
อาตมาคิดอาฆาต จะตามฆ่าคนเสียก่อนบวช พอดีถึงวัน
อาทิตย์ ซึ่งเป็นวันกำหนดมานั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรม
ประสิทธิ์จึงพกความแค้นมาด้วย

พอวันจันทร์จะกลับ คุณยายไม่ให้กลับ ท่านบอก

“เหนื่อยกันมากแล้ว อย่าเพิ่งกลับเลย นั่งสมาธิไปก่อน”

วันรุ่งขึ้นก็ยังให้นั่งสมาธิต่อ วันนั้นพอเลิกนั่งสมาธิแล้ว คุณยายพนมมืออธิษฐานในใจอยู่นานกว่าทุกครั้ง อาตมาจึงถามว่า

“ยาย อธิษฐานอะไร นานจัง”

คุณยายตอบว่า

“ยายอธิษฐานว่า เกิดก็ภพก็ชาติต่อไปเบื้องหน้า ไม่ว่าศัตรูจะยกมาเป็นกองทัพใหญ่แค่ไหน ก็อย่าให้มันฆ่ายาย และบริวารได้ ตัวยายเองและบริวารก็อย่าได้มีจิตไปคิดฆ่าใคร แม้แต่มด แต่ปลวก ก็ขออย่าให้คิดฆ่าเลย”

อาตมายิ้มและประนมมือ ตอบท่านสั้นๆ จากใจจริงว่า “ครับ” ท่านจึงยิ้มตอบอย่างเบิกบาน

คุณยายล่วงรู้กระทั่งความคิดของอาตมา ห้ามก็ไม่ห้าม โดยตรง ใช้วิธีซึมลึกด้วยธรรมะ อันเป็นโอสถวิเศษของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณยายรู้นิสัยของอาตมาดีว่าเจ้าโทสะ ไม่ยอมแพ้ใครง่ายๆ โดยเฉพาะถ้าไม่ใช่ฝ่ายผิด คราวนั้นอาตมายอมเลิกลัษ्มความคิดอาฆาตโดยเด็ดขาด เพราะเมื่อนั่งสมาธิจนใจใสแล้วก็รู้ว่า ในเส้นทางบุญเราไม่ควรประมาท ก่อเวรเพิ่มขึ้นอีก ยิ่งฟังคำอธิษฐานของคุณยายแล้วก็กลับไปบุกงานสร้างวัดต่อด้วยใจที่ผ่องใส ชุ่มชื้น เยือกเย็น

คุณยายชวณบวช

หลังจากอาตมาตั้งสัจจะประพฤติพรหมจรรย์ เมื่อต้นปี ๒๕๑๓ แล้ว อาตมาก็ยังคร่ำเคร่งอยู่กับงานสร้างวัด ไม่คิดถึงเรื่องบวชเลย คุณยายคงกลัวอาตมาพลาดพลั้งเสียสัจจะ วันหนึ่งท่านจึงเรียกอาตมาไปเตือนว่า

“คุณเต๋จ คุณอยู่ทางโลกไม่ได้หรอกนะ เพราะคุณเป็นคนใจกว้าง มีสมบัติอะไรคุณก็ให้เขาหมด ขึ้นมีครอบครัว ก็ลำบากเหมือนพระเวสสันดร” คุณยายยังบอกต่อว่า

“คุณเกิดมาเพื่อสร้างบารมีเท่านั้น บวชเสียแล้วจะประสบความสำเร็จทุกสิ่งอย่างที่ต้องการ

คุณเป็นคนมีความเพียร คุณมีสิทธิ์จะรู้จะเห็นธรรมได้ เพราะฉะนั้นบวชเถอะ ยายจะกำหนดวันให้”

อาตมากลับมานั่งวิเคราะห์ดูเหตุผลที่คุณยายจะให้บวช ก็เห็นจริงตามท่าน ชีวิตทางโลก อาตมาเกือบจะได้แต่งงาน ตั้งหลายครั้ง แต่พอเอาจริงเอาจัง ก็มีเหตุให้ห่างเหินกัน และเลิกราไปในที่สุด

อาตมาจำได้ว่า พอแตกเนื้อหนุ่ม อาตมาก็รักผู้หญิง ถึงขนาดขออนุญาตพ่อแต่งงาน พ่อไม่ค้านสักคำ

“จะแต่งงานก็แต่งงาน แต่กลับไปคิดหาคำตอบมาบอกพ่อก่อนว่า จะมีธรรมะข้อไหนไปสอนลูกสอนเมีย พ่อให้เวลาคิด ๗ วัน”

อาตมาเคยอ่านหนังสือธรรมะมามาก แต่สนใจเฉพาะส่วนที่เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ ส่วนธรรมะเรื่องการครองเรือนไม่เคยสนใจเลย

วันนั้นกลับไปนอนคิดคนเดียวกับบอกพ่อว่า

“ผมไม่แต่งงานแล้วละ”

คราวนั้นอาตมาไม่ได้แต่งงาน เพราะไม่รู้ธรรมะ แต่เมื่อมาอยู่กับคุณยายได้เรียนรู้ธรรมะทั้งปฏิบัติ ปรียัติ แล้วก็น่าจะแต่งงานได้ คุณยายมีแผนชัดเจนวางอย่างไร ตอนนั้นอาตมาไม่รู้

เพิ่งมารู้ว่าอาตมารอบรู้สารพัด แต่ไม่รู้จักตนเอง ต้องให้
คุณยายมาชี้ให้เห็นว่าอาตมาไม่เหมาะกับชีวิตทางโลกอย่างไร
และควรปฏิบัติตนในวิถีทางธรรมอย่างไร อาตมาจึงมอง
เห็นตัวเองได้ชัดเจน

ตั้งแต่เล็กมาแล้ว อาตมามีความรู้สึกฝงใจประหลาดๆ ลึกๆ อยู่อย่างหนึ่ง สมัยนั้นอาตมายังเรียนหนังสืออยู่ชั้น ประถม ๔ ที่โรงเรียนในจังหวัดกาญจนบุรี อาตมาต้องข้าม ฟากขึ้นไปตัดไม้รวกบนเขาแหลม เอามาทำรั้วล้อมแปลงผัก สวนครัวเพื่อกันวัวเข้ามาเหยียบย่ำ ขึ้นไปตัดไม้ตั้งแต่เช้า พอบ่าย ๓ โมงก็เริ่มขนลงมา

วันหนึ่งราวๆ ๔ โมงเย็น ขณะที่กำลังแบกไม้รวกลงเขา มาได้ครึ่งทาง ก็เห็นชาวบ้านเขาต้อนวัวทั้งฝูงลงมากินน้ำ

มองอยู่ไกลๆ ขนาดเห็นวัวสูงแค่ศอกเดียว เมื่อกินน้ำเสร็จ เขาก็ต้อนวัวกลับ วัวก็เดินไป คนก็เดินตามไป ทางเดินนั้น เป็นทางเกวียน ฝุ่นจึงฟุ้งตลบลอยเป็นทางยาวถึง ๕-๖ กิโลเมตร

อาตมามองตามไป มีความรู้สึกอย่างรุนแรงว่า นั่นไม่ใช่พวกเรา แม้แต่โยมพ่อโยมแม่ หลายๆ ครั้งก็มีความรู้สึกว่ ่ไม่ใช่พ่อแม่เรา ญาติพี่น้องก็ไม่ใช่ เรามาอาศัยเขาอยู่ แต่ตอบไม่ได้ว่าพ่อแม่ที่แท้จริงเป็นใคร บางครั้งรู้สึกเหมือนตัวคนเดียว เหมือนแยกขาดกันคนละโลกกับคนอื่นๆ แต่ไม่รู้จะพูดให้ใครเข้าใจ

ความรู้สึกทำนองนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งเมื่ออาตมามาเรียนชั้นมัธยม ๖ ได้มาที่บ้านพี่ชายลูกของป้า เจอหนังสือเก่าๆ เล่มหนึ่ง ก็หยิบอ่านดู รู้สึกประทับใจในเรื่องนั้นอย่างรุนแรง ในเรื่องบอกว่า

แม่แกะตัวหนึ่ง มีลูกอยู่ ๒-๓ ตัว วันหนึ่งมันไปพบลูกสิงโตที่เพิ่งคลอดยังไม่ลืมตา ถูกทิ้งอยู่ ไม่รู้ว่าพ่อแม่สิงโตหายไปไหน แม่แกะสงสารจึงให้ลูกสิงโตกินนมของมันและเลี้ยงดูเหมือนลูก ลูกๆ ของแม่แกะก็เป็นเพื่อนเล่นกับลูกสิงโต ลูกสิงโตอยู่กับแม่แกะ ก็ร้องแบบแกะ กินหญ้าแบบแกะ

นานวันเข้า ลูกสิงโตเติบโตขึ้น ตัวใหญ่แข็งแรงผิสีนองมันไม่รู้ว่าหน้ามันไม่เหมือนพี่น้อง เพราะมันไม่เห็นหน้าตัวเอง แต่ลูกแกะรู้สึกว่ ่ลูกสิงโตหน้าแปลกๆ แต่มันก็เล่นกันตาม

ประสา แม้ว่าลูกสิงโตมักจะเล่นแรงไปหน่อย

ลูกสิงโตมีความรู้สึกที่พ่อแม่แคะแวงตัวมันอยู่ แต่ไม่รู้
ว่าทำไม ยิ่งกว่านั้น ยังห้ามไม่ให้ไปเล่นที่เชิงเขาอีกฟากหนึ่ง
ด้วย

สิงโตรู้สึกที่ตัวเองกินหญ้าไม่อิ่มท้อง ชีวิตรู้สึกขาดๆ แต่
ก็รู้ว่าขาดอะไร

แต่แล้ววันหนึ่ง เกิดพายุฝนพัดกระหน่ำรุนแรงมาก น้ำ
หลากจนกระทั่งต้องหนีข้ามเขาไปอีกฟากหนึ่ง ขณะที่ขึ้นเขา
แม่แคะมีอาการหันรีหันขวาง ท่าทางหวาดหวั่นเหมือนไม่
อยากขึ้น แต่จำใจขึ้นเพื่อหนีน้ำท่วม

แม่แคะหนีน้ำอยู่บนเขาลูกนั้นจนกระทั่งฝนซาหลังจากน้ำ
ลดลงแล้วจึงชักชวนกันกลับลงมา ขณะนั้นเอง ก็มีเสียง
กระหึ่มราวกับฟ้าร้องดังรับกันเป็นทอดๆ แม่แคะตกใจจน
ตัวสั่น แต่ลูกสิงโตกลับรู้สึกคุ้นกับเสียงนั้นมากแม่ไม่เคยได้
ยินมาก่อน มันยังรู้สึกอีกว่า มันเองก็ทำเสียงอย่างนั้นได้ จึง
ร้องรับเสียงนั้นออกไป

คราวนี้ ทั้งพ่อแคะแม่แคะและพี่ๆ แคะของมันต่างวิ่งหนี
กันสุดชีวิต ลูกสิงโตมองตามไปด้วยความแปลกใจ แต่มันก็
รู้สึกสบายใจที่ได้ร้องเสียงนั้นออกมา มันร้องโต้ตอบออกไปอีก
ยิ่งร้องมันก็ยังสบายใจ รู้สึกกระปรีกระเปร่า และมีความ
ภูมิใจที่มันทำเสียงอย่างนั้นได้ เมื่อได้ร้องหลายๆ ครั้ง มัน
กลับรู้สึกว่ามันร้องได้ดีกว่าเสียงที่มันได้ยินเสียอีก มันรู้ได้

ด้วยตัวเองทันทีว่า เสียงนี้ เป็นเสียงที่มันไฝหามาตลอดชีวิต

พี่ๆ แกะวิ่งลงเขาไม่มองมาเลย แต่แม่แกะยังวิ่งๆ หยุดๆ พร้อมกับหันมามองตาละห้อย ลูกสิงโตรู้ว่ามันไม่สามารถอยู่กับแม่แกะได้อีกต่อไปแล้ว มันได้แต่ยืนมองจนกระทั่งแม่แกะวิ่งลับตาไป และนั่นเป็นการสิ้นสุดของสายสัมพันธ์ของลูกสิงโตกับแม่แกะ

ลูกสิงโตเดินขึ้นเขาไปหาที่มาของเสียงร้องที่มันได้ยินมันเห็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ตัวโตๆ มีขน มีหาง และแข็งแรงเหมือนกับมันทุกอย่าง ใบหน้าของสัตว์พวกนี้ดูแปลกๆ เพราะมันไม่เคยเห็นมาก่อน ขณะที่ลูกสิงโตเดินเข้าไปที่สัตว์ฝูงนั้น มันเห็นเงาใบหน้าของตัวเองในแอ่งที่น้ำฝนขังอยู่ หน้าตาของมันเหมือนกับพวกที่อยู่ข้างหน้านี้เอง ลูกสิงโตรู้สึกทันทีว่า “นี่คือญาติพี่น้องของเรา” มันจึงเข้ากลุ่มไปอยู่ด้วย

เวลานั้น เมื่ออาตมาอ่านมาถึงตรงนี้ มีความรู้สึกว้า ช่างเหมือนกับความรู้สึกของตัวเองจริงๆ เป็นความรู้สึกรุนแรงครั้งที่ ๒ ที่จะต้องตามหาพ่อแม่ให้เจอแต่ไม่รู้ว่าจะไปหาที่ไหน

ต่อมาเมื่อได้มาฝึกสมาธิ ก็ได้พบว่าคนที่พูดกันแล้วรู้เรื่องดี มีความสนิทสนมจริงใจก็คือพวกที่ฝึกสมาธิด้วยกัน รู้สึกเหมือนอยู่ในหมู่ญาติ

จนกระทั่งเมื่ออาตมาเรียนจบชั้นมัธยม ๖ เมื่อปี ๒๕๐๑ จะมาสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดม ได้ไปพักอยู่กับพี่ชายลูกป้าที่บ้านย่านสวนลุมพินี แต่สถานที่ไม่เงียบสงบ ดูหนังสือ

ไม่ค่อยได้ เขาจึงแนะนำให้ไปดูหนังสือที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ เพราะที่บ้านเขาไปวัดปากน้ำกันอยู่แล้ว

อาตมาจึงได้ไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในชีวิต ไปนั่งดูหนังสือที่บริเวณร่มไม้ข้างโบสถ์ และได้พบกับหลวงพ่อดาว ปากน้ำ ซึ่งขณะนั้นท่านมีอายุ ๗๓ ย่าง ๗๔ ปีแล้ว อาตมา มองท่านเหมือนถูกสะกด ร่างท่านสูงใหญ่มีสง่า ผิวพรรณ ผ่องใส แม้จะดูชราไปบ้าง คนที่นั่งข้างๆ บอกว่าท่านเพ็งหาย ป่วย นัยน์ตาของท่านเข้มเหมือนสีเหล็ก ดูมีอำนาจน่าเกรงขาม แต่แฝงไว้ด้วยความใจดีมีเมตตา

ท่านถามว่ารับ**พระของขวัญ**หรือยัง อาตมาตอบว่า “ยัง” ท่านก็บอกให้ไปเอาใบอนุโมทนามา

แต่ด้วยความที่อาตมาเรียนวิชาอยู่ยงคงกระพันมา จึง ทำให้คิดผิดไปว่า พระของขวัญยังอยู่นอกตัว สู้วิชาหนัง เหนียวของเราก็ไม่ได้ อยู่ในตัว เป็นเสียอย่างนี้ จึงไม่ได้รับ พระจากมือท่าน

ต่อมาอีก ๒ วันได้พบท่านอีก ก็กราบท่านอยู่ไกลๆ รู้สึก เลื่อมใสในบุคลิกและเคารพยำเกรงท่านมาก ในใจลึกๆ รู้สึก เหมือนกับว่าได้พบญาติผู้ใหญ่ แต่น่าเสียดายที่ตั้งแต่วันนั้น อาตมาไม่ได้พบท่านอีกเลย เพราะเมื่อเข้าเรียนในโรงเรียน เจริญอุดมเมื่อปี ๒๕๐๑ ก็ขะมักเขม้นอยู่กับการเรียน ไม่ได้ ไปที่วัดปากน้ำอีก แล้วในปี ๒๕๐๒ ท่านก็มรณภาพ

ครั้นมาพบคุณยายอาจารย์ พบเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ความเป็นอยู่ของที่นี้มีความอบอุ่นอย่างประหลาด คุณยายอาจารย์เป็นศูนย์กลางความรู้สึกนึกคิดของอาตมาทั้งหมด เหมือนท่านเป็นทั้งพ่อทั้งแม่รวมกัน อาตมามีความสุขที่จะชักใช้ไต่ถามท่านได้ทุกเรื่อง ทุกข์สุขอย่างไรท่านรู้หมดโดยไม่ต้องบอกต้องถาม ไม่ต้องเงินไม่ต้องอายุ อาตมายังรู้สึกสนุกที่ได้ไต่ถามให้คุณยายปราบไม่ต้องระวังตัวแข็งเหมือนอยู่ต่อหน้าอาจารย์ใหญ่กับไม้เรียว

อาตมามีความสุขเหมือนเป็นเด็กอยู่ในอ้อมอกอุ่นของคุณยาย ไม่มีอันตรายใดๆ จะมาแผ้วพานได้ อาตมามีเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมที่สามารถสนทนาธรรมกันได้อย่างสนุกสนาน เหมือนพี่เหมือนน้อง อาตมามีความสุขที่ว่า นี่แหละคือครอบครัวของอาตมาที่แท้จริง ถึงเวลาแล้วที่อาตมาควรจะไปบวชเพื่ออยู่ร่วมในวงบุญไปด้วยกันตลอดชีวิต

แล้วพ่อผู้ให้กำเนิดของอาตมาละ... อาตมาไปกราบลาท่านขออนุญาตบวช ท่านถามว่าบวชนานเท่าไร อาตมาตอบว่า

“บวชตลอดชีวิต”

โยมพ่อของอาตมาไม่ยอมพูดเรื่องนี้กับอาตมาเลยตลอดเวลาหลายวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง หลวงพ่อธัมมชโยซึ่งเพิ่งจะบวชได้ไม่นานมีอายุพรรษาเพียง ๒ พรรษาเศษ แต่มีความคุ้นเคยกับครอบครัวของอาตมามาก่อน ได้มาหาอาตมาที่

บ้านในขณะที่อาตมาไปธุระข้างนอก

พอกลับมาถึงบ้าน เห็นสีหน้าโยมพ่อสดชื่น ตามหลวงพ่อ
รั้มมชโยต่อหน้าอาตมาว่า

“ในงานบวช จะให้โยมทำอะไรให้บ้าง”

ได้ยินแค่นี้อาตมาก็ลิงโลดใจ รู้ว่าโยมพ่ออนุญาตให้บวช
แล้ว รีบก้มลงกราบท่านด้วยความดีใจ

เมื่อนำเรื่องนี้มากราบเรียนคุณยายอาจารย์ ท่านดีใจมาก
สั่งให้ทุกคนเตรียมงานบวชอาตมา ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๑๔ นั้นทันที

หลังจากได้บวชแล้วที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ก็ดูเหมือนว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างน่าจะเรียบร้อยดี แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น
เพราะพระบวชใหม่กว่าจะปรับตัวเข้ากับเพศสมณะได้ต้องใช้
เวลามาก

อาตมาเคยบ่นบอภมอกราบคุณยาย มาบัดนี้เป็นพระ
แล้ว คุณยายท่านปรับตัวได้ทันที กราบพระลูกศิษย์ด้วย
อาการนอบน้อมเต็มอกเต็มใจ อาตมาเสียอีก บางครั้งที่ได้
รู้สึกถึงความรักความห่วงใยของท่านเต็มที่ ความซาบซึ้ง
ประทับใจทำให้เผลอยกมือรับไหว้ท่านด้วยความตื่นตันใจ

หลายครั้งเหมือนกัน คุณยายต้องเตือนบ่อยๆ ว่า

“อย่าทำให้ยายบาปนะ”

ตอนจำพรรษาอยู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ หลวงพ่อธัมมชโย และอาตมา ยังคงมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์เหมือนเดิม ที่วัดปากน้ำระยะนั้นไม่เข้มงวดเรื่องการรับแขกของพระมากนัก ใครจะรับแขกที่กุฎก็ได้ แต่คุณยายไม่ยอม

แขกทุกคน ไม่ว่าหญิงหรือชายที่มาเยี่ยม พระจะต้องออกมารับแขกที่บ้านธรรมประสิทธิ์ โดยเฉพาะถ้าเป็นแขกผู้หญิง นี่ไม่ได้เลย พระจะต้องรับต่อน้ำคุณยาย และคุณยายมักจะนั่งฟังอยู่ด้วย ความเข้มงวดเรื่องนี้เอง ที่ทำให้พระของคุณยายทุกรูป สามารถบำเพ็ญเนกขัมมบารมีได้อย่างมั่นใจและมั่นคง

ศัตรูของพระบวชใหม่อีกอย่างหนึ่งก็คือ เชื้อเก่าของความเคยชินอยู่ทางโลก ตอนแรกก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมคุณยายต้องขอร้องหลวงพ่อธัมมชโยเมื่อครั้งบวชใหม่ๆ ว่า ให้เฝ้ารูปสมัย์เป็นพระवासกั้งให้หมด ขนาดเหลือหลงตาอยู่รูปเดียวที่บ้าน ท่านยังรู้ ให้ไปค้นมาฉีกทิ้งลงกระโถนด้วยมือของท่านจนได้

คราวหนึ่งเพื่อนของอาตมามาเยี่ยม ใส่เสื้อผ้าสไตร์ใหม่มาก พอเห็นปู่อาตมานึกทันทีว่า

“โธ่เอ๊ย... นี่ถ้าเราใส่จะหล่อกว่านี้เสียอีก”

นี่ขนาดตั้งใจมาบวชแล้วยังไม่วายเลย เพราะเชื่อมั่นยังไม่หมด ชนิดที่โบราณเรียกว่าผลไม้ยังไม่ลืมหั่น ถึงอย่างไรก็หวานไม่สนิท แต่ก็ไม่ได้จะสึก วันหนึ่งกลับไปเยี่ยมโยมพ่อ โยมแม่ที่บ้าน ไปพบว่า มีเสือตัวเก่งเหลืออยู่ตัวหนึ่ง แจกไปไม่หมด นี่ในใจขึ้นมาเลยว่า

“เสือดาวนี้ยังใหม่อยู่เลย ถ้าเราใส่ยังจะหล่อกว่าเพื่อนที่มาเยี่ยมเราวันนั้นเสียอีก”

เห็นใหม่ว่ายังเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ ก็มันเป็นเชื้อให้ใจย้อนกลับไปคิดเรื่องทางโลก ถ้าคุณยายไม่รอบคอบในเรื่องเหล่านี้ บางทีอาจจะไม่มี “ทัตตชีโวภิกขุ” อยู่ในวงการศาสนา แล้วก็ได้

ปลุกกล้วยเอาไว้เตะ

เมื่ออาตมาบวชแล้ว ๒ พรรษา กำลังจะย้ายจากวัดปากน้ำ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย (ตอนนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักร ปฏิบัติธรรม) คุณยายสั่งให้เด็กวัดปลุกกล้วยไว้รอบกุฏิ อาตมาถามคุณยายด้วยความสงสัยว่า

“ปลุกทำไมเยอะแยะ คงไม่ใช่เอาไว้ให้อาตมาฉันทะ” คุณยายตอบว่า

“เอาไว้ให้ท่านเถอะ ถ้าโกรธเมื่อไหร่ เตะมันให้พับไปเลย
ต้นกล้วยนะ แต่อย่าไปทำอะไรคนเขา เดี่ยวจะเสียหาย
เพราะท่านเป็นพระแล้ว”

อาตมาเลยโกรธใครไม่ได้มานาน เห็นต้นกล้วยที่คุณยาย
สั่งให้ปลูกก็หายโกรธแล้ว นึกขึ้นว่าคุณยายนี่ช่างรู้ใจคนเจ้า
โทสะอย่างอาตมาเสียจริงๆ

อีกเรื่องหนึ่งที่คุณยายเป็นห่วงคือ พวกเราลูกหลานสร้างวัดกันทั้งวันทั้งคืน แทบจะเรียกได้ว่าหายใจเข้าหายใจออกเป็นงานสร้างวัดไปหมด การนั่งสมาธิจึงน้อยลง จิตใจจึงหยาบขึ้น บางครั้งเมื่อความเห็นไม่ลงรอยกัน ก็ทำท่าจะมีปากเสียงกัน คุณยายมีวิธีป้องกันการกระทบกระทั่งอย่างชาญฉลาด คือทุกเช้าท่านจะมาถามอาตมาว่า

“ท่าน วันนี้คิดถึงความตายหรือยัง”

“ยังเลยยาย”

ตอบท่านไปอย่างนั้น เป็นพระโกหกไม่ได้ ก็เรากำลังยุ่ง
กับงาน มีหรือจะคิดถึงความตาย เข้าวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก

“ท่าน คิดถึงความตายหรือยัง”

อาตมาตอบว่ายังอีกเช่นเคย แต่ชักคิดสะกิดใจแล้วว่า
เอ...คุณยายถามทุกวันเราก็ต้อด้านตอบอยู่ได้ว่า “ยัง” นี่เรา
ก็บวชแล้ว ยังจะกลับไปเป็น “อ้ายต้อ” เหมือนตอนมาพบ
ยายใหม่ๆ อีกหรือไง

คิดได้แบบนี้แล้วอาตมาก็รีบเจริญมรณานุสสติทันที

เข้าวันรุ่งขึ้นพบหน้ากัน อาตมาไม่รอให้คุณยายถาม รีบ
บอกทันที

“ยาย...วันนี้พระคิดถึงความตายมาแล้ว”

คุณยายหัวเราะเหอะๆ แล้วก็เดินจากไป

คุณยายตั้งกฎระเบียบวัด

เมื่อคุณยายย้ายวัดจากวัดปากน้ำมาอยู่ด้วยที่วัดพระ
ธรรมกายเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ (ยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติ
ธรรม) คุณยายอาศัยประสบการณ์สมัยอยู่กับหลวงพ่อด
ปากน้ำ ออกกฎระเบียบของวัดหลายอย่าง ที่เข้มงวดมากคือ

ห้ามรับแขกที่กุฏิ ห้ามผู้หญิงขึ้นกุฏิพระ

ที่ห้ามอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะไม่ยอมรับแขก หรือเกลียดชัง
ผู้หญิงหรอกนะ แต่เพื่อป้องกันการคลุกคลีกับฆราวาสมาก

เกินไปแม้จะเป็นผู้ชายก็เถอะ ถ้าอาศัยความคุ้นเคยกัน
ประกอบความเป็นส่วนตัวมากๆ ประเดี๋ยวก็คุยออกนอกเรื่อง
ทำให้ใจฟุ้งไปได้ ถ้ายังเป็นผู้หญิงก็จะยิ่งไปกันใหญ่ เพราะ
ฉะนั้นท่านจึงห้ามเลย ห้ามรับแขกที่กุฎี ทั้งชายและหญิง แต่
สำหรับชายมีผ่อนปรนให้บ้าง เช่นในกรณีเจ็บไข้ได้ป่วย ก็
อาจเข้าไปเยี่ยมเยียนได้ตามสมควร แต่ผู้หญิงไม่ว่ากรณีไหน
ห้ามเด็ดขาด

คร่ำกับกิจวัตรของคุณยาย

ทางด้านอาหารขบฉัน คุณยายห่วงพระมาก ท่านตั้งโรงทานหุงข้าวเลี้ยงพระองค์เองตามแบบโรงครัววัดปากน้ำ ตอนนั้นยังมีพระอยู่ไม่กี่รูป กำลังสร้างโบสถ์ สร้างศาลาฟังธรรมกัน แม้ระยะหลังท่านไม่ได้ลงมือทำเอง ท่านก็เข้าไปตรวจตราความสะอาดในโรงทานทุกวัน

คุณยายจะตื่นนอนตั้งแต่ตี ๔ นั่งสมาธิ พอสว่างก็ปิดกวาดเช็ดถูกุฏิของตนเอง แล้วมาดูแลที่ครัว คุณยายสอนคนครัวให้หันผักหันเนื้อให้พอดีคำ อย่าให้ชิ้นใหญ่ไป มิฉะนั้น

ขณะที่พระฉัน ขึ้นเนื้อจะไปตุงที่แก้ม ดูไม่งาม ปลาาก็ให้เลาะ
เอาก้างออก ของมันนัก ผิดนักอย่าจัดไป ขนหม ผลไม้ ต้อง
จัดให้ประณีต คุณยายเตือนว่าของทุกอย่างต้องทำให้ดีให้
ประณีต จะได้เป็นนิสัยติดตัวข้ามชาติไป

เมื่อดูแลเต็กวัดประเคนอาหารให้พระเสร็จแล้ว คุณยาย
จึงกลับไปรับประทานอาหาร ประมาณเวลา ๖ โมงครึ่ง หลัง
จากนั้นท่านจะกลับมาที่ครัวอีกครั้งหนึ่งเพื่อดูแลความ
เรียบร้อยแล้วจึงจะกลับไปซักผ้า (เพ็งจะเลิกซักเองมาได้ ๒-
๓ ปี) ทำอะไรต่อมิอะไรของท่านไปจนกระทั่ง ๙ โมง จึงไป
นั่งสมาธิ จนถึงเวลาก่อนเพล (๑๑.๐๐น.) เล็กน้อย ก็จะไป
มาที่ครัวอีกเพื่อดูว่าข้าวปลาอาหารจัดถวายพระเรียบร้อยแล้ว
พอเห็นว่าเรียบร้อย ท่านก็กลับออกไป ท่านจะไม่อยู่ใน
บริเวณครัว หรือที่ใกล้ๆ ที่พระฉันอาหารในเวลาอาหารเพล
เพราะเห็นว่าเป็นเวลาของเจ้าภาพที่นำข้าวปลาอาหารมา
ถวายพระ ไม่อยากให้เจ้าภาพเกรงใจ

ประมาณเที่ยงครึ่ง พระฉันเสร็จให้พรเสร็จ แยกมีเวลา
คุยกับพระพอสมควรแล้ว คุณยายจะออกมารับแขกอีกทีหนึ่ง
จนถึงบ่ายครึ่ง หรือบ่าย ๒ โมง จึงกลับเข้ากุฏิไปพักผ่อน

ราวบ่าย ๓ โมง คุณยายจะลงสวน ปลูกกล้วย ปลูก
มะละกอดูแลต้นไม้ ตรวจบริเวณวัด ราวๆ ๕ โมง จึงกลับไป
อาบน้ำ แล้วมารอถวายน้ำปานะให้พระ คุณยายมาพูดมาคุย
ด้วย ใครทำอะไร มีปัญหาอะไร ท่านจะรู้หมดโดยไม่ต้อง

รายงาน จนกระทั่ง ๑ ทุ่ม แต่ไม่เกิน ๑ ทุ่มครึ่ง คุณยายจะกลับไปนั่งสมาธิถึง ๓ ทุ่มครึ่งแล้วจึงนอน แต่ถ้าเป็นช่วงเวลาเตรียมงานบุญ ต้องจัดเตรียมอาหารจำนวนมากสำหรับสาธุชนที่มาร่วมงาน คุณยายจะย้อนกลับมาดูที่ครัวอีกครั้งแล้วถึงกลับไปนอน

คุณยายให้ความสำคัญกับครัวมาก ครัวจะต้องสะอาด ไม่มีกลิ่นอับชื้นต่างๆ ที่เรียกว่า “กลิ่นครัว” จะต้องมีการพอกถวายพระเณร และเลี้ยงดูทุกคนที่มาที่วัดได้ ยายอธิบายว่า

“ถ้ามีคนมาเป็นร้อยก็ให้เลี้ยงได้ทั้งร้อย มาเป็นล้านก็ให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน”

ซึ่งการที่ใครจะสามารถเลี้ยงคนได้ขนาดนี้ จะต้องสร้าง “ทานบารมี” เอาไว้มากทีเดียว

คุณยายทำตัวเหมือนเข็มนาฬิกา ปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน
อย่างไม่มีขาดตกบกพร่องด้วยความกระฉับกระเฉง เข้มแข็ง
แต่แล้วอยู่ๆ ในปี ๒๕๒๗ คุณยายได้ป่วยกะทันหัน ถึงกับล้ม
หมอนนอนเสื่อ หมอตระแว้งไม่พบว่าเป็นโรคอะไร ได้แต่บอกว่า
“ขาดอาหาร” เพราะกรำงานมากไป

นักปฏิบัติธรรมจะมีลักษณะอย่างหนึ่ง คือ ไม่ว่าจะเจ็บไข้
ได้ป่วยอย่างไรก็ตาม ผิพรรณจะยังผ่องใส ไม่ซีดเซียว
เพราะฉะนั้นเมื่อเจ็บป่วยไม่มากจึงดูไม่ออก อีกทั้งการที่นัก

ปฏิบัติธรรมมีธาตุของความทรหดอดทน ไม่ปริปากบอก ดังนั้น
กว่าลูกศิษย์จะทราบ คุณยายก็อาการหนักแล้ว

คุณยายไม่เคยบ่น ไม่เคยตัดพ้อต่อว่าสักคำ เพราะเห็น
พระกำลังทำงานหนัก เกรงว่าจะกังวล กลัวจะเสียงานส่วนรวม

เมื่อคุณยายป่วย ท่านจะปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์
เป็นอย่างดี คุณยายตัดเรื่องกังวลอื่นๆ ออกหมด ท่านบอกว่า

“สังขารของเรายังควบคุมไม่ได้ ถ้าเอาเรื่องอื่นเข้ามาอีก
แล้วเมื่อไรจะฟื้นตัว”

ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นท่านทำเหมือนไม่มี คุณยายไม่
กังวลใจ ท่านตัดได้ แม้แต่ครวัที่เคยผูกพันท่านยังไม่ไปดู

เมื่อคุณยายหายป่วยแล้ว เวลาอาตมาออกมาฉันเช้า
หลังฉันเสร็จจะต้องเข้าไปดูคุณยายเพื่อถามว่า “ยายนอน
หลับไหม ดื่นกลางคืนบ่อยไหม” เพราะว่าเมื่อตอนป่วยยาย
บอกว่าตื่นคืนละ ๒-๓ ครั้ง หรือไม่ก็ถามว่า “ยายกินข้าวมี
รสไหม” ถ้าไม่ถาม ดูที่จานอย่างเดียวจะดูไม่ออก เพราะคุณ
ยายจะฝืนกินจนหมด “กินเหมือนกินยา” คุณยายบอก คือ
กินเพื่อให้มีแรง อาตมาจึงต้องใช้วิธีเลียบๆ เคียงๆ อย่างนี้

หลังจากนั้นเป็นต้นมา คุณยายเลิกปลุกฉันไม้อเอง แต่
สั่งให้เด็กวัดทำ และในโอกาสนี้เอง “รถสามล้อถีบประจำตัว
คุณยาย” ก็ได้เกิดขึ้นจากการออกแบบและจัดสร้างของ
ท่านจิตสุทโธ พระรูปหนึ่งของวัดพระธรรมกาย

เวลาเย็นๆ ยายจะนั่ง “สามล้อถีบ” ออกตรวจตราบริเวณวัด เด็กผู้ถีบรถให้คุณยายจะต้องถูกฝึกอย่างเข้มงวด ถีบรถได้ความเร็วพอทีเดียว ไม่เร็วไปจนนั่งไม่สบาย หรือช้าไปจนน่ารำคาญ นั่งแล้วรถจะต้องไม่โคลงเพราะคุณยายจะเมารถ นอกจากนั้นยังต้องมีปฏิภาณดีด้วย ต้องรู้ว่าเมื่อถีบไปเจออะไร แล้วควรจะจอดรถลงดูหรือเปล่า เมื่อคุณยายเห็นแล้วสงสัย ก็จะต้องตอบให้ได้ด้วย ไม่ใช่ว่ารู้จักแต่ถีบรถดีอย่างเดียวเท่านั้น

คนที่มีโอกาสรับใช้ใกล้ชิดคุณยาย จึงได้รับการฝึกตนเอง ได้รับการถ่ายทอดนิสัยไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งคุณยายมักจะเน้นเสมอว่า ต้องการให้เขามีนิสัยดีๆ ติดตัวข้ามชาติไป

กุศโลบาย

ความฉลาดของท่านอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้ามองในแง่ของงาน
ทางโลกต้องยกให้คุณยายเป็นยอดของผู้นำ เพราะกุศโลบาย
ในการฝึกกำลังรักษาความสามัคคีของหมู่คณะของท่านนั้น
แหลมคมนัก

ตลอดเวลาการสร้างวัด เราลุยกันมาตลอดแทบไม่มีเวลา
ปรึกษากัน พอมีคนมากเข้าก็แบ่งงานกันไปทำ พระทุกรูป
แบ่งหน้าที่ไปเป็นหัวหน้าคุมทุกอย่าง ตั้งแต่บ้ายจนคำ ตอน
เข้าเท่านั้นที่ต้องนั่งสมาธิทุกรูป จริงๆ แล้วงานทุกส่วนแม้จะ

แยกกันไปทำ ก็ควรมีโอกาสปรึกษาหารือกันเป็นช่วงๆ มีเวลาพบกันแน่นอนคือเวลาฉันเท่านั้น ส่วนเวลาเพลไปจนค่ำเป็นช่วงเวลาที่ห่างกันนานมาก สำหรับงานเร่งด่วนซึ่งอาจเกิดปัญหาได้ง่าย แต่แล้วคุณยายก็มีวิธีการป้องกันปัญหาจนได้

คุณยายขอร้องพระทุกรูปว่า

“๕ โมงเย็นต้องมาฉันน้ำปานะของยายนะ ให้ยายได้บุญบ้าง”

ได้ฟังอย่างนี้พวกเราหือหรือจะขัด เมื่อคุณยายบอกอยากได้บุญจากพระลูกศิษย์ทุกรูป จึงมีเวลาพบกันอีกช่วงหนึ่งคือ ๕ โมงเย็น ได้ปรึกษาหารือเรื่องงานกันอีกพักหนึ่งต่อหน้าคุณยาย ตอนนั้นอาตมาไม่รู้สึอะไร นอกจากนึกว่าคุณยายอยากได้บุญ

ต่อมาระยะหลังๆ เมื่ออาตมาช่วยเจ้าอาวาสบริหารวัดมานานพอสมควร จึงเห็นความสำคัญของการประชุมว่ามีมาก แล้วก็มาฉกคิดได้ว่า จริงๆ แล้ว ดันคิดเรื่องนี้คือคุณยายอาจารย์ ผู้ไม่เคยเรียนทฤษฎีการบริหารมาก่อนเลย...

ชวนคิดไปถึงตอนที่อาตมาและทีมงานสร้างวัดหลายคนยังไม่ได้บวช เราลุยเรื่องปรับพื้นที่ วางแผนงานกันมาก มีเรื่องทู่หมัดเถียงกันบ่อยในที่ประชุมเพราะความเห็นไม่ลงรอยกัน คุณยายไม่ได้เข้าร่วมประชุมด้วย แต่มาคอยเลียบๆ เคียงๆ สังเกตการณ์ ถ้าเห็นท่าไม่ดี ชื่นให้ประชุมต่อไปคงต้อง

ทะเลาะกันแน่ ท่านสั่งให้หยุดประชุมทันที แต่ท่านให้หยุดแบบนั้มๆ เราก็คืออยู่กับท่านไม่ได้ เช่นบอกว่า

“เรื่องที่ประชุม คงอีกยาวนะกว่าจะจบ มานั่งสมาธิเอาบุญ ละเอียดกันก่อนเถอะ”

พวกเราก็ต้องงดการประชุมไปนั่งสมาธิ นั่งไปได้ประมาณ ๒ ชั่วโมงใจก็ใส พอเลิกนั่ง ก็ประชุมกันต่อไปด้วยความราบรื่น เพราะใจผ่องใสกันหมดทุกคนแล้ว

บางเรื่องมีเค้าจะขัดแย้งกันรุนแรง พอเราเตรียมจะประชุม คุณยายจะพูดเปรยดักหน้าทันที

“วันนี้อากาศไม่ดี ร้อนอบอ้าว จะมาประชุมอะไร ไร้แดด ร่มลมตกค่อยประชุมกัน ตอนนี้นำไปนั่งสมาธิสัก ๒-๓ ชั่วโมงดีกว่า”

บางทีก็บอกว่า

“วันนี้อย่าเพิ่งประชุมเลย มาช่วยกันจัดดอกไม้บูชา พระพุทธเจ้ากันดีกว่า”

ตกลงบางครั้งจนถึงกลางคืนก็ยังไม่ได้ประชุม รุ่งเช้าคุณยายชวนนั่งสมาธิต่ออีก เรื่องบางเรื่องท่านชะลอเวลาด้วยวิธีนี้ไปถึง ๒-๓ วัน จึงได้ประชุม ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้น ทุกคนก็นั่งสมาธิต่อเนื่องกันมานานจนกระทั่งใจใสทั่วกันแล้ว เรื่องที่ประชุมถึงจะเห็นไม่ตรงกันอย่างไรก็อมชอมกันได้ เพราะต่างใจใสใจละเอียดกันแล้วทั้งนั้น

นี่แหละคุณยาย อ่านหนังสือก็ไม่ออก แต่รอบรู้สารพัด
ฝีมือแก้ไขสถานการณ์หาใครเทียบยาก เพราะท่าน จึงทำให้
ทุกอย่างเข้ารูปเข้ารอย เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และสำเร็จได้
รวดเร็ว เราสามารถกล่าวได้เต็มปากว่า

“วัดพระธรรมกายสร้างได้เพราะคุณยายแท้ๆ”

คุณยายไม่เคยพูดว่า วัดสร้างเสร็จได้เพราะยาย เมื่อวัดมีเจ้าอาวาสปกครองแล้ว คุณยายก็วางมือจากการบริหารงานทุกอย่าง ท่านอยู่ง่ายกินง่าย ทำตัวเองราวกับผ้าขี้ริ้วคอยดูแลความสะอาดเรียบร้อยเป็นหูเป็นตา หากพบว่ามีอะไรที่มีเค้าว่าจะเสียหาย ก็จะเข้ามากราบพระมาบอกให้ฟัง แล้วท่านก็ไป ไม่ออกความเห็น พระเห็นสมควรจะจัดการอย่างไรก็ทำไป

ดูสิ น้ำใจของคุณยาย จากที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นอาจารย์ แล้วลดตัวมาเป็นเพียงเด็กวัด... ท่านก็ทำได้

คุณยายจะมีอายุครบ ๘๐ ปี ในวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ.
๒๕๓๒ ที่จะถึงในไม่ช้า แต่ท่านยังแข็งแรงกระฉับกระเฉง

ทุกวันนี้คุณยายมุ่งแต่ทำภาวนา มีเวลาว่างก็ปลุกต้นไม้
ถอนหญ้าทำเท่าที่กำลังของคนอายุ ๘๐ ปีจะทำได้

วันหนึ่ง คุณยายนั่งถอนหญ้าอยู่ในวัด ถอนไปเรื่อยๆ
ทำทางสงบเหมือนตริกอยู่ในธรรมอาตมาจึงเข้าไปถามท่านว่า
“ยาย...นี่ทำอะไรอยู่หรือ”

“ยายถอนหญ้าไปก็ระลึกชาติถอยหลังไปเรื่อยๆ ไป
ดูว่าพระพุทธเจ้าในอดีต กว่าจะมาเป็นพระพุทธเจ้าได้ ท่าน
สร้างบุญอะไรมา มีขั้นตอนอย่างไร ยายอ่านหนังสือไม่ออก
อ่านพระไตรปิฎกไม่ได้ เลยต้องใช้วิธีนี้ ระลึกชาติถอยหลัง
ไปดูว่า พระอรหันต์ต่างๆ สร้างบุญอย่างไรจึงมาเป็นพระ
อรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้าสร้างบุญอย่างไร หลวงพ่อวัด
ปากน้ำท่านสอนให้ ก็ทำตามเรื่อยๆ

ยายเห็นว่าภพเบื้องหน้า ถ้าจะรวบรวมคนสร้างบารมี
อย่างจริงจังตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์
ทั้งหลาย นอกจากจะต้องรักษาศีลและทำสมาธิภาวนาอย่าง
เต็มที่แล้ว ยังต้องทำทานอย่างชนิดไม่ใช่ตามกำลัง แต่ต้อง
เต็มกำลังอีกด้วย เพื่อจะได้เสบียงกองโตๆ เกิดก็ชาติๆ
เสบียงจะได้ไม่ขาดแคลน

เมื่อเราทำบุญทำทานกันเต็มที่อย่างนี้ ไม่ว่าจะเกิดก็
ชาติๆ ต่อไปในเบื้องหน้า แม้เมื่อจะเกิดก็เลือกเกิดได้ เลือก

พ่อเลือกแม่ได้ เมื่อโตขึ้น จะทำมาหากินก็มีทุนพร้อม จะหยิบจะจับอะไรก็สำเร็จทุกอย่าง ยิ่งเราต้องการไปเป็นทิมใหญ่เท่าไร เราก็ต้องยิ่งสร้างทานบารมีให้มากขึ้นเท่านั้น จะได้พอเลี้ยงกันทุกคน ยายกำลังระลึกดูว่าจะทำอะไรให้ได้บุญใหญ่ๆ แล้วชวนพวกท่าน ขนญาติโยมที่เคยขุดดินก่อน แรกสร้างวัดตั้งแต่เริ่ม จนถึงคนใหม่ๆ นี่ไปให้หมด แล้วให้มีเสบียงเต็มที ไม่ยากจน เกิดมาแล้วมีทุกอย่างพร้อม มีเวลา มาปฏิบัติธรรมกันจริงๆ” คุณยายตอบพร้อมกับขยายความ ให้ฟัง

อยู่มาวันหนึ่งคุณยายเดินยิ้มมาเล่าให้ฟังว่า ไปขอเป็นประธานกฐินกับหลวงพ่อัมมชโย ท่านก็อนุญาต เพราะคุณยายให้เหตุผลว่าได้ตรวจมาหลายปีเต็มที่แล้ว ไม่ว่าจะนั่งเข้าที่ดู จะถอนหญ้า จะปลูกต้นไม้ ตรีภิกขุก็ไม่เห็นว่ามีทานบารมีอะไรจะยิ่งใหญ่เท่ากับบุญกฐิน ปีนี้คุณยายอายุ ๘๐ ปีแล้ว อยากจะสร้างบุญใหญ่ๆ กับเขาสักที ขอเป็นประธานกฐินสักครั้งเถอะ ตลอดชีวิตนี้ไม่เคยเป็นเลย ตอนนี่ยังมีแรงพอบอกบุญตั้งใจจะบอกให้เต็มทีเลย บางคนเขามาช่วยสร้างวัดตั้งแต่ต้น หลังๆ นี่หายหน้าไปก็มี ไปอยู่ต่างจังหวัดบ้าง ต่างประเทศบ้าง บางคนก็แก่แล้ว มาบ่อยๆ ไม่ค่อยได้โอกาสทำบุญก็หย่อนไป ท่านอยากให้เขาได้บุญเยอะๆ จึงจะไปตามเขามาให้หมด

คุณยายดีใจมาก รีบไปบอกพระทุกรูปในวัดเลย เจอลูกศิษย์ที่เินยายก็บอกให้รู้หมด

คุณยายบอกว่า ทำบุญครั้งนี้ นอกจากจะได้บุญใหญ่ซึ่ง

ทำได้ยากแล้ว ยังเป็นการสร้างบุญเป็นทีม เป็นสามัคคีธรรม
เกิดต่อไปก็ชาติๆ จะได้อยู่ในวงบุญด้วยกัน ในกลุ่มคนสัมา
ทิภูญด้วยกัน ต่างคนต่างก็เป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่กัน ไม่
ต้องว่ากล่าว ไม่ต้องติเตียนกัน เห็นหน้าก็ให้อภัยกันเลย

คุณยายขอพระทุกรูป เจ้าหน้าที่ทุกท่าน รวมทั้งเด็กวัด
ทุกคน ให้ช่วยกันบอกบุญให้เต็มที่ อย่าปล่อยให้คนเก่าคน
แก่ที่เคยร่วมบุญกันมาต้องหลุดไปแม้แต่คนเดียว เราเหนื่อย
กันมามากแล้ว

พวกเราเกิดกันมาหลายภพหลายชาติแล้ว เมื่อตอนมา
เกิดเรามาเป็นทีมใหญ่ก็จริงอยู่ แต่เจ้ากรรม บุญของแต่ละ
คนได้มาไม่สมบูรณ์ บางคนทานหย่อนแต่ศีลดี บางคนทานดี
ศีลหย่อน บางคนทานดี ศีลดี แต่สมาธิหย่อน บางคนสมาธิดี
ศีลดี แต่ทานหย่อน สิ่งเหล่านี้ ทำให้หมู่คณะของเราที่เกิด
พร้อมๆ กัน กระจัดพลัดพรายกันไปคนละมุมโลก ยายบอก
ยายเสียดายพวกเรามาก แต่ตอนนี้หลายคนก็รู้ตัวว่า เขา
ขาดสิ่งหนึ่ง แต่ไม่รู้ขาดอะไร เขาเที่ยวตามหา แต่ไม่รู้
หาอะไร ถ้าทราบแล้วยังไม่เจอหมู่คณะเราที่ทำบุญนั่งสมาธิกัน
พร้อมหน้าพร้อมตา เขาก็ยังหาไม่พบหรือกว่าเขาขาดอะไร
ถ้ามาเจออย่างนี้เมื่อไร เขาจะรู้ ยายจึงอยากให้นักฐิณยายกอง
ใหญ่ๆ และเป็นกองกฐินชนิดข้ามประเทศ

คุณเถอะ คุณยายอ่านหนังสือไม่ออก แต่อยากให้นักฐิณข้าม
ประเทศ ยายอยากให้เราที่กระจัดกระจายอยู่ในประเทศ
ต่างๆ ได้มารวมกัน จะได้เป็นบุญติดตัวเขาไป เสีบียงของ
เขาจะได้เยอะ แล้วชาติต่อไปคนที่เกิดมาจนในชาตินี้จะได้

เลิกจนกันสักที เพราะบุญกฐินเป็นบุญใหญ่ ช่วยให้หายจนได้ คนเราถ้าเกิดมาจน ถึงแม้จะศรัทธาในพระพุทธศาสนาเท่าไร ก็ไม่มีโอกาสมานั่งอย่างนี้ ต้องหาเช้ากินค่ำ เมื่อหายจน ก็มีโอกาสมารักษาстил มาทำภาวนาได้เต็มที่ แล้วเราจะได้ไปนิพพานพร้อมๆ กัน

คุณยายบอกฝากหลวงพ่อกว่า

“ยายอยากเห็นญาติทางธรรมมาร่วมทำบุญกันอย่างเต็มที่ ท่านนะ นั่งสมาธิแล้วอธิษฐานว่า ใครก็ตามที่เคยทำบุญมาด้วยกันไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ขอให้เขาได้ข่าวบุญ ให้ได้ทำบุญ ในครั้งนี้ ยายส่งสารเขา เขากำลังดิ้นรนอยู่ แต่เขาไม่ได้ข่าวเรา ช่วยส่งข่าวไปให้ถึง ถ้าเขาได้ยินจะเข้าใจทันที บุญในตัวเขาจะเตือนเขา

ยายเอาตัวรอดได้แล้ว ยังห่วงแต่คนอื่น ๆ อยู่ อยากให้รอดทุกคน ท่านช่วยยายด้วยนะ เพราะนั่นเป็นการช่วยหมู่ญาติ และช่วยตัวเองให้ได้บุญด้วย...”

นี่คือสิ่งที่คุณยายขอร้อง ไม่เคยเห็นใครใจใหญ่ ใจใสเหมือนท่าน ห่วงแม้คนที่อยู่กันคนละมุมโลก

คุณยายยังบอกอีกว่า

“ถ้าเราเกรงใจไม่บอกญาติพี่น้องเพื่อนฝูงให้มาร่วมทำบุญ ก็เท่ากับเราฆ่าเขาทิ้ง”

คุณยายใช้คำนี้การชวนเขาทำบุญเป็นการ “เก็บสมบัติ” ให้เขา ถ้าเราไม่บอกเขาก็เท่ากับว่าเราปล่อยให้เขาจนในภพชาติต่อไป

ถ้าชาตินี้ไม่บอกเขา เขากับเราก็ค่อยๆ ห่าง คุณยายใช้คำว่า ห่างที่ละคืบ แล้วก็ห่างที่ละศอก แล้วก็ห่างที่ละวา ในที่สุดห่างกันเป็นโยชน์

ยายขยายความให้ฟังว่า สมมติว่าชาตินี้เป็นพ่อกับแม่เราแต่เพราะไม่ได้ตามท่านมาสร้างบุญร่วมกับเรา ชาติหน้าอย่างมาก็เป็นแค่ลุงป้าหน้าอา ของเรา นี่ห่างไปคืบหนึ่ง พอมาเป็นลุงป้าหน้าอา เรายังมีความเกรงใจมากขึ้น ไม่บอกบุญท่าน ชาติต่อไปอย่าว่าแต่ไม่เจอเลย ถึงเจอ เราก็บอกจะเตือนเขาไม่ได้เต็มปาก ความเป็นญาติก็จะห่างออกไปอีก ชาติต่อไปจากนั้น อย่างดีก็เป็นแค่เพื่อนบ้าน ยิ่งห่างกันออกไปทุกทีๆ โอกาสจะสร้างบุญด้วยกันก็หายอน อีกชาติหนึ่งข้ามไปอย่างดีก็เป็นคนหมู่บ้าน คนตำบลเดียวกัน ต่อๆ ไปก็อาจเกิดกันคนละประเทศเลย

“การชักชวนเขาทำบุญเป็นการเก็บสมบัติให้เขา การบอกบุญไม่ใช่การรบกวน หากเราเกรงใจเขา ก็เท่ากับเราปล่อยให้เขายากจนในภพชาติต่อไป อย่าเกรงใจในเรื่องที่ไม่ควรจะเกรง ขอให้ตั้งใจบอกให้เต็มที่ มิฉะนั้น จะเป็นการใจร้ายกับญาติของเราที่ทำบุญข้ามภพข้ามชาติมาด้วยกัน เราช่วยกันเก็บสมบัติให้ญาติ ทำให้เต็มที่แล้วเราจะภูมิใจ วันหนึ่งข้างหน้าหากเป็นมนุษย์ ก็จะได้ความมั่นคง ได้รับแต่สิ่งที่ดีงาม หากไปเป็นชาวสวรรค์ ก็จะได้ส่วยทิพยสมบัติ ได้รับการเคารพการขอบคุณจากผู้ที่เราไปบอกบุญเขา ขอให้ทำกันเต็มที่เถอะ อย่าทอดทิ้งใครๆ เลย”

ฟังคุณยายพูดอย่างนี้แล้ว ทำให้ย้อนไปนึกถึงเมื่อครั้ง
ยังนั่งสมาธิกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ยายเคยพูดกับหลวงพ่อกว่า

“ยายไม่ใช่จะยกตัวเองหรือกนะ แต่ว่าเป็นความจริง
โยมพ่อโยมแม่ของท่านห่วงท่านก็เฉพาะในชาตินี้ กลัวท่าน
จะตั้งหลักตั้งฐานไม่ได้ ห่วงฐานะ ห่วงครอบครัวของท่าน
กลัวท่านเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ยายห่วงท่านข้ามชาติ กลัวท่าน
ไม่ได้ไปนิพพาน ยายจึงจำใจจำใจท่านตั้งแต่ก่อนบวช ก็อย่า
โกรธยายเลย ยายห่วงข้ามชาติจริงๆ”

ดูเอาเถิด ดูน้ำใจของคุณยาย ใครที่อยู่ใกล้ชิดท่าน อยู่ใน
สายตาท่าน ท่านเป็นห่วงเป็นใยถึงขนาดนี้ แล้วคนที่อยู่ห่าง
ไกลละ ท่านห่วงใยขนาดไหน

พวกเราทุกคนนะ อย่าท้อถอย อย่าเบื่อหน่ายที่จะสร้าง
บารมี แต่จงมีความอาภาวราเริง มองทุกๆ คนในโลกนี้
เป็นเสมือนญาติของเรา แล้วให้เขาได้สร้างบุญ

จงเปลี่ยนความเหน็ดเหนื่อย เปลี่ยนหยาดเหงื่อแรงกาย
ทั้งหมดของเรามาเป็นบุญให้ได้

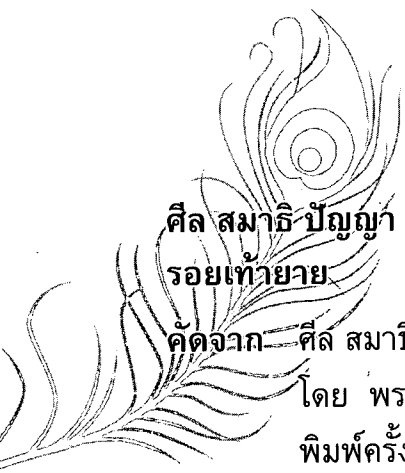
เราจงไปตามญาติพี่น้องทุกคน ไปตามเพื่อนฝูงและ
คนที่เรารู้จักทุกคน แม้แต่คนที่เพิ่งพบหน้า หากเห็นว่า
มีแววพอจะพูดกันรู้เรื่องก็บอกบุญเขา ให้เขาได้มีโอกา
สสร้างบุญใหญ่ครั้งนี้กับเรา มาร่วมสร้างหนทางไปพระ
นิพพานด้วยกัน

ศีล สมาธิ ปัญญา

หลักการฝึกคุณธรรมของคุณยาย

พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

ศีล สมาริ ปัญญา หลักการฝึกคุณธรรมของคณยาย ใน ๑๐๐ ปี
รอยทำยาย

คัดจาก ศีล สมาริ ปัญญา หลักการฝึกคุณธรรมของคณยาย

โดย พระภวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

พิมพ์ครั้งแรก พุทธจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

จัดพิมพ์โดย ชมรมนักรคิดนักรเขียนเพื่อสันติภาพโลก

ISBN 974-91797-7-3

วิชาธรรมกาย เป็นสัจธรรมที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ
อันบริสุทธิ์ภายในใจของมนุษย์ทุกคน อุปมาเหมือนกับอริยสัจ
๔ ที่มีอยู่ในใจมนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา หากบุคคลใดสามารถ
บำเพ็ญเพียรภาวนาอย่างทุ่มเทชีวิตเป็นเดิมพัน จนกระทั่ง
ค้นพบอริยสัจ ๔ ภายใน และอาศัยความรู้จากการเห็นอริยสัจ
๔ ไปขจัดกิเลสในใจให้หมดสิ้นด้วยตนเองนั้น ย่อมอุบัติขึ้น
เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจกเช่นเดียวกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ในอดีต

ในทำนองเดียวกัน หากบุคคลใด ฟังพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ แล้วสามารถบำเพ็ญภาวนาตามไปจนสามารถเข้าถึงอริยสัจ ๔ ในตัว และอัสยอริยสัจ ๔ ในตัว ขจัดกิเลสได้หมดสิ้น บุคคลนั้น ย่อมบรรลुเป็นพระอรหันต์ได้เช่นกัน

พระพุทธองค์ตรัสว่า “ธรรมะที่พระองค์ทรงเห็นจากการตรัสรู้นั้น อุปมาเหมือนใบไม้ทั้งป่า แต่ธรรมะที่พระองค์ทรงนำมาสอนเพื่อให้เราได้ไปเห็นธรรมนั้น อุปมาเหมือนใบไม้แค่ ๒-๓ ใบในกำมือ”

การที่พระพุทธองค์ตรัสเช่นนี้ ก็เพราะทรงต้องการเตือนสติเราว่า แม้จะท่องพระไตรปิฎกได้หมดตัว แต่ถ้ายังไม่ทຸ່มเทชีวิตปฏิบัติธรรม ก็ยากจะได้รู้เห็นธรรมที่พระองค์ตรัสรู้ และยังเหมือนกับทรงบอกเป็นนัยด้วยว่า ถ้าทຸ່มเทปฏิบัติจนรู้เห็นธรรมของพระพุทธองค์เมื่อไร จะไม่ใช่แค่รู้จักเหมือนใบไม้ในกำมือ แต่จะสามารถอาศัยธรรมะที่รู้เห็นนั้น ไปรู้เห็นธรรมอื่นๆ ที่มีมากมายเหมือนกับรู้จักใบไม้ทุกใบทั้งป่านั้นเอง

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ท่านอุทิศชีวิตเป็นพุทธบูชา กระทำสัจจะอธิษฐานในใจเยี่ยงเจ้าชายสิทธัตถะในกาลก่อน เมื่อครั้งก่อนจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่า

“วันนี้เป็นไฉนเป็นกัน หากเราไม่บรรลุธรรมที่พระบรมไตรโลกนาถได้ทรงบรรลุละก็ เราจะถวายเป็นพุทธ

บุชา หากเราจะต้องตายไปในครั้งนี้ ก็จะได้เป็นเยี่ยง
อย่างแก่ผู้ที่จะตามมาภายหลัง ได้ยึดถือ”

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านตั้งใจแน่วแน่แล้ว ก็ทุ่ม
ชีวิตทำภาวนาตามที่ได้ตั้งสัจจะไว้ ผลของการทุ่มเททำให้
ท่านเข้าถึงธรรมะภายใน จึงได้เห็นได้รู้ว่า สิ่งที่เปลี่ยน
สถานภาพมนุษย์ของเจ้าชายสิทธัตถะ ไปสู่ความเป็นพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ก็คือ พระธรรมกายอรหัตภายใน ที่ตรัสรู้
ชอบโดยพระองค์เอง หาใช่กายเนื้อของเจ้าชายสิทธัตถะไม่

แล้วพระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็อาศัยธรรมกายภายในที่
บรรลुได้ ไปศึกษาวิชาต่างๆ ในพระพุทธศาสนา ดังที่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระอรหันต์ในอดีต ท่านได้ศึกษา
มาก่อนแล้ว

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีลูกศิษย์
ลูกหามากมาย กระจายอยู่ทั่วโลก ในบรรดาหมู่ลูกศิษย์นั้น
ท่านมีศิษย์เอกอยู่คนหนึ่ง ที่มีญาณหยั่งรู้ภายในแม่นยำ จน
กระทั่งท่านออกปากชมว่า “เป็นหนึ่ง ไม่มีสอง”

ศิษย์เอกผู้นั้น ก็คือ คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกา
จันทร์ ขนนกยูง ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย และอยู่
เบื้องหลังความสำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างของการเผยแผ่พระพุทธ
ศาสนาไปทั่วโลกของวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์ เป็นผู้สานต่อมโนปณิธานของพระเดช
พระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ)

คือการเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก

ท่านเป็นต้นแบบความกตัญญูทวดที่อันยิ่งใหญ่ต่อบิดามารดาผู้ให้กำเนิดกายมนุษย์ และครูบาอาจารย์ ผู้ให้กำเนิดกายธรรม

ท่านเป็นต้นแบบแห่งการทุ่มเทชีวิตปฏิบัติธรรมตามเส้นทาง “ศีล สมาธิ ปัญญา” ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แก่คนรุ่นหลังได้มั่นใจและปฏิบัติตาม

ท่านเกิดมาเพื่อปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ มุ่งไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมอย่างแท้จริง

ท่านยอมตนทำความดีทุกสิ่งทุกประการ เพื่อให้ชาวโลกได้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน

คุณงามความดีของท่านจึงเจิดจรัสอยู่ท่ามกลางเส้นทาง “ศีล สมาธิ ปัญญา” ตลอดทั้งกลางวัน และกลางคืน

พวกเราชาวซึ่งในพระคุณอันไม่มีประมาณของคุณยายอาจารย์อย่างยิ่ง จึงได้ช่วยกันรวบรวมข้อความอันเป็นคำสรุปความบริสุทธิ์ดีงามในเส้นทางธรรมของคุณยายฯ ที่พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ ได้สรรเสริญไว้ อีกทั้งหลักการฝึกคุณธรรมของคุณยายฯ ที่พระเดชพระคุณพระภาวนาวิริยคุณได้แสดงไว้ในพิธีบำเพ็ญกุศลเมื่อคุณยายละสังขาร มาจัดทำเป็นหนังสือชื่อ “ศีล สมาธิ ปัญญา หลักการฝึกคุณธรรมของคุณยายฯ”

พวกเราหวังว่า หนังสือเล่มนี้ จะเป็นส่วนหนึ่งในหนังสือ
อีกหลายๆ เล่ม ที่ลูกหลานช่วยกันทำ เพื่อประกาศก้องใน
คุณธรรมความดีของคุณยายให้โลกรู้ เพื่อให้ลูกหลานคุณ
ยายทั้งเก่าและใหม่ รวมทั้งผู้อ่านทั้งหลาย เกิดกำลังใจ
ทุ่มเทปฏิบัติธรรม ดำเนินจิตหยุดนิ่งไปตามเส้นทางศีล สมาธิ
ปัญญา เพื่อเข้าถึงพระธรรมกายภายใน เดินตามรอยเท้าที่
คุณยายก้าวติดตามพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญไป トラบวันถึงที่สุดแห่งธรรม

ขอกราบอนุโมทนาบุญมา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

ศีล สมาธิ ปัญญา

หลักการฝึกคุณธรรมของคณยาย

พระธรรมเทศนา โดย พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตชีโว)
แสดงในพิธีบำเพ็ญกุศลคณยายอาจารย์ มหาวีรานุภาสิตาจันทร์ ขนนกยูง
วันอาทิตย์ที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

ขอกราบขอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้ทรงเป็นบรมครูของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายด้วยความ
เคารพอย่างยิ่ง

เจริญพร ลูกหลานคณยาย ผู้เป็นยอดนักสร้างบารมีทุกๆ คน
วันนี้ หลวงพ่อขอรับหน้าที่จากหมู่คณะมากล่าวสรรเสริญ
คุณความดีของคณยายอาจารย์ มหาวีรานุภาสิตาจันทร์
ขนนกยูง ของพวกเรา เพราะว่าพวกเราทั้งหลายที่มาวัดใน
ภายหลัง หรือมาวัดเมื่อคณยายยังแข็งแรงอยู่ ย่อมได้เคยพบ

เคยเห็น เคยฟังคำสอนของคุณยายมาก่อน ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นส่วนที่เรียกว่า วิธีการ แต่ว่า คำสอนของคุณยายในส่วนที่เป็นหลักการนั้น บางทีพวกเราไม่ทราบ เมื่อไม่ทราบในส่วนที่เป็น หลักการ เวลานั้นไปประพฤติปฏิบัติตาม บางทีอาจจะคลาดเคลื่อนไป

ด้วยเหตุนี้ เพื่อให้พวกเราทั้งหลาย ซึ่งทั้งรักเคารพ บูชา เทิดทูนคุณยายได้ประโยชน์จากการที่มาเป็นลูกศิษย์คุณยาย มาแสดงความกตัญญูทดแทนที่ต่อคุณยายในครั้งนี้ได้เต็มที่ หลวงพ่อจึงขอนำหลักการฝึกฝนตนเองของคุณยายมาชี้แจง แสดงให้พวกเราฟัง แต่ว่านอกจากส่วนที่เป็นวิธีการ หรือคำสอนซึ่งเป็นรายละเอียดต่างๆ ที่พวกเราเคยได้ยินจากคุณยายโดยตรงบ้าง จากหลวงพี่ จากพระอาจารย์หลายๆ รูปที่ได้หมุนเวียนกันมาเล่าเรื่องวิธีการอบรมของคุณยายบ้าง ซึ่งท่านได้รับ ได้โดนขนานมาโดยตรง นำมาเล่าให้พวกเราฟัง เป็นระยะๆ ตลอดมาแล้ว คราวนี้หลวงพ่อจะนำเรื่องเหล่านั้น มาประมวลรวมกัน ซึ่งเป็นประเด็นๆ เป็นหลักการสร้างคนดีของคุณยายเอาไว้ด้วย

ต่อไปภายหน้า เมื่อเราทราบหลักการดีแล้ว จะง่ายต่อการนำความรู้นั้นไปขยายความ ทั้งประยุกต์สอนตัวเอง และสอนลูกหลานให้เข้าใจลุ่มลึกยิ่งๆ ขึ้นไป เพราะนอกจากพวกเราจะได้ประโยชน์เต็มที่แล้ว คุณยายท่านจะได้ชื่นใจยิ่งๆ ขึ้นไปอีกด้วยว่า ลูกหลานของท่านทั้งเก่ง ทั้งดี ทั้งฉลาดเฉลียว ครบเครื่อง สมเป็นลูกศิษย์ของท่านจริงๆ

เถรสองบาตร

อุทาหรณ์ของความไม่รู้หลักการ

เรื่องพระคุณของคุณยายในแง่มุมต่างๆ ซึ่งหลวงพี่และ
พระอาจารย์แต่ละรูปได้หมุนเวียนมาเล่า นั่น ส่วนที่เราได้ยิน
กันเป็นประจำ คือ คุณยายรักความสะอาด รักความเป็น
ระเบียบนี้เป็นใจความใหญ่ที่ท่านชอบนำมาเล่าให้พวกเราฟัง
เพราะแต่ละรูปล้วนได้รับความประทับใจในสิ่งเหล่านี้กันทั้งนั้น

แต่ถามว่า ทำไมคุณยายจึงรักความสะอาด รักความ
เป็นระเบียบเป็นชีวิตจิตใจอย่างนั้น ความสะอาดที่คุณยาย
รักนั้นมีวัตถุประสงค์เดียวกับพวกแพทย์ พวกพยาบาลที่เขา
รักความสะอาดหรือเปล่า บางทีพวกเราอาจจะไม่ได้หยุดคิด

อีกประเด็นก็คือ “ทหาร” ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีระเบียบวินัย มิฉะนั้น จะออกรบไม่ได้ แล้วระเบียบวินัยที่คุณยายรักเป็นชีวิตจิตใจ กับระเบียบวินัยของทหารเหมือนกันไหม ถ้าจับประเด็นตรงนี้ไม่ได้ การนำไปประพจน์ปฏิบัติคงจะยาก และบางทีจะหลุดประเด็นด้วย

สมัยโบราณมีเรื่องเล่าในวงการสงฆ์อยู่เรื่องหนึ่ง คือ เรื่องของการจับประเด็นผิด ท่านเหล่านี้มีวิธีการทำเหมือนกัน แต่จับประเด็นผิดกลายเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นั่นคือ เรื่อง “เถรสองบาตร”

เรื่องมีอยู่ว่า ในอดีตมีพระภิกษุผู้เฒ่ารูปหนึ่ง ทุกเช้า เวลาท่านจะออกไปบิณฑบาต จะต้องยกบาตรของท่านขึ้นมา แล้วหันหน้าไปทางทิศตะวันออกเพื่อส่งดูบาตร ดูเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ออกไปบิณฑบาต ปรากฏว่า ตลอดชีวิตของพระภิกษุรูปนี้ เวลาท่านบิณฑบาตไปถึงไหน ญาติโยมก็มาแย่งกันตักบาตรให้กับท่าน พุดง่าย ๆ ท่านเป็นผู้ที่มีลาภมาก ประชาชนอยากได้บุญกับท่าน ถึงท่านจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารอย่างไร แม้ญาติโยมที่ไม่เคยรู้จักท่านมาก่อน พอเห็นท่านแล้วให้นึกถึงที่จะมาตักบาตรกับท่าน พระภิกษุมีเป็นร้อยเป็นพันรูปประชาชนเห็นแล้วเฉย ๆ แต่พอเห็นพระรูปนี้เข้า ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักไม่คุ้นเคย พอเห็นท่านแล้ว รีบมาตักบาตรกับท่าน นอกจากจะมีญาติโยมมาตักบาตรกับท่าน มากแล้ว ต่อมาในภายหลังพระรูปนี้ได้บรรลุธรรมชั้นสูงด้วย

เรื่องที่เกิดตามมาก็คือ พระภิกษุทั้งหลายซักถามกันเองว่า หลวงพ่อรูปนี้ ท่านมีอะไรดี เวลาท่านออกบิณฑบาตจึงมีคนไปตักบาตรกับท่านมาก แล้วต่อมาในภายหลังยังบรรลุธรรมเบื้องสูงอีกด้วย คำตอบจากผู้ที่ถูกซักถามคือ ที่เป็นเช่นนั้น เพราะว่า ทุกเช้าก่อนจะออกบิณฑบาต ท่านจะต้องสวดบาตรก่อน จึงทำให้มีญาติโยมมาตักบาตรกับท่านมาก

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระภิกษุทั้งหลายก่อนจะออกบิณฑบาตก็หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ยกบาตรขึ้นสวดแล้วค่อยไปบิณฑบาต ทำอาการสวดบาตรเช่นเดียวกับพระภิกษุรูปนั้น แต่ปรากฏว่า ไม่มีใครอยากมาตักบาตรกับพระภิกษุเหล่านั้นอยู่ดี เลยต้องถามกันว่าทำไม เราก็นั่งบาตรเหมือนหลวงพ่อดังนั้นแล้ว แต่ยังไม่มีการอยากจะมาตักบาตรกับเรา แล้วธรรมะเบื้องสูง เราก็ไม่ได้บรรลุเหมือนอย่างกับท่านด้วย

เรื่องนี้เกิดการซักถามกันอย่างมาก จนกระทั่งไปเจอพระภิกษุอีกรูปหนึ่งซึ่งคุ้นเคยและก็มีภูมิรู้ภูมิธรรมเช่นเดียวกับพระภิกษุผู้เฒ่ารูปนี้ ท่านจึงเฉลยให้ฟังว่า ที่พระรูปนั้นสวดบาตร ท่านไม่ได้มุ่งสวดเอาขลัง ไม่ใช่มุ่งสวดให้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อจะได้มีคนมาตักบาตรกับท่านมาก

แต่ในพระวินัยของพระมีอยู่ว่า บาตรที่พระใช้บิณฑบาตตอนเช้า เนื่องจากทำด้วยโลหะ หรือส่วนมากทำด้วยเหล็ก ใช้บาตรไปนานเข้ามันก็ผุกร่อนไปบ้าง บางทีมีรอยแตกรอย

ร้าว โดยพระวินัยถ้ามีรอยแตกรอยร้าวนิดๆ หน่อยๆ ก็ยัง
ใช้บิณฑบาตได้ แต่ว่าถ้ามีรอยแตกมาก มีรอยร้าวเป็นริ้วๆ
ขึ้นมา อย่างนั้นใช้บิณฑบาตไม่ได้ ถ้าไม่ปะบาตรหรือ
ซ่อมแซมให้ดีก็ต้องเปลี่ยนบาตร มิฉะนั้น ผิดพระวินัย

การที่ท่านนำบาตรไปส่งทุกเช้า เพื่อดูว่าบาตรของ
ท่านถึงจะชำรุดมีรอยทะลุ รอยแตกไปบ้าง แต่ยังไม่ถึงกับ
ผิดพระวินัย ก็ทนใช้ไปก่อน เป็นการประหยัด จะได้ไม่
รบกวนญาติโยมเขา แต่ก็ต้องระวังดูแลรักษาให้ดี บางทีลูก
ศิษย์ช่วยล้างบาตรให้ เขาอาจจะจับพลัดจับผลูทำบาตรตก
เพลิงลงมา เกิดเป็นรอยร้าวรอยแตกเพิ่มขึ้นมากจนกระทั่ง
ถูกห้ามโดยพระวินัยว่า ใช้บาตรต่อไม่ได้แล้ว จะได้เปลี่ยน
บาตร ขอบาตรจากโยมใหม่

พูดง่ายๆ ที่ท่านส่งบาตร เพราะท่านมีความเคร่งครัด
ในพระวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งวินัยเรื่องนี้ ความ
จริง ไม่ใช่วินัยหนักหนาสาหัส เป็นวินัยข้อปลีกย่อย แต่ถึง
กระนั้น ความเคร่งครัดในวินัยของท่าน ท่านจึงต้องระมัด
ระวังตัวแม้เป็นวินัยปลีกย่อย ซึ่งทางพระใช้อยู่คำหนึ่ง คือ
ท่านเป็นผู้ที่เห็นภัยในโทษแม้เล็กน้อย

วิสัยของผู้ที่จะเข้าถึงธรรมได้ คือ เป็นผู้ที่เห็นภัย เห็น
ความเสียหายอันอาจจะเกิดขึ้นแม้ในความผิดพลาดวินัยเล็กๆ
น้อยๆ มีความระมัดระวังตัวไม่ประมาทอย่างนี้ คือ เข้า
ทำนองที่ว่า เห็นแก่กันบูหรืกันเดียวที่เขาทิ้งอยู่ข้างทาง ก็

เห็นภัยว่า กันบูหรืมันยังติดไฟอยู่ แม้จะเล็กน้อยก็ตาม แต่
ถ้าไม่ระมัดระวัง เตี่ยวไฟไหม้บ้านไหม้เมืองได้

เห็นภัยแม้ในโทษที่เล็กน้อย ซึ่งตรงกับหลักความไม่
ประมาทว่า ผู้ไม่ประมาทคือ ผู้ที่ระแวงภัยที่น่าระแวง แล้ว
ระวังป้องกันภัยนั้นก่อนที่มันจะมาถึง พระภิกษุท่านระแวงว่า
รอยร้าวของบาตรแม้นิดหนึ่งที่เกิดจากที่กำหนดไว้แล้ว มัน
จะเกิดความเสียหายทั้งกับตัวท่าน แล้วยังกลายเป็นว่า ตัว
ท่านเองกลายเป็นผู้ทำลายพระวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นต้นแบบที่ไม่ดีกับคนรุ่นหลัง ท่านจึงต้องส่องบาตรดูทุกเช้า
เรื่องนี้ก็เป็นการระแวงภัยที่น่าระแวง ท่านระแวงภัยที่จะเกิด
ขึ้นกับตัวท่านและพระพุทธศาสนา แล้วระวังป้องกันภัยนั้น
ก่อนที่มันจะลุกลามมาถึง นี่คือลักษณะของผู้ที่จะบรรลุธรรม

พระรูปอื่นส่องบาตรเหมือนกัน แต่แทนที่จะดูรอยร้าวของ
บาตร เปล่าเลย จะส่องเอาขลัง จะได้มีคนมาตักบาตรมากๆ
ผลปรากฏว่า อดอยู่ดี เพราะผิดหลักการ

การทำอะไรโดยทำตามๆ กันมา เห็นท่านทำ ก็ทำตาม
ท่านแต่ไม่รู้หลักการ บางทีนอกจากจะไม่ได้ผลแล้ว ยังอาจ
จะเกิดความเสียหายตามมามากมายมหาศาลด้วย

วันนี้พวกเราอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันมากมาย ก็ถือ
โอกาสสรุปที่พระอาจารย์ ทีหลวงพีท่านได้พรรณนาถึงคุณ
ธรรมของคุณยายให้พวกเราฟังกันมาทุกวันๆ เป็นเดือนๆ แล้ว
ทั้งพรรณนาโดยรายละเอียด และโดยวิธีการ วันนี้ขอพูดโดย
หลักการสักหน่อย

หลักการของ “ศีล” คือ ความสะอาด

ศีลนี้ “มีความสะอาด” ดังที่พระ
ผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า “ความ
สะอาดกาย ความสะอาดวาจา
ความสะอาดใจ เป็นเครื่องปรากฏ
ย่อมถึงการนับว่า ปรากฏโดยความ
เป็นของสะอาด”

(อรรถกถาสีลมยญาณุเทศ ขุททกนิกาย ปฏิสัมภีทามรรค)

หลักการในพระพุทธศาสนากล่าวว่า ผู้ที่จะบรรลุธรรม
ตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระอรหันต์นั้น บุรพา-
จารย์ได้สรุปไว้เรียบร้อยแล้วว่า ใครจะบรรลุธรรมได้จะต้อง
ปฏิบัติธรรมตามมรรคมีองค์ ๘ ซึ่งเราได้เรียนกันมามากแล้ว
ตั้งแต่สมัยอยู่ชั้นประถม มัธยม แล้วท่านยังย่อเอาไว้อีกด้วย
ว่าการปฏิบัติมรรคมีองค์ ๘ เพื่อให้บรรลุธรรม เอาเข้าจริงๆ
ย่อแล้วเหลือ ๓ ข้อ คือ ศีล สมาธิ และปัญญา ปฏิบัติแล้วจะ
ได้บรรลุธรรมไปตามลำดับๆ ซึ่งเราท่องกันได้คล่องปาก

แต่ถามว่า ที่นั่งกันอยู่ในที่นี่มีใครบรรลุนิพพานบ้าง หา
ยากเต็มที

ทำไม ? เพราะเขาไม่รู้หลักการจริงๆ ได้แต่พากันปาวๆ
ไปอย่างนั้นแหละ ส่วนใหญ่ว่าโดยวิธีการกันไป แต่หลักการ
ที่อยู่ลึกๆ นั้นไม่รู้

ขั้นต้นที่บอกว่าใครจะบรรลุนิพพานได้ ต้องปฏิบัติตามขั้น
๓ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ตรงนี้ถูกต้องล้านเปอร์เซ็นต์ แต่ว่า
ช่วยเจาะลึกลงไปอีกหน่อย

เริ่มจากเรื่อง “ศีล”

จะศีล ๕ ก็ตามที่พวกเรารักษากันอยู่แล้ว บางครั้งอาจ กะ
พร่องกะแพรงบ้าง แต่โดยทั่วๆ ไปก็ค่อนข้างจะดี วันไหนมา
วัดแถมรักษาศีล ๘ เข้าไปอีกด้วย วันดีคืนดีมีโอกาสบวช ลูก
เณรก็มาถือศีล ๑๐ ลูกพระก็มาถือศีล ๒๒๗ ตั้งใจรักษาศีล
เอาไว้อย่างดี แต่ว่าการบรรลุนิพพานของเรายังไม่ได้อยู่อีกนั้น
แหละ ทำไม ? ก็เพราะว่า ทั้งๆ ที่รักษาศีลไม่ว่าศีล ๕ ศีล ๘
ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ข้อ ตามกฎเกณฑ์ที่เขาให้แบบไม่มีขาดตก
บกพร่อง แต่ว่าไม่ทราบว่ หลักการเบื้องต้นของศีลคืออะไร

หลักการของศีล คือ ความสะอาด

เรารักษาศีลเพื่อให้เกิดความสะอาด

เริ่มต้นตั้งแต่สะอาดกาย สะอาดวาจา แล้วต่อไปจึงจะ
สะอาดทะลุเข้าไปถึงใจ วัตถุประสงค์จริงๆ ของศีลอยู่ที่ความ

สะอาด แต่ไม่ใช่สะอาดแบบตื้นๆ เป็นความสะอาดในระดับลึก

ความสะอาดระดับลึกเป็นอย่างไร พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงชี้เอาไว้ว่า บุคคลถึงจะอาบน้ำฟอกสบู่ขัดสีจนวีรวรรณเข้าไปเถอะ อาบน้ำวันละร้อยหน ขัดสีจนวีรวรรณเป็นพื้นหน ต่อวันด้วย จะใช้สบู่ยี่ห้ออะไรก็ตามที่ ฟอกเข้าไปเถอะ วันละเป็นร้อยหนใช้สบู่เป็นร้อยก้อน จะเอามือขัด จะเอาผ้ามาช่วยขัด หรือจะถึงกับเอาสก๊อตไบรท์เข้ามาขัดด้วย แต่ถ้ายังฆ่าสัตว์ ยังลักทรัพย์ ยังประพฤตินอกในกามอยู่ บุคคลคนนั้นชื่อว่า ยังไม่สะอาดกาย ชัดเจนลงไปอย่างนี้

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่เจ้าชู้ แต่หัวใจมันดินรนเร่าๆ อยู่ พร้อมจะฆ่า จะลัก จะเจ้าชู้ เพียงแต่อาจยังไม่มีโอกาส ก็ยังได้ชื่อว่าเป็นความไม่สะอาดกายอยู่ ประเด็นอยู่ตรงนี้

ในทำนองเดียวกัน ถึงแม้จะแปรงฟันวันละพันหน จะใช้แปรงยี่ห้ออะไร วิเศษอย่างไร ยาสีฟันยี่ห้ออะไรก็ตาม จะมีน้ำยาบ้วนปากอีกวันละกี่โถงก็ตาม ถ้ายังโกหก พูดคำหยาบ พูดเพื่อเจอนินทาชาวบ้าน พูดส่อเสียดยุให้ร่ำดำให้ร้ายให้เขาทะเลาะกันให้ได้ ให้เขาเสียหาย ถ้าอย่างนั้นปากยังไม่สะอาดอยู่ดี แต่บุคคลจะชื่อว่า ปากสะอาดได้ แม้แปรงฟันบ้าง ไม่แปรงฟันบ้าง เพราะว่ายากจน แปรงสีฟันไม่ค่อยจะมี ได้แต่ใช้น้ำบ้วนปากอมเกลือกกลุขลักๆ แล้วก็บ้วนทิ้ง ถึงกระนั้น ถ้าทำเช่นนี้ไม่พูดโกหก ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพื่อ

เจอนินทาใครไม่พูดส่อเสียด ผู้นั้นยอมได้ชื่อว่า มีปากสะอาด
ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้แปรงฟันมา

ความสะอาดของกายและใจ เป็นความสะอาดในระดับลึก
เป็นความสะอาดที่ผู้มีปัญญาเท่านั้นจึงจะมองออกเพราะฉะนั้น
ความสะอาดของผู้ปฏิบัติธรรม ผู้ที่หวังจะบรรลุธรรม เป้า
วัตถุประสงค์จึงไม่เหมือนกับแพทย์ไม่เหมือนกับของพยาบาล
แพทย์พยาบาลเขาก็สะอาด เสื้อผ้าที่เขามาใช้ ต้มแล้วต้มอีก
เช็มฉีดยาของเขาหนึ่งแล้วหนึ่งอีก แต่ว่าถึงกระนั้นยังจัดว่า
สะอาดเพียงผิวเผิน คือสะอาดในระดับเปลือกๆ แค่ว่าเชื้อ
โรคได้ แต่ว่า ฆ่ากิเลสไม่ได้ เป็นความสะอาดที่ตื้นเขิน มัน
สะอาดไม่ถึงศีล จับประเด้นตรงนี้ให้ดี

ระเบียบวินัยของทหารก็เช่นกันมีเอาไว้ทำไมเห็นซ้ายหัน
ขวาหัน กลับหลังหัน หน้าเดิน หลังเดิน แปรขวบวงเวียนกันให้
พรีพรีพรี ติใหม่ ? ติ ไม่มีทหารแล้วประเทศชาติจะอยู่ได้
อย่างไร ทหารเป็นรั้วของชาติ เขาจึงต้องมีระเบียบมีวินัย
อย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งจะฟาดฟันศัตรูหมู่มิตร

แต่ว่าวินัยของทหารมีไว้เพื่อปราบศัตรูภายนอก ส่วน
วินัยของผู้ประพฤตินิยม มีเอาไว้เพื่อปราบกิเลส ปราบศัตรู
ภายใน

ปราบกิเลสทำไม ? ปราบเพื่อให้ทั้งกาย วาจา ใจของเรา
สะอาด ระเบียบวินัยต้องไปกับความสะอาด ศีลต้องรักษาไป
เพื่อความสะอาด หลักการอยู่ตรงนี้

คุณยายเคี้ยวข้าวเองตามทีพระเดชพระคุณหลวงพ่
วัดปากน้ำได้เมตตาอบรมสั่งสอนให้ แต่ด้วยความที่ไม่รู้
หนังสือ อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของท่าน ท่านเลยยังต้องม
ความระมัดระวังตัว คือ ได้ยินได้ฟังอะไรแล้ว เนื่องจากจตก
ไม่ได้ อ่านก็ไม่ออก ครั้นจะจำ ก็จำไม่ไหว เรื่องของศีลมี
มากมาย ว่ากันเป็นตุ้ๆ พระไตรปิฎก ยิงศีลของพระ ๒๒๗ ข้อ
หรือพระวินัยปิฎก ๒๑,๐๐๐ ข้อ ท่านจำไม่ไหว เมื่อจำไม่
ไหวแล้วทำอะไร มีทางเดียว ต้องจับหลักการให้ได้ จาก
การเคร่งครัดฝึกหัดขัดเกลาตัวเองตามที่พระเดชพระคุณ
หลวงพ่วัดปากน้ำเคี้ยวข้าวให้ในที่สุดสรุปได้ว่า ศีลทั้งหลาย
มีไว้เพื่อความสะอาด

เพราะฉะนั้น ท่านจึงเคี้ยวข้าวเพื่อความสะอาดภายในใจของ
ท่านให้ได้ ไม่อย่างนั้นเข้าถึงธรรมะไม่ได้ เพื่อให้ได้อย่างนี้
คุณยายพบกับตัวของคุณยายเองจากการปฏิบัติ พบว่า
ความสกปรกเลอะเทอะต่างๆ ภายนอก จะเป็นกุฎิรก ถนน
หนทางในวัดรก ต้นไม้ต้นไร่ ใบไม้ใบหญ้าขึ้นรก สิ่งเหล่านี้
ทำให้ใจพะวักพะวน อาจก่อให้เกิดความกระทบกระทั่ง
เพราะฉะนั้น ต้องกำจัดสิ่งเหล่านี้ให้หมดไปให้ได้ แล้ว
นอกจากผู้ที่ตั้งใจกำจัดความรก ความไม่เป็นระเบียบเหล่านี้
จะได้รับอานิสงส์ว่า ตัวเองจะได้ความสบายใจ เนื่องจากมอง
ไปทางไหนก็สะอาด แล้วยังเป็นต้นทุน เป็นอุปกรณ์ให้รักษา
ศีลได้ง่ายอีกด้วย

ยกตัวอย่าง ที่หนึ่งเป็นแถวกันอยู่นี้ คุณยายเคี้ยวเข็ญ หลวงพ่อ ตั้งแต่หลวงพ่อเริ่มแรกไปถึงวัดปากน้ำ เมื่อไปถึง กุฏิของท่านก็เป็นบ้านเล็กๆ ท่านเคี้ยวเข็ญหลวงพ่อธัมมชโย และตัวหลวงพ่อเองให้หนึ่งเป็นแถว เป็นระเบียบ พวกเราจะได้ ไม่กระทบกระทั่งกัน พอถึงเวลานั่งขัดสมาธิไปแล้ว ให้หัวเข่า ห่างกันสักคืบหนึ่ง เพื่อว่าไออุ่นไอร้อนจากตัวเราออกมาจะได้ไม่ไปกระทบใคร กลิ่นเหงื่อไคลในตัว กลิ่นไม่สะอาดจากเรา จะได้ไม่กระทบจมูกใคร ใจจะได้ไม่หงุดหงิด นั่งสมาธิได้ นั่นคือที่มาของการรักษาศีลอย่างมั่นคงของแต่ละคน แล้วจะนำเข้าไปสู่ความสะอาด

ตรงนี้ต้องพูดเอาไว้ เพราะไม่อย่างนั้นเดี๋ยวจะมุ่งความสะอาดกัน จนกระทั่งจะต้องเอาพรหมที่หนึ่งอยู่นี้ไปต้ม ไปนึ่ง เดี่ยวได้ยุ้งตาย แล้วเพื่อให้สะอาด กวาดพื้นแล้วกวาดอีก คนแรกเพิ่งกวาดไปหยกๆ เดี่ยวอีกคนมากวาดพื้นซ้ำอีก คนแรกเขาก็เลยบอกว่า คนหลังที่มากวาดดูถูกว่าเขากวาดไม่เกลี้ยงหรืออย่างไร เลยได้ทะเลาะกันอยู่ตรงนั้น คนรักความสะอาดทะเลาะกันเองอยู่แถวๆ นั้นแหละ ที่พูดอย่างนี้ไม่ใช่ไม่เคยเกิด เหตุการณ์แบบนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้ว หลวงพ่อก็ได้ยกตัวอย่างได้

เพราะฉะนั้น ขอให้ทราบไว้ ความสะอาด ความเป็นระเบียบที่คุณยายเคี้ยวเข็ญนั้น วัดอุปัชฌาย์เพื่อชักจูงให้เกิดความสะอาดทางกาย ทางวาจาเป็นขั้นต้น ในระดับลึก คือความสะอาดภายในและความมีระเบียบจากภายนอกจะ

ช่วยให้รักษาศีลได้มั่นคง มีความลึกซึ้งยิ่งขึ้น ประเด็นอยู่ที่
ตรงนี้

ต่อไปนี้ เวลามองศีล ขอให้มองถึงว่า นี่คือการ
สะอาดในระดับลึก และมองความเลอะเทอะข้างนอกว่า
เศษกระดาษสักกหนึ่งติดบนพื้น เศษพลาสติกสักกหนึ่ง
หนึ่งที่ติดบนถนน หรือเศษอะไรก็ตาม แม้เพียงแค่นิด
เดียวเท่านั้น แต่มันจะนำความสกปรกเข้าไปได้ถึง
ระดับลึก คือ ระดับกาย วาจา และใจของเราได้
ประเด็นอยู่ที่ตรงนี้

ด้วยเหตุนี้ คุณยายจึงพยายามเคี่ยวเข็ญทั้งด้านความ
สะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างหนัก เพื่อให้
ความสะอาดและความเป็นระเบียบภายนอกนี้ มีผลต่อความ
มั่นคงแห่งความสะอาดภายใน คือ ศีลของทุกๆ คนที่ตั้งใจ
รักษากันมาทั้งที่บ้าน และทั้งที่มาถึงวัด และคนที่มาเอาบุญ
กับคุณยาย เขาจะได้รักษาศีลให้มั่นคงได้โดยง่าย เมื่อ กาย
วาจา ใจของเขาสะอาดได้โดยง่าย เวลาไปนั่งสมาธิ ใจจะได้
รวมที่ศูนย์กลางกายโดยง่าย เข้าถึงธรรมะภายในได้โดยง่าย
เขาก็จะปิดอบาย เปิดทางไปสวรรค์ ไปนิพพาน ด้วยความ
สะอาดแห่งศีลด้วยตัวของเขาเอง คุณยายเข้าใจหลักการ
เรื่องศีลตรงนี้ จึงได้เคี่ยวเข็ญเรื่องความสะอาดแก่พวกเรา
อย่างหนัก

หลักการของ “สมาธิ” คือ ความสว่าง

“ดูก่อนอนุรุธะเรานั้นได้มีความรู้ดังนี้ว่า
สมัยใด เรามีสมาธินิดหน่อย สมัยนั้น เราก็มี
จักขุนิดหน่อย ด้วยจักขุนิดหน่อย เรานั้นจึง
รู้สึกแสงสว่างเพียงนิดหน่อย เห็นรูปได้นิด
หน่อย ส่วนสมัยใด เรามีสมาธิหาประมาณมิได้
สมัยนั้น เราก็มีจักขุหาประมาณมิได้ ด้วย
จักขุหาประมาณมิได้เรานั้นจึงรู้สึกแสงสว่าง
หาประมาณมิได้ แลเห็นรูปหาประมาณมิได้
ตลอดกลางคืนบ้าง ตลอดกลางวันบ้าง ตลอด
ทั้งกลางคืนและกลางวันบ้าง”

(อุปกิเลสสูตร มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก์)

สมาธิคืออะไร ?

“สมาธิ” เมื่อพูดขึ้นเมื่อไร ร้อยละ ๙๙ จะบอกว่าสมาธิเป็น
เรื่องของความสงบใจ

ถามว่า ถูกไหม ? ถูก แต่ถูกไม่หมด ถูกแค่เปลือกๆ

บางคนนั่งหลับบอกว่า “แหม สงบดีจัง” สงบอะไรกัน ที่จริงเขานั่งหลับต่างหาก ก็พอๆ กับการนอนหลับนั้นแหละ

ถ้าอย่างนั้น หลักการของสมาธิคืออะไร

สมาธิเป็นเรื่องของความสว่างที่เกิดขึ้นข้างใน ถ้าไม่สว่างข้างใน จะเห็นได้อย่างไรว่า นี่คือนิพพานมรรค คือกายมโนมยัลเลียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุณพรหม ธรรมกาย ต้องสว่างถึงเห็น ถ้ามืดๆ จะไปเห็นอะไร เพราะฉะนั้น ที่นั่งมืดๆ อยู่ แล้วบอกว่า แหม วันนี้นั่งสมาธิดีเหลือเกิน สงสัยว่าจะนั่งหลับ หรือถ้าไม่หลับ แต่ใจยังไม่รวม หรือใจยังไม่รวมไม่ถูกส่วน หรือว่า แค่ทำท่าว่าจะเป็นสมาธิเท่านั้น

แต่เดิมนั่งหลับตาก็มีดอย่างกับเข้าถ้า จำเหมือนอย่างกับถ่าน ตอนนีสมาธิดีขึ้นมาแล้ว เป็นอย่างไร สว่างกว่าตะวันเที่ยงหรือ เปล่าหรือ ก็มืดๆ นั้นแหละ แต่มืดเทาๆ แสดงว่าใจสว่างขึ้นมาแล้ว นั่นเป็นความก้าวหน้าของสมาธิของเรา แต่ยังไม่ถึงจุดมาตรฐานว่า เห็นใจเป็นดวงใสอย่างกับดาวประกายพริ้ว หรือว่า ยังไม่เป็นดวงใสอย่างกับดวงแก้วอย่างกับเพชร แต่ก็เริ่มสว่างๆ จากมืดสนิทเป็นมืดเทาๆ ก็ดีแล้ว

จากมืดเทาๆ หลับตาลง รู้สึกซึกสว่างเหลืองๆ บ้าง แดงๆ บ้าง แสดงว่า มีความสว่างเกิดขึ้นบ้างแล้วในระดับหนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ พัฒนาไปจนกระทั่งเห็นดวงผุดขึ้นมาที่ศูนย์กลาง

กายเป็นดวงสว่าง จากสว่างแค่ดวงดาวบนท้องฟ้า สว่างแค่
เทียนที่จุดบูชาพระ สว่างแค่ดวงจันทร์คืนข้างแรม คืนข้างขึ้น
สว่างเหมือนดวงจันทร์มาฆฤกษ์ พัฒนาใจเรื่อยไป จนกระทั่ง
สว่างเหมือนตะวันเที่ยง เห็นอย่างนี้เมื่อไร สมาธิตัวจริงอยู่
ตรงนั้น นอกนั้นที่นิ่งสมาธิมาตั้งหลายปีนั้น มันเฉียดๆ สมาธิ
ตรงนี้ขอทำความเข้าใจไว้ด้วย

เพราะฉะนั้น สมาธิวัดกันที่ตรงไหน วัดกันที่ความสว่าง
ยิ่งใจสว่างยิ่งดี แต่ขอเตือนไว้ยิ่งสว่างยิ่งดีเพราะฉะนั้น พอ
ลงนั่งปั๊บ จะเด่นให้สว่าง เดี่ยวคงได้ปวดหัวกัน เพียงแค่
ค่อยๆ ให้อาใจของเขาพัฒนาขึ้นมา ขยับทำกันไปทุกวันๆ วัน
หนึ่งจะต้องสว่างข้างใน

พอสว่างถึงตะวันเที่ยง หลับตาลืมตาสว่างเท่ากัน ถือว่า
นั่งได้ไม่เบาแล้ว แต่คุณยายสั่งไว้ว่า

“สว่างแค่ตะวันเที่ยงยังไม่พอจะระลึกชาติหรอกต้อง
นั่งได้ระดับตะวันเที่ยงเรียงเป็นดวงๆ เต็มท้องฟ้า ถึง
เอาไปใช้ระลึกชาติไม่ผิดไม่พลาดได้ ถ้าสว่างวับๆ แวมๆ
แค่ดวงเทียน ดวงดาว ดวงจันทร์ เอาไประลึกชาติไม่ได้
มันก็คุ่มๆ คำๆ เงาๆ สะเปะสะปะไป เดี่ยวเถอะผิดมาก
กว่าถูก ใช้ไม่ได้ เพราะฉะนั้น พวกท่านเมื่อใจข้างใน
สว่างแล้ว ก็ให้สว่างยิ่งกว่าเอาตะวันเที่ยงมาเรียงเป็น
ดวงๆ เต็มท้องฟ้า เป็นร้อยเท่า พันเท่า ล้านเท่า
อสงไขยเท่า นั่นแหละ คือ สิ่งที่ต้องการ”

คุณยายเองถูกหลวงพ่อดัดปากน้ำเคียวเขี่ยมาอย่างนี้
ที่แรกของคุณยายก็สว่างไม่มาก ค่อยๆ พัฒนาไป เข้าไปวัด
ที่แรกยังสว่างไม่มากนัก แคสว่างกว่าตะวันเที่ยงนิดหน่อย
คุณยายถูกหลวงพ่อดัดปากน้ำให้บดฝีกหัด คือให้ไปหัดนั่ง
นับเม็ดฝนว่า เมื่อสักครู่นี้ฝนมันตกก็เม็ด ใจจดใจจ่อที่จะนับ
เม็ดฝนให้ได้ว่า ฝนที่ตกเมื่อครู่ตั้งชั่วโมงหนึ่งนั้นมันมีกี่เม็ด
วิธีนับไม่ยาก ถ้าองค์พระธรรมกายในตัวมีขนาดโต ก็ขยาย
องค์พระให้หน้าตักคลุมพื้นที่ที่ฝนตก แล้วมองเข้าไปใน
ศูนย์กลางกายก็เห็นฝนทุกเม็ด เขานับกันอย่างนั้น แต่ว่าคน
ที่จะขยายได้ขนาดนั้น ใจต้องสว่างพอแรงทีเดียว

พอนับเม็ดฝนได้ว่า เมื่อสักครู่นี้ฝนมันตกมีกี่เม็ด คุณยาย
ก็ดีใจ นึกว่าจะได้พัก แต่เปล่า หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านให้ไป
นับอีกว่า พรรษานี้ทั้งพรรษาฝนตกก็เม็ด คุณยายนั่งสมาธิ
เสียตัวตั้งกว่าจะนับได้ แล้วรู้อย่างไรว่า นับไม่ผิดไม่พลาด รู้
ได้ เพราะเช็คกันได้ แต่ละคนที่อยู่โรงงานทำวิชชา ต้องนั่ง
เช็คกันอย่างนี้ แล้วหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านก็เช็คด้วย นับผิด
ไปก็เม็ด ท่านยังบอกอีกด้วยว่า “เอ็งนับผิดไปก็เม็ด” ฝีกหนัก
เข้าๆ หลวงพ่อก็ให้ไปนับว่า ปีนี้ทั้งปีฝนตกในโลกก็เม็ด ท่าน
นับกันอย่างนี้

นับได้อย่างไร ? สมัยก่อนเครื่องคอมพิวเตอร์ยังไม่มี
คุณยายตอบว่า “มันจะไปยากอะไร ระหว่างใจกับโลก อย่าง
ไหนจะโตกว่ากัน ? ใจมันโตกว่าโลก โตกว่าบ้าน โตกว่าเมือง

ใจโตกว่าประเทศ กษัตริย์เขาปกครองประเทศ ใจเขาต้อง
คลุมประเทศ ใครคิดอยากจะเป็นเจ้าโลก ใจของเขาก็ต้อง
คลุมโลก เพราะฉะนั้น ถ้าจะนับเม็ดฝนว่า ปีนี้ฝนตกก็เม็ดใน
โลกนี้ไม่ยาก ก็ขยายองค์พระให้หน้าตักคลุมโลก แล้วมอง
เข้าไปในศูนย์กลางกาย ก็เห็นจนหมด เราก็นับไป”

ที่คุณยายพูดฟังดูไม่ยาก แต่ทำแล้วทำอีก ลองไปทำกัน
ดู แล้วก็รู้หรือ ยากหรือไม่ยาก เพราะฉะนั้น หลักการของ
สมาธิอยู่ที่ความสว่าง จับประเด็นให้ดี อยากจะรู้ว่าสมาธิของ
เราก้าวหน้าแค่ไหน แต่ละวันๆ ไม่ต้องไปถามใคร แค่ถามตัว
เองว่า นั่งเมื่อสักครู่นี้ใจสว่างแค่ไหน ตอบได้ไหม?

หลักการของศีล คือ ความสะอาด แต่เป็นความสะอาด
ระดับลึก ลึกเข้าไปในเนื้อ ในกระดูก ในใจ แต่ก่อนจะลึก
เข้าไปได้อย่างนั้น ต้องฝึกข้างนอกให้สะอาดจนคุ้นเสียก่อน
ข้างนอกสะอาดจนคุ้นแล้วข้างในจึงสะอาดระดับลึกได้

เพราะฉะนั้น ผู้ที่เข้าถึงธรรมแล้ว มองหน้าก็รู้ว่า ใครจะ
เข้าถึงธรรมเมื่อไร เห็นใครหน้าสะอาดๆ ก็เข้าถึงธรรมเร็ว
ถ้าหน้ายังไม่สะอาด ยังอีกนานนัก

หลักการของสมาธิอยู่ที่ความสว่าง ถามว่าจะสว่างเอา
ไปทำอะไร สว่างอย่างกับตะวันเที่ยงแล้วยังไม่พอ ต้องสว่าง
เหมือนเอาตะวันเที่ยงมาเรียงเต็มท้องฟ้า แล้วตาไม่ปะทุตาย
หรือ ? ขอดตอบว่า ไม่ ยิ่งสว่างยิ่งชุ่มชื้นหัวอกหัวใจ เหมือน
ดวงจันทร์ ยิ่งสว่าง ใครเห็นก็ยิ่งชื่นใจ มันกลับตาลปัตรกัน

จะเอาความสว่างไปทำอะไร ? เหตุผลมันมีอยู่ว่า **ปัญญา** ของมนุษย์จะเพิ่มพูนมากขึ้นตามการเห็น เห็นได้มากเท่าไร ปัญญาก็มากไปถึงนั้น เขาสร้างกล้องดูดาว มองไปได้ไกลเท่าไร ปัญญาความรู้เกี่ยวกับจักรวาลก็กว้างไกลไปถึงนั้น ส่วนของเล็กๆ เช่น เชื้อโรคต้องใช้กล้องจุลทรรศน์ส่องดู ยิ่งถ้าเป็นไวรัสมันเล็กกว่าตัวแบคทีเรีย ต้องใช้กล้องที่มีกำลังขยายสูงเข้าไปอีก กล้องที่ขยายได้มากเท่าไรก็ทำให้เห็นของเล็กๆ ได้โตขึ้น ยิ่งเห็นชัดขึ้นมากเท่าไร ก็ทำให้เรามีปัญญารู้เท่าทันในสิ่งเล็กๆ นั้นมากขึ้นเท่านั้น

โดยย่อ **ปัญญา**ของมนุษย์จะเพิ่มพูนไปกับการเห็น และการเห็นนั้นจะมากขึ้นอยู่กับความสว่าง เพราะฉะนั้น การทำสมาธิเพื่อเพิ่มพูนความสว่างจึงจำเป็น เพื่อจะไปดูกิเลสในใจว่า มันซุกซ่อนอยู่ตรงไหนของใจ

ขั้นแรกใจต้องสว่างขนาดดวงอาทิตย์ยามเที่ยงเป็นอย่างน้อย จึงจะเริ่มเห็นใจของตัวเอง ถ้าใจสว่างเหมือนดวงอาทิตย์เรียงกันเต็มท้องฟ้า เห็นใจตัวเองชัดแล้ว แต่ยังไม่เห็นกิเลสที่ซุกซ่อนอยู่ในใจ ต้องสว่างขึ้นไปกว่านั้นอีก สว่างในสว่าง จนกระทั่งเห็นชัดเจนได้ว่า เจ้ากิเลสตัวนี้นี่มันซุกอยู่ในใจ ทำให้เรามักโกรธ เจ้ากิเลสตัวนี้ทำให้เราขี้เกียจ ตัวนี้ทำให้เราโลภ และมองเห็นชัดว่า กิเลสตัวนี้ที่ทำให้เราขี้อิจฉามันอยู่นี่เอง เดี่ยวจะถอนรากถอนโคนมันออกให้หมดเหมือนกับถอนหญ้าอย่างนั้นแหละ

ความสว่างมีความจำเป็นอย่างนี้ มีความสัมพันธ์กับการ
ปรากกิเลสอย่างนี้ และจะสว่างได้มากน้อยแค่ไหน ? ก็ต้อง
สะอาดมากๆ จากศีล จึงจะมาสว่างมากๆ ตรงสมาธิ และ
เพราะสว่างมากๆ ตรงสมาธิ ทำให้เราไปเห็นความจริงที่
ซ่อนอยู่ข้างหลัง ข้างใน ซ่อนอยู่ลึกๆ พอไปเห็นกิเลสอย่างนี้
เราก็ฆ่ากิเลสได้

ฆ่ากิเลสอย่างไร ? เอาอีโต้ไปห้ำหั่นใช่ไหม ? ไม่ใช่ เอา
ครกไปโขลกใช่ไหม ? ก็ไม่ใช่ ได้แต่อุปมาว่า ในโลกนี้เวลา
ความมืดครอบคลุมอยู่ เมื่อจะฆ่าความมืด ฆ่าอย่างไร ? ก็
ฆ่าด้วยการที่พอดวงอาทิตย์เกิดขึ้น ความสว่างของดวง
อาทิตย์ก็ฆ่าความมืดไปได้ มันฆ่ากันไปตามลำดับเช่นนั้นเอง

เพราะฉะนั้น การฆ่ากิเลส มีความจำเป็นต้องสว่างภายใน
ให้ได้ เงื่อนมันอยู่ตรงนี้ สว่างข้างในมากเท่าไร ก็ฆ่ากิเลสไป
ได้มากเท่านั้น เมื่อฆ่ากิเลสไปได้มากเท่าไร สิ่งฝืนฝาง ที่มัน
บังใจด้วย บังตาด้วย เริ่มหมดไปตามลำดับ แล้วเกิดความรู้
เท่าทันไปตามลำดับๆ พอสว่างมาก ก็รู้เท่าทันกิเลส เท่าทัน
อารมณ์ของเรา รู้เท่าทันหนักเข้าจะเห็นตัวเองชัดว่ากิเลสของ
ตัวเองเป็นอย่างไร ใจตัวเองเป็นอย่างไร เดี่ยวก็มองคนอื่น
ทะลุปรุโปร่ง เพราะคนอื่นก็มีกิเลสเหมือนกับเรา ตัวเดียวกับ
เรา ทั้งโลก โกรธ หลงเหมือนกัน ถอดพิมพ์เดียวกันมา

ใจของเรามีกิเลสเช่นไร คนอื่นก็มีอย่างนั้นเหมือนกัน
เพราะอย่างนี้ ปุ่ยาตาทวดจึงบอกว่า รู้จักเอาใจเขาไปใส่ใจ

เราบ้าง ทำไมล่ะ ก็ทั้งใจเขาใจเรามีกิเลสตัวเดียวกัน รู้จัก
ถนอมๆ ใจกันไว้ด้วย ฉะนั้น เมื่อสว่างไปมากเท่าไร ก็รู้เท่า
ทันทั้งกิเลสในตัว และกิเลสคนอื่น

ไม่ว่าวันแม้แต่ธรรมชาติของโลก สภาพของดินฟ้าอากาศ
เป็นอย่างไร ก็ารู้เท่าทันหมด พวกเราบางท่านที่ไปกราบ
คุณยาย ถึงได้เห็นคุณยายบอกได้ว่า ปีนี้ฝนจะแล้ง ปีนี้ฝนจะ
ชุก ผู้มีธรรมมองทะลุล่วงหน้าไปเป็นปีๆ เพราะมีเหตุที่
ทำให้แปรปรวน เหตุคือ กิเลสในตัวคน ซึ่งเป็นตัวบังคับว่า
จะให้โลกนี้แล้ง หรือจะให้ฝนตก น้ำจะพอดี หรือน้ำท่วม
จะร้อนหรืออบอู่่นพอดี สิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากกิเลสในตัวคน
ของแต่ละคนๆ เมื่อรวมกันเข้า ก็เป็นตัวควบคุมบรรยากาศ
ในโลกนี้ พอมีธรรมะเข้า คือเข้าถึงธรรมกายแล้วไปดู จะเห็น
ที่มาว่าเป็นอย่างนี้

ประเทศจะมีเศรษฐกิจรุ่งเรืองหรือซบเซา ขึ้นอยู่กับความ
โลภของคนในประเทศ ถ้าความโลภของคนในประเทศรวม
กันแล้วมันมาก ส่งผลให้แต่ละคนเห็นแก่ตัว มีใครยาวสาว
ได้สาวเอา ถ้าอย่างนั้นเศรษฐกิจล่มจมแน่นอน แต่ถ้าความ
โลภของคนในประเทศรวมกันแล้วมันน้อย ทำไมถึงน้อย ?
เพราะเขาตั้งใจทำทาน ท่วมทำบุญทำทานกันเข้าไป บุญจึง
เกิดจากการทำทานมาก เวลาทำทานครั้งหนึ่ง ใจสว่างขึ้นมา
วูบหนึ่ง ทำอีกทีหนึ่งใจก็สว่างวูบขึ้นมาอีกทีหนึ่ง ถ้าทำน้อยๆ
ก็วูบน้อยๆ แบบหึ่งห้อย ถ้าทำมาก ก็วูบโตๆ เหมือนกับไฟฉาย

สปอตไลท์ หรือตะวันเที่ยง มันวูบต่างกัน วูบแล้วก็สะสม
ความสว่างนั้นเอาไว้ สว่างมากเท่าไร ก็ฆ่าความโลภไปได้
มากเท่านั้น มองไปทั้งแผ่นดิน ความโลภน้อย บุญจากการ
ทำทานมาก เพราะฉะนั้น เมื่อมีแต่ให้ ไม่เห็นแก่ตัวทั้ง
ประเทศอย่างนี้ เศรษฐกิจจจะอย่างไรก็ต้องดี ผู้ที่มีธรรมะมอง
อย่างนี้

แต่ว่าทางโลกเขาดูกันที่สถิติสินค้านำเข้า-ขาออกรายได้
ต่อคน ต่อวัน ต่อเดือน ต่อปี มานั่งคำนวณกัน ตรงนั้นคือ
ปลายเหตุ ต้นเหตุจริงๆ อยู่ในศูนย์กลางท้องของแต่ละคน เรา
ไปดูเอาเองเถอะ

มีคนถามหลวงพ่อกว่า เมื่อไรจะรวย หลวงพ่อไม่ใช่หมอดู
แต่ถามว่า จะดูเองได้ไหม ได้ ก็ดูที่ศูนย์กลางกายตัวเอง วาง
ใจนิ่งๆ แล้วสว่างขึ้นมาเมื่อไร เดี่ยวก็มีส่วนผุดรู้ขึ้นมาได้

เมื่อความสว่างพัฒนา ความรู้ก็พัฒนาตาม เกิดปัญญา
ตามขึ้นมา เพราะความสว่างไปฆ่าความมืดที่อยู่ในใจทำให้
เห็นเหตุต่างๆ ตรงตามความเป็นจริง

หลักการของ “ปัญญา” คือ ความสงบ

“ที่สุดแห่งโลก บุคคลไม่พึงถึงได้ด้วย
การเดินทางไปในกาลไหนๆ แต่ว่า ยังไม่ถึงที่
สุดแห่งโลกแล้ว จะพ้นจากทุกข์ได้เป็นไม่มี
เพราะเหตุนั้นแล ท่านผู้มีปัญญาคือ รู้แจ้งโลก
ถึงที่สุดแห่งโลก อยู่จบพรหมจรรย์ รู้ที่สุดแห่ง
โลกแล้ว เป็นผู้สงบ ย่อมไม่ปรารถนาโลกนี้
และโลกอื่น

(ปฐมโรหิตัสสสูตร อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต)

ถามว่า หลักการของปัญญาจริงๆ คืออะไร ที่ต้องพูดถึง
หลักการของปัญญาเพราะว่า ปัญญามีอยู่ ๓ ประเภท คือ

ประเภทที่ ๑ ปัญญาที่เกิดจากความจำ

เราจำเรื่องราวนั้นได้ เรื่องนี้ได้จากการอ่านหนังสือ เป็น
ปัญญาอย่างหนึ่ง เป็นปัญญาแบบเด็กๆ แบบนกแก้วนก
ขุนทอง แต่ก็มีคุณค่า เหมือนคอมพิวเตอร์ที่ช่วยเราจำ

เพราะฉะนั้น ใครทรงจำได้ดี ก็เป็นคุณค่าอย่างหนึ่ง สามารถเก็บไว้เป็นข้อมูลได้ อย่างน้อยไม่ต้องใช้คอมพิวเตอร์ จัดเป็นปัญญาแบบเด็กๆ

ประเภทที่ ๒ ปัญญาที่เกิดจากความคิด หรือเกิดจากประสบการณ์ ผ่านแดดผ่านลม ผ่านร้อนผ่านหนาว โดนโหลกกันมามากเข้าๆ โดนโลก โดนชีวิต โดนคนพาลมันโหลกเข้า ต้องหาทางต่อสู้ดิ้นรน จึงได้เกิดปัญญาขึ้น

ปัญญาทั้ง ๒ ประเภทนี้ ถึงไม่ต้องนั่งสมาธิก็สามารถมีได้ที่เขาจบปริญญาตรีโท เอก กันมาไม่ต้องนั่งสมาธิ ก็มีปัญญาได้ ปัญญาทั้ง ๒ ประเภทนี้เป็นปัญญาที่ยังไม่สรุป ยังมีการเปลี่ยนแปลง ยังต้องมีการค้นคว้า เพราะเหตุนี้ เขาจึงยังต้องมีการวิจัยอะไรต่ออะไรกันมากมาย มีการจดสถิติ สังเกตการณ์ เพื่อเพิ่มพูนปัญญา ๒ ประเภทนี้

ประเภทที่ ๓ ปัญญาที่เกิดการเห็นภายใน

คุณยายไม่ได้เรียนหนังสือ ท่านอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ถ้าว่าไปแล้ว ต้องถือว่าเป็นการเสียโอกาสอย่างหนึ่งของคุณยาย ในขณะที่พวกเราโชคดีมีปัญญาระดับที่ ๑ และ ๒ อย่างเพียบพร้อมบริบูรณ์ จำเรียนเขียนอ่านมาคนละมากๆ แต่ว่ามันกลับกัน พวกเรามีปัญญา ๒ ประเภทนี้มาก จึงนอนใจ ไม่พยายามที่จะไปหาปัญญาที่เกิดจากการเห็น จากความสว่างภายใน เราไม่ค่อยสนใจกัน

คนทั้งโลก ซึ่งส่วนมากด้วย ไม่ทราบว่ายังมีปัญญาประเภทที่ ๓ บางพวกรู้ว่า มี แต่ว่าขี้เกียจนั่งสมาธิ คิดว่ามีปัญญาแค่ ๒ ประเภทแรกพอแล้ว แค่นี้รวยแล้ว ดังแล้ว หล่อแล้ว เป็นเจ้าพ่อแล้ว แต่ปัญญา ๒ ประเภทแรกนี้ ถึงจะซื้ออะไรได้ทั้งโลก แต่ซื้อสวรรค์ไม่ได้ ปิดนรกไม่ได้ เปิดสวรรค์ไม่ได้

คุณยาย แม้ว่าท่านไม่มีโอกาสได้ปัญญา ๒ ประเภทแรก แต่ท่านเปลี่ยนความขาดโอกาสของท่านให้เป็นโอกาส คือ ไหนๆ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เป็นลูกชาวไร่ชาวนา ไม่รู้จะไปศึกษาหาความรู้หาประสบการณ์ทางโลกได้ที่ไหน เงินทองจะซื้อตัวเรือบินไปศึกษาต่างประเทศเหมือนหลายๆ คน ก็ไม่มี คนอื่นมีความรู้แบบลืมนตา เราเอาความรู้จากการหลับตาไปสู้กับเขาดีกว่า ว่าแล้วท่านหลับตาทำสมาธิ กลางวันหนึ่งรวดเดียว ๖ ชั่วโมง กลางคืนหนึ่งสมาธิอีกสัก ๖ ชั่วโมง ติดต่อกันอย่างนี้เป็นสิบ ๆ ปี

ในที่สุด คุณยายก็มีโชค เป็นโชคที่มนุษย์ทั้งโลกยากจะได้ ท่านสามารถทำสมาธิของท่านให้ใจหยุด ใจนิ่ง ใจสว่างได้ แล้วท่านก็ได้ปัญญาประเภทที่ ๓ ปัญญาประเภทนี้แปลก คือ ยิ่งรู้ยิ่งสงบ เพราะรู้เท่าทัน เห็นอะไรรู้ทันไปหมด เพราะฉะนั้น ตลอดชีวิตของคุณยาย ท่านไม่ค่อยตื่นเต้นอะไร ไม่ว่ามีอะไร เพราะท่านไปเจอไปเห็นข้างในตัว ยิ่งกว่าที่เราเห็นข้างนอกเสียอีก ดูหน้าท่านซิ ตลอดชีวิตคุณยาย เห็นคุณ

ยายหน้าย്മๆ อย่างนี้ ไม่เห็นท่านตื่นเต้นอะไร เราอุตส่าห์ไป
ต่างประเทศ ไปตั้งที่ประเทศๆ เจออะไรก็บันทึกมา ถ่ายภาพ
มา ถ่ายวิดีโอมา เอามาให้คุณยายดู มาเล่าให้คุณยายฟัง ไม่
เห็นคุณยายตื่นเต้นอะไรสักนิด เพราะสิ่งที่คุณยายเห็นข้าง
ในตัว มันตื่นเต้นมากกว่าที่เราเห็น เพราะฉะนั้น ท่านเห็น
อะไรท่านก็สงบ เพราะรู้เท่าทัน รู้ถึง รู้รอบ รู้ลึก สารพัดรู้ว่า
สิ่งนี้เกิดจากอะไร แล้วต่อไปข้างหน้าจะต้องเป็น
อย่างไรต่อ

แต่ปัญญาทางโลก คือ ปัญญา ๒ ประเภทแรก เป็น
ปัญญาที่เกิดจากความจำ จากประสบการณ์ จากความคิด
คนทั่วไปได้รู้อะไรสักหน่อย ออกมาประโคมข่าวทาง
หนังสือพิมพ์บ้าง วิทยูบ้าง ทีวี่บ้าง ถ่ายทอดกันไป ตื่นเต้น
ไปหมด

คุณยายบอกว่าความรู้ของผู้ที่เข้าไปถึงความสว่างภายใน
เข้าถึงพระธรรมกาย องค์ที่โตๆ หน้าตักเต็มโลกเต็มจักรวาล
นั่นคือ ความรู้ที่เกิดจากข้างในอย่างนั้น ถ้าอุปมาก็เหมือนว่า
มันกว้างใหญ่ไพศาล เหมือนท้องทะเล ท้องฟ้า

แต่ความรู้ที่เกิดจากการอ่าน การเขียน การเรียน จาก
ประสบการณ์ มันแคบ เหมือนพายเรือในอ่าง

เพราะฉะนั้น หลักการของปัญญา อยู่ที่ความสงบ ยิ่ง
มีปัญญามากยิ่งสงบมาก

เมื่อพูดถึงตรงนี้แล้ว คราวนี้คงไม่แปลกใจว่า ทำไม

ตามวัดวาอารามต่างๆ ในโบสถ์ เขานั่งพระพุทธรูปไว้ที่องค์
พระเนตรของท่านสงบเหลือเกิน มองทอดสายตาลงต่ำ ที่
มองทอดสายตาลงต่ำไม่ใช่ไม่สับสนามนุษย์ แต่พระองค์ทรง
มองเข้าไปในใจของพระองค์เอง ทะลุเข้าไปดูสัตว์โลก ว่าใจ
สัตว์โลกเป็นอย่างไร

ได้บอกแล้วว่าโลกทั้งโลกยังเล็กกว่าใจคน เพราะฉะนั้น
ถ้าจะมองโลกทั้งโลกให้เต็มตา อย่าเบ่งตามองโลก จะเห็นแค่
โลกแคบๆ เพราะสายตาคณมีมุมมองได้ในระดับ ๑๘๐ องศา
เท่านั้น แต่ถ้าหลับตามองเข้าไปข้างใน ขยายใจให้คลุมโลก
ขยายองค์พระให้หน้าตักโตกว่าโลก เอาโลกเข้าไปใส่ไว้กลาง
องค์พระ แล้วมองเข้าไปข้างในจะเห็นได้ทั้งหมด

ปู่ย่าตาทวดของเรารุ่นก่อนฝึกปฏิบัติธรรมมามาก
เพราะฉะนั้น พระเนตรของพระพุทธรูปที่ท่านนั้นเอาไว้ให้เรา
จึงมีพระเนตรประเภทมองย้อนกลับเข้าไปข้างใน จากฐาน
ของใจฐานที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ทรงแสดงพระเนตรลงต่ำ
เพื่อย้อนกลับเข้าข้างในฐานที่ ๗ ตาของผู้บรรลุนิพพาน ตาของ
ผู้หมดกิเลส จะมีตาที่สงบอย่างนั้น อย่าไปโทษว่า ปู่ย่า
ตาทวดนั้นพระผิด จะตกนรกเอา ท่านทำของท่านถูกต้อง
ฟังถึงภูมิธรรมของปู่ย่าตาทวดว่า ปฏิบัติธรรมมามาก เรา
เสียอีกปฏิบัติธรรมมาน้อย จึงไม่เข้าใจท่าน

มนุษย์รุ่นหลังๆ เพราะไม่ได้ฟังธรรมของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ส่วนมากจึงไม่รู้ตัวตัวเองยังไม่มีรู้ พวกเรา

ที่มาหนึ่งอยู่นี่ฉลาดมากแล้ว ที่รู้ว่าตัวเองยัง 모르 หนึว่าฉลาดที่ไม่หลงตัวเอง เพราะทั้งโลกเขาไม่รู้ว่า ตัวเขาเองยังไม่รู้ นี่เป็นจุดเริ่มต้นของการแก้ไขปรับปรุงตัวเองที่เยี่ยมแล้ว เมื่อรู้แล้วก็ให้ตั้งใจฝึกกัน

ปัญญาในระดับลึก ประเภทที่ ๓ เป็นปัญญาที่เกิดจากการทำสมาธิภาวนา ทำวิปัสสนาภาวนา ปัญญาระดับนี้เป็นปัญญาเพื่อความสงบ สงบเพราะรู้เท่าทัน ไม่ใช่สงบเพราะง

คนสงบมี ๒ ประเภท

ประเภทที่ ๑ สงบเพราะเห็นอะไรก็ 모르สักอย่าง จึงสงบเงียบ เพื่อว่าเขาจะได้ไม่รู้ว่า เรานี้โง่จริง ๆ อย่างนี้ไม่ใช่ความสงบในพระพุทธศาสนา

ประเภทที่ ๒ สงบในพระพุทธศาสนา สงบเพราะรู้เท่าทัน เมื่อรู้เท่าทันก็ไม่มีอะไรจะต้องให้ตื่นเต้น จึงอยู่ด้วยความสงบทั้งยืน เดิน นั่ง นอน

ภาพรวม ๆ ของมรรคมรรค ๘ หรือภาพรวม ๆ ของศีลสมาธิ ปัญญา หรือภาพรวม ๆ ของการประพฤติปฏิบัติธรรม จึงมาอยู่ตรงความสะอาดทั้งภายนอกและภายใน

ส่วนความสว่างถือเอาภายในเป็นหลัก เมื่อข้างในสว่าง ในที่สุดข้างนอกก็สว่างตามไปด้วย อย่างที่คุณยายท่านได้ความสว่างจากข้างในตัว ท่านมองข้างนอกก็เลยง่าย เลยได้มาเป็นครูบาอาจารย์สอนพวกเราด้วยวิธีง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ไปเรียน

วิธีสอนมาจากไหน สอนแล้วเจาะเข้าไปในใจ ฟังท่านแล้ว
ไม่ลืม และง่ายในการนำไปปฏิบัติด้วย

หลักของการปฏิบัติธรรม คือความสะอาดตั้งแต่กาย วาจา
ใจ ความสว่างทั้งข้างนอกและข้างใน แล้วผลจากความสะอาด
และความสว่างนี้ กลายเป็นความสงบอย่างยิ่ง เกิดขึ้นในตัว
บุคคล จึงรู้เท่าทันไปเสียหมดอย่างนี้ พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าของเราจึงตรัสว่า “นี่แหละคือ ทางแห่งความเป็นผู้ชนะ
และชนะแบบอมตะ ชนะแล้วไม่กลับมาแพ้อีกแน่นอน”

ลูกหลานคุณยายทั้งหลาย ถ้าอยากเป็นผู้ชนะอย่าง
ที่ คุณยายชนะ จงตั้งใจรักษาศีล เพื่อความสะอาด และตั้งใจนั่ง
สมาธิ เพื่อให้สว่าง แล้วถ้าจะศึกษาธรรมะ อยากจะเรียนธรรมะ
ไม่ว่าจะเรียนนักธรรม หรือเรียนพระอภิธรรม จะศึกษาทางโลก
ก็ขอให้ศึกษาเพื่อความรู้เท่าทันทั้งภายใน และภายนอกด้วย
รู้แล้ว เข้าใจแล้ว ทำได้แล้ว เราจะเป็นผู้ให้ความสงบ ให้
ความเย็นไปทั่วโลก ถ้าเป็นอย่างนี้ลูกจะชนะตลอดกาล

ขอให้ลูกหลานคุณยาย จงเป็นผู้ชนะตลอดกาล
ทุกคน เทอญ

“

“ถ้ารักยาย ตั้งใจนั่งสมาธิ
ให้แตกฉานวิชาธรรมกายอย่างกับยายนะ
รีบตามยายมาให้ทัน”

”

พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

ทำบุญต้องได้บุญ ใน ๑๐๐ ปี รอยเท้ายาย

คัดจาก ทำบุญต้องได้บุญ

โดย พระภวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗

จัดพิมพ์โดย ชมรมนักคิดนักเขียนเพื่อสันติภาพโลก

ISBN 974-92504-2-7

หลายสิ่งที่เรามองไม่เห็น ไม่ใช่ว่าจะไม่มีอยู่จริง
เรื่องของ “บุญ” ก็เช่นกัน
การที่เรามองบุญไม่เห็น ไม่ได้หมายความว่า บุญไม่มี

หลายปีก่อน หากท่านใดได้มาร่วมพิธีบำเพ็ญกุศลแด่
คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้
กำเนิดวัดพระธรรมกาย เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๔ มีนาคม พุทธ
ศักราช ๒๕๔๔ ท่านก็คงจะมีโอกาสได้รับฟังพระธรรม
เทศนาของพระเดชพระคุณพระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทัตต
ชีโว) เรื่อง ท่อธารแห่งบุญ

การแสดงพระธรรมเทศนาในวันนั้น พระเดชพระคุณ
หลวงพ่от่านได้ประกาศยกย่องพระคุณของคุณยายอาจารย์ฯ

ในเรื่องการทุ่มเทศิวิตเพื่อสร้างความเข้าใจถูกในเรื่องการ
สั่งสมบุญให้แก่ลูกศิษย์อย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ทุกคนที่ได้ฟังต่างสัมผัสได้ว่า ทุกถ้อยคำของพระเดช
พระคุณหลวงพ่อนั้น เต็มเปี่ยมไปด้วยความตระหนักและ
ซาบซึ้งในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณยายอย่างสุดหัวใจเลยที่
เดียว

ผู้ฟังหลายๆ คนในวันนั้น ต่างยังประทับใจในทุกถ้อยคำ
แห่งพระธรรมเทศนามาถึงวันนี้อย่างไม่เสื่อมคลาย

ส่วนหนึ่งของการเทศน์วันนั้น พระเดชพระคุณหลวงพ่
อทัตตชีโวได้หยิบยกเอาพระสูตรหนึ่งชื่อว่า ปุณฺณยาสันตสูตร
มาอธิบายขยายความให้ผู้ฟังได้ตรงตามทัน และเห็นได้
ด้วยตนเองว่า สิ่งที่คุณยายอาจารย์ทุ่มเทมาตลอดชีวิต คือ
พยายามสั่งสอนอบรมและชักชวนลูกหลานให้รักการทำบุญนั้น
เป็นสิ่งที่ควรแก่การอนุโมทนาสรรเสริญของมนุษย์และเทวดา
เพราะทุกสิ่งที่คุณยายเคยพร่ำสอนไว้ ล้วนตรงกับพระดำรัส
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในเรื่องบุญ ที่ตรัสไว้เมื่อสองพันห้า
ร้อยกว่าปีที่แล้วทุกประการ

คำเทศน์ของหลวงพ่อดังนี้เอง ที่ทำให้เราได้เห็นใน
พระคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณยายอาจารย์อย่างชัดเจนว่า การที่
คุณยายทุ่มเทศิวิตจิตใจสร้างวัดพระธรรมกายขึ้นมา ก็เพราะ
คุณยายท่านเป็นห่วงว่า ลูกหลานของท่านจะไม่ได้บุญ ไม่ได้
ไปสวรรค์ไปนิพพาน

ความซาบซึ้งในพระคุณของคุณยายจากการฟังพระ
ธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวในวันนั้น
ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจอันใหญ่หลวง ที่ทำให้ศิษยานุศิษย์
ตระหนักในพระคุณของคุณยายอาจารย์อย่างมหาศาลหลาย
เท่าทับทวี และอดนึกห่วงใยไปถึงลูกหลานของคุณยายผู้ที่จะ
มาวัดพระธรรมกายในภายหน้าไม่ได้ ว่าจะไม่มีโอกาสได้ฟัง
พระธรรมเทศนาอันยิ่งใหญ่อย่างนี้ด้วยตัวเอง

ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงได้เรียบเรียงพระธรรมเทศนาออก
มาเป็นหนังสือธรรมะเล่มนี้ ที่ให้ชื่อว่า “ทำบุญต้องได้บุญ”
เพื่อให้ลูกหลานของคุณยาย และผู้มีบุญทั้งหลายได้มีความรู้
เรื่องบุญ และตั้งใจประกอบบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ อันเป็นเครื่อง
ขจัดกิเลสให้ยิ่งยวดขึ้นไป โดยสามารถสั่งสมบุญเป็นนิตย
กัลป์กาย วาจา จิตของตนให้สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส เพื่อ
ประโยชน์สุขในชาตินี้ ประโยชน์ในชาติหน้า และประโยชน์
สูงสุด คือ พระนิพพาน ตามรอยบาทของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าไป

พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การเรียบเรียงของพวกเรา จะ
สามารถถ่ายทอดพระคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณยายออกมาได้
โดยไม่กระทบกระเทือนต่อคุณค่าของพระธรรมเทศนา ที่ทุก
ถ้อยคำล้วนเต็มเปี่ยมด้วยความตระหนักและซาบซึ้งพระคุณ
ของคุณยายอาจารย์ฯ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว
ซึ่งได้ประกาศไว้ดีแล้วทุกประการ

ดังนั้น หากมีข้อผิดพลาดอันใดที่เกิดจากสติปัญญาอันมี
ขีดจำกัดของความเป็นปุถุชนอยู่นี้ พวกเราก็ขออน้อมรับไว้
ด้วยใจทุกประการ และหากบุญกุศลใด อันจะเกิดขึ้นจาก
หนังสือเล่มนี้พวกเราขออาราธนาบุญกุศลเหล่านั้น น้อม
ถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้
ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย เพื่อบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ของ
คุณยายที่ได้เมตตาปิดประตูอบาย เปิดหนทางสวรรค์ และ
หนทางพระนิพพานให้แก่พวกเราด้วยการทุ่มเทสั่งสอนให้รู้ว่า
“ทำบุญ ต้องได้บุญ”

ขอกราบอนุโมทนาบุญทุกท่าน ณ โอกาสนี้

คณะศิษยานุศิษย์

พระธรรมเทศนา โดย พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตชีโว)
แสดงในพิธีบำเพ็ญกุศล คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
วันอาทิตย์ที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ขอนอบน้อมแด่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็น
บรมครูของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายด้วยเศียรเกล้า

วันนี้หลวงพ่อบอกโอกาสนำพระคุณความดีของคุณยาย
อาจารย์ของพวกเรา มาบอกเล่า ขยายความให้พวกเราได้รับ
รู้รับทราบอีกวาระหนึ่ง สำหรับเรื่องที่น่าสนใจในวันนี้คือเรื่อง ท่อ
ธารแห่งบุญ เพื่อมาตอกย้ำพวกเราว่า **ทำบุญต้องได้บุญ**

ก่อนอื่น ต้องขอย้อนเล่าเหตุการณ์ช่วงต้นปีพุทธศักราช ๒๕๑๐ ที่หลวงพ่อดีพบกับคุณยายใหม่ๆ คือสมัยที่หลวงพ่อดีและหลวงพ่อดัมมชโยยังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ให้พวกเราได้รับทราบกันก่อน

เมตตาเพื่อสร้างคน อดทนเพื่อสร้างศิษย์

ประมาณสัปดาห์ที่ ๒ สัปดาห์แรก ก่อนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยจะพาหลวงพ่อดีไปวัดปากน้ำ และได้พบกับคุณยายของพวกเราเป็นครั้งแรก หลวงพ่อดีท่านไม่ได้พาไปง่ายๆ ท่านขัดเกลานิสัยของหลวงพ่อดีอยู่สักพักหนึ่งก่อน โดยที่หลวงพ่อดีเองก็ไม่ได้รู้ตัว พอท่านเห็นว่าน่าจะใช้การได้แล้ว จึงค่อยพาไปหาคุณยาย

ด้วยความที่หลวงพ่อดีตั้งใจจะไปกราบคุณยายให้ได้ ไม่ว่าหลวงพ่อดัมมชโยแนะนำอะไร ก็จะทำตามคำของท่านทุกอย่างทุกประการ

สมัยนั้น หลวงพ่อดัมมชโยยังเป็นนิสิตอยู่ ท่านรักการฝึกสมาธิมากกว่าทุกๆ เรื่อง ท่านเอาจริงเอาจังกับการฝึกสมาธิตั้งแต่ยังไม่ได้บวชเลยทีเดียว พอเข้าขึ้นมา นิสิตอื่นๆ เขาก็ไปเรียนกัน แต่หลวงพ่อดัมมชโย ท่านออกจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่เข้าไปนั่งสมาธิภาวนากับคุณยายที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ นั่งสมาธิอยู่ที่วัดทั้งวัน กว่าท่านจะกลับออกจากวัดปากน้ำก็ประมาณสักหนึ่งทุ่มครึ่ง นั่งรถกลับมาถึง

ม. เกษตรฯ ก็ประมาณ ๓ หุ่่ม พอใกล้ๆ จะสอบ ท่านก็
ขอยืมหนังสือเพื่อนๆ น้องๆ อ่าน แล้วก็ไปสอบให้ผ่าน

สมัยนั้น หลวงพ่อเคยถามท่านว่า “ทำไมไม่อยู่เรียนล่ะ?”

ท่านตอบมาคำหนึ่งว่า “วิชาที่เรียนๆ กันในมหาวิทยาลัย
ไม่ใช่วิชาหรรอก มันเป็นอวิชา (แต่เขาเอาคำว่า วิชา ไป
ใช้ โดยเขียนให้เหลือแค่ วิชา)”

คำว่า “วิชา” ในพระพุทธศาสนา คือยิ่งเรียน ยิ่งรู้
แจ้งโลก ยิ่งชำกิเลสได้หมด ยิ่งพ้นทุกข์จากการเวียน
ว่ายตายเกิด แต่วิชาทางโลกที่ไปเรียนกันมาตาม
มหาวิทยาลัย เรียนไปเพื่อทำมาหากิน ยิ่งเรียนยิ่งใช้ไป
เพื่อแข่งขันชิงดีชิงเด่น กิเลสยิ่งพอกพูนมากขึ้น เพราะ
ฉะนั้น มันไม่ใช่วิชา มันเป็นอวิชา

ท่านคิดจะออกบวช คิดจะปราบกิเลสตั้งแต่สมัยยังเป็น
นิสิต รู้อยู่แล้วว่าเรียนวิชาทางโลกแล้วก็ต้องเอามาโยนทิ้ง
แต่ว่าจนใจ เพราะทางโลกเขายอมรับอวิชากัน พอรู้ว่า สิ่ง
เหล่านี้เป็นอวิชายิ่งเรียนกิเลสยิ่งมากท่านจึงไม่อยากจะเรียน
แล้วยิ่งถ้าใครไม่สอบให้ได้ ไม่เรียนให้จบ แล้วมาบวช เขาจะ
ว่า เราเห็นหน้าโลก แค่เรียนหนังสือไม่มีปัญญาเรียนให้จบ
เป็นคนประเภทที่สู้โลกไม่ได้ ต้องหนีมาบวช เลยจนใจที่จะ
ต้องเรียนอวิชา ต้องสอบอวิชาให้ได้ เพื่อจะได้วุฒิการ
ศึกษาที่ชาวโลกเขายอมรับ

เพราะฉะนั้น ท่านจึงเกิดอาการเซ็งๆ ที่จะเรียน เพราะ
เรียนแล้วก็เอามาโยนทิ้ง เพราะคิดจะออกจากอวิชา

กิจวัตรของท่านสมัยนั้น พอตื่นขึ้นมา ท่านนั่งสมาธิตั้ง
แต่เช้า เสร็จเรียบร้อยก็กินข้าว กินข้าวเสร็จ ประมาณ ๗
โมงเช้า ท่านออกจากมหาวิทยาลัยไปนั่งสมาธิกับคุณยายที่
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กลับจากนั่งสมาธิมาถึงมหาวิทยาลัย
ก็สักประมาณสามทุ่ม

เมื่อท่านเล่าให้ฟังอย่างนั้น หลวงพ่อเองอยากจะตามท่าน
ไปวัดแต่เช้าด้วย แต่ท่านไม่ให้ไป ท่านบอกว่า

“พี่เจ้ อย่าเพิ่งไปเลย เพราะว่ายายท่านชอบนั่งสมาธิแต่
เช้า ถ้าพี่เจ้ไป เดี่ยวจะกลายเป็นรบกวนยายแต่เช้าไป จะ
ไม่ค่อยดี เอาไว้ไปวันเสาร์วันอาทิตย์เถอะ”

หลวงพ่อก็นใจ ท่านไม่ให้ไปด้วย นอกจากไม่ให้ไปด้วย
แล้ว ท่านยังดัดนิสัยหลวงพ่อกีว่า “พี่เจ้ กุฎิของยายหลัง
เล็กๆ มันจะพังแหล่ไม่พังแหล่ใช้เศษไม้มาสร้างเดินทำหนัๆ
อย่างพี่เจ้ เดี่ยวกุฎิยายพัง ถ้าอย่างนั้นพี่เจ้อย่าเพิ่งไปเลย”

ท่านก็มีวิธีขัดเกลานิสัยของเรา จากที่เคยเดินโครมๆ
เลยต้องเลิกเพราะท่านนั้นแหละ ที่เห็นเดินอยู่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่
หลวงพ่อก่อนนี้หรอก คนละทำเดินกัน

ท่านสารพัดจะแก้ไขหลวงพ่อ แก้ไขอยู่เป็นเดือน ถึงได้พา
ไปกราบคุณยายเรากี่ว่าเราเรียบร้อยที่สุดแล้ว มารู้ในภายหลัง
คือหลังจากเข้าวัดได้ประมาณสัก ๔-๕ ปี

ในวันแรกที่หลวงพ่อกำลังจะไปพบคุณยายนั้นพอได้เวลาทุ่มหนึ่ง หลวงพ่อก็กลับมหาวิทยาลัย ส่วนหลวงพ่อรั่มชโยท่านยังนั่งสมาธิต่ออยู่กับคุณยาย ยังไม่กลับ พวกพี่ๆ น้องๆ ที่ไปวัดไปเรียนธรรมะกับคุณยายก่อนหลวงพ่อ เขายังอยู่พร้อมหน้า เขาต่อว่าหลวงพ่อรั่มชโยมากมาย แต่ท่านไม่เคยบิปราก บอกหลวงพ่อสักคำ เพราะถ้าบอก บางทีหลวงพ่ออาจไม่ไปหาคุณยายอีก

สาเหตุเป็นอย่างไร ? ก็มียู่ที่ว่าหลังจากเรียนธรรมะกับคุณยายผ่านไปอีก ๕-๖ ปี พี่ป้าน้ำอาเหล่านั่น ท่านพูดเองว่า “คุณเด็จ ขอโทษด้วยนะ”

“อ้าว ขอโทษเรื่องอะไร”

“พี่เองที่เป็นคนบอกยายว่า อย่ารับอิตาคนนี้ไว้เป็นลูกศิษย์เลย เวลาเดินที่บ้านทั้งบ้านไหวไปหมด พูดก็เสียงดังจนหลังคาสะเทือน”

หลวงพ่อกำลังอยู่ในทุ่งจนเคย เราก็ทำแบบที่เราคุ้น เราว่าเราพูดเรียบร้อยแล้ว ตามประสาของเรา แต่ขนาดนั้นพี่เขายังบอกคุณยายว่า อย่าไปรับหลวงพ่อไว้เลย พูดก็เสียงดังหัวเราะที่บ้านสะเทือน สารพัดที่พี่ๆ เข่าว่ากัน

แต่คุณยายทั้งไม่รับ ไม่ปฏิเสธ ท่านยิ้มๆ พี่ๆ เหล่านั้นก็ไม่รู้จะอย่างไร

คุณยายให้ออกาสหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อรั่มชโยท่านก็ค่อยๆ ช่วยแก้ไข

ท่านบอก “พี่เต๋จนะ เวลาพูดกับยาย พูดค่อยๆ ก็ได้ เพราะว่ากุฎิที่อยู่ติดกับยายอีกกุฎิหนึ่ง เขาก็นั่งสมาธิกัน เตียวเสียงจากกุฎิยายจะข้ามไปกุฎิโน้น พี่เต๋จกลับมาเกษตรฯ แล้ว พี่เต๋จไม่รู้หรือกว่า บ้านโน้นเขายายว่า ลูกศิษย์ยาย พูดเสียงดัง กระทบกระเทือนเขากำลังนั่งสมาธิกันอยู่” นี่เป็น ตัวอย่างอย่างหนึ่ง

ความจริงยังมีอีกมาก แต่ว่าท่านมาแล้วให้ฟังเมื่อ ๕ ปี ล่วงมาแล้ว ทำให้หลวงพ่อดีค่อยๆ ปรับปรุงตัว และแก้ไข ตัวเองจนกระทั่งเข้ากับหมู่คณะได้

ในระหว่างนั้น ก็ต้องพูดกันชัดๆ คือ พี่ป้าน้ำอา หรือน้องๆ ที่เขาเรียบบ่อย ส่วนมากเขาเป็นผู้หญิง เวลาหลวงพ่อก็นั่งสมาธิกับคุณยายที่แรกๆ คือประมาณสองเดือนแรก หลังจาก หลวงพ่อธัมมชโยท่านฝึกมาให้ระดับหนึ่งแล้ว แต่ถึงขนาดนั้น ช่วงสองเดือนแรก พี่ๆ น้องๆ ที่ไปปฏิบัติธรรมก่อน เขาค่อนข้างจะตึงๆ กับหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อก็ไม่รู้ทำไม ในใจนึก แต่ว่า “เออ เราเป็นคนใหม่ เขายังไม่คุ้น เขาคงเป็นอย่างนี้ กันนะ” ก็ไม่ได้นึกอะไรมาก

แต่มารู้ภายหลังว่า เป็นเพราะเสียงดังของเราบ้าง หรือมีอะไรเราก็นึกพิจารณาวิจารณ์กันตรงๆ ไม่เกรงมนุษย์มันบ้าง นั้นแหละเป็นต้นเหตุ หลวงพ่อก็ปรับปรุงแก้ไขกันไป

คำว่า “พูดตรงๆ” หลวงพ่อชอบใช้คำนี้ เพราะจะต้องไปเกรงใจอะไร ในเมื่อเราพูดตรง พูดความจริง แต่นั่นแหละ หา

รู้ไม่ว่าคุณยายได้เดือดร้อนเพราะการไปวัดของหลวงพ่อ
เรียบร้อยแล้ว

มีวันหนึ่ง หลวงพ่อรั้มมชโยท่านอุปมาให้ฟัง “พีเดีย คน
พูดตรงๆ พีเดียว่าเป็นคนอย่างไร”

“กัตติ ในโลกนี้เราต้องการคนตรง” หลวงพ่อบอก

ท่านก็เลยอุปมา “พีเดีย เอาของส่งให้เขา ๒ มือ ค่อยๆ
ประเคนส่งให้ต่อหน้า อันนี้ตรงไหม ?”

“ตรง”

“ดีไหม ?”

“ดีจ้ะ”

“เอามือเดียวส่งให้ ตรงไหม ?”

“ตรง”

“ของชิ้นนั้นนะ ขว้างหัวให้ ตรงไหม ?”

“ตรงเหมือนกัน”

“พีเดียจะ คำพูดก็เหมือนกัน พูดตรงๆ นะดี แต่ว่า
ประเภทของคำ ถ้าไม่ระวัง ก็อย่างที่ยกตัวอย่างให้ฟัง ถ้าพูด
ด้วยคำชนิดหนึ่ง ก็เหมือนอย่างกับส่งของมอบให้ ด้วยการ
ประคอง ๒ มือ พูดอีกคำพูดชนิดหนึ่ง ก็เหมือนกับส่งของให้
มือเดียว คำพูดอีกชนิดหนึ่งเหมือนขว้างหัวให้กันเลย เพราะ
ฉะนั้น คำพูดตรงๆ ของพีเดียช่วยปรับๆ หน่อยนะ”

นี่ก็เป็นเรื่องที่หลวงพ่อรั่มมชโยท่านอบรมให้กับพี่ชาย
แสนรักของท่าน ก็เป็นอย่างนี้

ตรงนี้ที่ต้องยกขึ้นมาก่อนเพราะว่า เวลาพวกเราพา
สมาชิกใหม่มาวัด บางอย่างไม่ได้บอกขนบธรรมเนียม
ประเพณีที่เราปฏิบัติกันในวัดขณะนี้ให้เขาทราบ

ยกตัวอย่าง เขาไม่ค่อยทราบว่า วัดนี้โดยประเพณีนิยมจะ
แต่งชุดขาวมาวัด เขาใส่เสื้อสีอื่นมาวัด เขาหน้าแตก เขาก็
หงุดหงิด

กิจกรรมยาทบางอย่าง เช่น พูดยกับพระ พวกเรามักจะ
พนมมือพูด ถ้าเป็นผู้หญิง เรามักไม่ค่อยยืนพูดยกับพระ มัก
นั่งลงแล้วพูดยกับพระ ในขณะที่พรรคพวกเพื่อนฝูงเราที่พามา
ใหม่ เขาเคยไปยืนพูดยกับพระ เคยเถียงกับพระ บางทีก็เคยว่า
เคยนิทาพระฉอดๆ ด้วย นั่นเป็นเรื่องปกติของเขา

แต่พอมาถึงวัดพระธรรมกาย ของเราทำอีกอย่างหนึ่ง
แต่เราไม่เคยบอกให้เขารู้ตั้งแต่ต้น พอเขามาถึงวัดของเรา
เขาทำบางอย่างไม่ค่อยถูกระธรรมเนียมปฏิบัติของเรา แต่ว่า
เขาก็ไม่ได้ผิดหรอก คือ เขาไม่ได้ผิดกฎหมาย แต่ว่าพรรค
พวกของเราที่มาวัดเป็นประจำ อาจจะรู้สึกรำคาญเพื่อนใหม่
ของเราที่พามาได้ นี่ก็เป็นสาเหตุแห่งการกระทบกระทั่งกัน
ได้อย่างหนึ่ง

จากตรงนี้ เวลาหลวงพ่อเห็นใครที่พวกเราพามาใหม่ มี
กิจกรรมยาทหรือการวางตัวค่อนข้างจะแตกต่างกับพวกเรา

มากๆ จนพวกเราบางคนรู้สึกช้ำไม่ค่อยชอบใจเขา ก็สะท้อนให้นึกถึงตัวเองว่า เมื่อเราเข้าวัดใหม่ๆ เราเจออย่างนี้แหละ แล้วนั่นขนาดที่หลวงพ่อรั่มมชโยได้ขัดเกลานิสังขมาระดับหนึ่งแล้ว เรายังเจอเลย คือ พี่ๆ บางท่านถึงกับออกปากว่า “ยาย ยายอย่ารับอิตาคนนี้ไว้เป็นลูกศิษย์เลยนะ” แต่คุณยายเมตตาไว้ จึงได้มีหลวงพ่อในวันนี้

ประเด็นนี้ ก็ขอฝากเป็นข้อคิดอันดับแรกไว้กับพวกเราว่า คุณยายของเรานั้น ท่านให้ความเมตตากรุณาลูกศิษย์อย่างท่วมท้นทีเดียว ท่านให้โอกาสในการมาวัด การมาเรียนธรรมะแก่ลูกศิษย์ท่านอย่างมาก เป็นผลทำให้เพื่อนแม่ชีที่อยู่วัดเดียวกัน อยู่กุฏิติดกันเขาว่าเขาบ่นท่าน แต่ท่านไม่พูดให้ลูกศิษย์สะเทือนใจสักคำ ท่านอดทน แล้วก็ไปตามง้อ ไปตามขอโทษเขา ไม่รู้เท่าไร กว่าหลวงพ่อจะรู้ ก็ผ่านมาแล้ว ๕ ปี ประมาณนั้น

นี่เป็นตัวอย่างอย่างหนึ่งว่า ความเป็นครูบาอาจารย์นั้น ไม่ง่ายเลย ต้องขอเตือนพวกเราว่า แม้การเป็นกัลยาณมิตรพาเพื่อนใหม่เข้าวัด ขอให้ทราบว่าย่ำเสเพราะไม่ใช่เรื่องง่ายๆ หรอก เพราะเมื่อไม่ได้ดักเตือน ไม่ได้อบรมเขามาพอควรแล้ว บางทีการมาวัดของเพื่อนเรา อาจจะได้ความฝังใจที่ไม่ดีกลับไป หรือบางครั้งแทนที่จะได้บุญ เขาอาจจะได้บาปกลับไป เสียด้วยซ้ำ ตรงนี้ต้องระวัง

สร้างบุญ เพื่อปราบมาร

ที่นี่ถามว่า ที่คุณยายให้ความเมตตากรุณากับหลวงพ่อกับพวกเราทุกๆ คน จนกระทั่งมาสร้างวัดให้พระให้เณรได้อยู่อาศัย ให้พวกเราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ อย่างนี้ คุณยายท่านมีเป้าหมายอะไรในใจ

เรื่องนี้หลวงพ่อเคยคุยกับคุณยาย คุณยายพูดสั้นว่า “ยายทนได้ทุกอย่าง เพื่อให้ได้เอาบุญไปปราบมาร” ท่านใช้คำพูดนี้กับหลวงพ่อ

ความจริงถ้าคุณยายจะพูดว่า “ยายอยากจะได้บุญ ยายก็ทน อะไรที่ทำให้ยายได้บุญ ยายก็ต้องทน” ถ้าพูดแค่นี้คงไม่ทำให้หลวงพ่อสะดุดใจ และบางทีหลวงพ่อก็อาจจะไปแสวงหาครูบาอาจารย์ที่อื่นอีก

แต่คุณยายใช้คำพูดประเภทนี้ พูดเพื่อให้หลวงพ่อสะดุดใจ

“ยายเอาแต่บุญ อย่างอื่นยายไม่เอา อะไรที่ทำให้ยายได้บุญ ยิ่งได้บุญมาก ๆ ละก็ ยายจะทนทำไป จะยอมเอาตัวเองเป็นผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้า เพื่อให้ได้บุญมาก ๆ จะเอาบุญนี้แหละไปปราบมาร”

ฟังเพียงแค่นี้หลวงพ่อหุ้มนั่นที

“ยาย ทำไมต้องเอาบุญไปปราบมาร เขาทำบุญ เขาเอาบุญไปไว้ปราบกิเลสเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

คุณยายอธิบายว่า “นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่ว่าถ้ามุ่งทำบุญ แล้วเอาบุญไปแค่ปราบกิเลสให้หมดไปละก็ อย่างดีเราก็ได้แค่หมดกิเลส เป็นพระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่งในพระพุทธศาสนา แต่ว่าเมื่อเป็นอย่างนี้ มารมันยังไม่หมดไปจากโลกนี้ เราจะต้องได้บุญมากๆ เพื่อปราบกิเลสในตัวให้หมดด้วย แล้วเอาบุญนี้ไปปราบมารให้หมดด้วย”

หลวงพ่อยิ่งสะดุดใจ เพราะคุณยายจะเอาบุญมากๆ เอาไว้ ไม่เฉพาะปราบกิเลสให้หมด แต่จะเอาไปปราบมารให้หมดด้วย

ด้วยประสาความที่ไม่รู้นั้นแหละ ก็ถามคุณยายว่า พระอรหันต์ทั้งหลายท่านปราบกิเลสกันทั้งนั้น ไม่เห็นใครเขาไปไล่ปราบมาร

คุณยายตอบว่า “ใช่ เพราะเป็นอย่างนี้นะซิ มารมันจึงเหลืออยู่ในโลกอีกมากมาย ทำความเดือดร้อนให้กับชาวโลก ถ้าเรายังปราบมารได้ไม่หมด สัตว์โลกจะเดือดร้อนอีกต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้น ถ้าอยากจะให้ชาวโลกเขาสงบสุขกันจริงๆ ละก็ คุณต้องทนสร้างบารมี สร้างบุญให้มากๆ เอาไว้ปราบมารด้วย”

นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อดังใจว่าเราอ่านพระไตรปิฎกมาหลายเที่ยว เจอแต่เอาบุญเอาบารมีไว้ปราบกิเลส แต่เอาบุญบารมีไว้ปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ไม่เคยได้ยินจากที่ไหน เราได้ยินจากยาย นี่เป็นเหตุหนึ่งที่ตั้งใจหลวงพ่เอาไว้ให้ไม่

หลุดออกไปจากวัด

จากนั้นหลวงพ่อก็เริ่มซักถามคุณยายเกี่ยวกับเรื่อง “มาร” บางอย่างคุณยายตอบ บางอย่างไม่ตอบ ที่ไม่ตอบไม่ใช่ท่านไม่รู้ แต่ท่านใช้คำว่า คุณนั่งสมาธิ ตั้งใจนั่งมากๆ ไปก่อน จนกระทั่งถึงพระธรรมกายในตัวชัดๆ แล้วยายจะพาคุณไปดูว่า มารมีหน้าตาเป็นอย่างไรเพราะอธิบายตอนนี้คุณก็จะไม่เข้าใจ

เรื่องนี้ถือว่าคุณยายไม่ตอบ แต่อธิบายเหตุผลให้เราเข้าใจได้ว่าต้องฝึกตัวมากกว่านี้ก่อน ตอบแล้วถึงจะเข้าใจไปเห็นแล้วจึงจะเข้าใจเอง นี่ก็อย่างหนึ่ง

แต่บางอย่างคุณยายตอบ จะถือโอกาสเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟังก็แล้วกัน

วันหนึ่งจะด้วยเหตุอะไรนั้นจำไม่ได้ แต่คุณยายว่าอย่างนี้

“คุณจำไวันะ เราสร้างบุญสร้างบารมีมากๆ มันหมดเวรหมดกรรมได้ แต่ว่าจะสร้างบุญมากเท่าไรก็ตาม ถ้าสร้างบุญกันแบบธรรมดาๆ ละก็ คุณปราบมารไม่ได้ เมื่อมารมันไม่หมดถึงกิเลสหมด ก็ยังต้องเดือดร้อนต่อไปอีก”

“ยาย เป็นอย่างนั้นด้วยหรือ”

“เป็นสิคุณ ดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แล้วกัน พระองค์หมดกิเลสแล้ว แต่ถึงเวลามารก็มากวนพระองค์ มากวนลูกของพระองค์อยู่บ่อยๆ

“คุณจำไม่ได้หรือ บางครั้งมารมันถึงกับเข้าไปในท้อง
พระโมคคัลลานะ ทำให้พระโมคคัลลานะปวดท้องเสียแทบแ
ปวดท้องหนักเข้า ท่านแปลกใจ เอ๊ะ! มันอย่างไร ปวดผิต
ปกติเหลือเกิน

“ท่านนั่งเข้าที่ เข้าธรรมกายในตัว มองเข้าไปในตัวท่าน
ก็เห็นว่า มีมารอยู่ในท้องท่าน แล้วท่านยังระลึกชาติถอยหลัง
ไปดูอีก พบว่ามารตัวนี้ แม่ของมันเป็นน้องสาวของท่านใน
อดีตชาติ ในชาติที่ท่านเองเคยเป็นมารมาก่อน เป็นอย่างนั้น
ไปอีก

แล้วท่านก็บอกมารว่า “ไอ้มาร เอ็งออกไปจากท้องข้า
เสียเดี๋ยวนี้ ข้ารู้แหละ เอ็งเป็นใคร” พอมารรู้แล้วว่า พระโมค
คัลลานะเห็นมันอยู่ในท้อง จึงรีบตาลีตาเหลือก มุดออกมา
นอกท้องท่าน

พระโมคคัลลานะท่านหมดกิเลส แต่ท่านไม่หมดมาร”

ตรงนี้ พวกเราคงไม่ค่อยได้ยินกันหรอก หลวงพ่อก็อ่าน
เจอแต่ว่า มารมันเข้าไปในท้องพระโมคคัลลานะ ก็ไม่ได้คิด
อะไรมาก แต่คุณยายชี้ให้ดูอย่างนี้ ว่าขนาดหมดกิเลสแล้ว
แต่มันไม่หมดมารที่จะมารบกวน บารมีขนาดเป็นอัครสาวก
เบื้องซ้ายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มารยังมารบกวนได้

แล้วคุณยายก็ส่ายว่า “คุณนะ ถ้าจะไม่ให้มารมารบ
กวน ต้องปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ให้มันหมดไป
มันจะได้ไม่มารบกวนเราต่อไปอีก กวนใครต่อไปอีกก็ได้

เพราะมันหมดแล้ว เพราะฉะนั้น ตั้งใจสร้างบุญสร้าง
บารมีไป สร้างให้มากๆ แล้วตามยายไป ยายจะไป
ปราบมารให้หมดให้ได้”

หลวงพ่อกำลังถามคุณยายต่อ “ยาย ยายไปรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร
ในเมื่อพระไตรปิฎกตรงนั้นไม่มีใครพูดเลยนะเรื่องนี้”

คุณยายตอบชัด “ยายเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ
ท่านชี้ให้ยายดู แล้วหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็บอกด้วย
ท่านจะไปปราบให้ถึงที่สุดของมาร ไม่อย่างนั้นไม่เข้า
นิพพานหรอก ยายก็เลยตั้งใจที่จะปราบไปให้ถึงที่สุด
ของมาร ตามไปกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ พวกคุณถ้าจะ
ตามก็ตามมา ไม่ตามก็ตามใจ ยายไม่บังคับใครหรอก
แต่รู้ไว้ก็แล้วกัน ถึงหมดกิเลสมารมันก็ยังกวณได้ เหมือน
พระโมคคัลลานะโดนกวณนั่นแหละ”

นี่คือสิ่งที่ทำให้หลวงพ่อดำคิด และก็ไม่ได้คิดจะจากคุณยาย
ไปไหนอีก

ทำอย่างไรให้ได้บุญมาก

ต่อมา เมื่อหลวงพ่อบวชแล้วหลายพรรษา แต่พรรษาที่
เท่าไรจำไม่ได้ ได้ถามคุณยายว่า “ยาย ทำอย่างไรจะได้
บุญมากจริงๆ”

คุณยายก็พูด “นอกจากทำบุญ ท่านก็ต้องทำหน้าที่ ทำ
กิจวัตรสงฆ์ให้เข้มงวด กวดขันให้เต็มที่ตามที่พระพุทธรเจ้าสอน

แล้วก็เทศน์สอนให้เต็มที่ เสร็จแล้วท่านจะต้องนั่งสมาธิให้
มากๆ ให้เข้าถึงองค์พระให้ได้ ให้ไปเห็นท่อนุญให้ชัดๆ แล้ว
ทำบุญให้ได้บุญท่อโตๆ”

“ยาย ท่อนุญนะ มันมีหรือ”

“มีสิ ทางโลกนะ น้ำประปาไปถึงบ้าน มันยังต้องมีท่อส่ง
เลย ไม่อย่างนั้นมันจะไหลไปอย่างไร ไฟฟ้าที่ใช้กันในบ้าน ก็
ต้องมีสาย สายไฟฟ้าก็คือท่อไฟฟ้านั้นแหละ บุญมันก็มีท่อนะ”

“ยาย เรื่องท่อนุญนี้ มีในพระไตรปิฎกไหม พระก็ว่าอ่าน
พระไตรปิฎกมามากแล้วนะ แต่เรื่องท่อนุญไม่เคยได้ยินเลย”

คุณยายบอกว่า “ในพระไตรปิฎกมีหรือไม่มี ยายไม่รู้
เพราะยายอ่านหนังสือไม่ออก แต่ยายนั่งสมาธิแล้วยาย
เห็น หลวงพ่อวัดปากน้ำสอนยาย ให้ยายไปดู แล้วสั่งนัก
สั่งหนา ทำบุญต้องให้ได้บุญท่อโตๆ แล้วบุญจะได้เข้ามาหล่อ
เลี้ยงในตัวเรามากๆ ท่อยิ่งโตยิ่งดี ถ้าไม่ได้นั่งสมาธิให้มาก ที่
เขามาทำบุญกัน เขาได้บุญไหลเข้าตัวแค่หลอดกาแฟ แต่ที่
ตั้งใจนั่งสมาธิ อย่างบูชาข้าวพระ ถ้าตั้งใจนั่งละก็ ท่อนุญวัด
ได้เป็นวาๆ”

“ยาย เป็นวามันก็ไม่เท่าไร ก็แค่ท่อระบายน้ำโตๆ แค่นั้นเอง”

ยายบอกว่า “มันไม่ใช่อย่างนั้น วาพระนิพพานะท่าน”

“อ้าว มีวามนุษย์ วาพระนิพพานเข้ามาอีกแล้ว”

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อฟังคำตอบคุณยายแล้วทำให้ต้องมา
ค้นคว้าต่อไปอีก

คำว่า วา คือ ความยาวที่วัดได้จากการกางแขนเหยียด
ตรงออกไปทั้งสองข้าง

พวกเรานั่งอยู่ที่นี่ คำว่า “วา” คงจะไม่ค่อยรู้จักเท่าไรหรอก
ยิ่งเด็กรุ่นหลังยิ่งไม่รู้จัก อาจจะเคยเห็นไม้ที่เขาพูดว่า วา แต่
อาจจะไม่ได้เคยคิดถึงที่มาที่ไป

คุณยายบอก “มันต้องได้บุญเป็นวาพระนิพพาน คีป
พระนิพพาน สอกพระนิพพาน”

พอฟังคุณยายตอบ ก็สงสัยว่า มีวาพระนิพพาน สอก
พระนิพพาน คีปพระนิพพานเข้ามาอีก แล้วนิ้วพระนิพพาน
มีไหม ?

“มีสิ ท่าน”

หลวงพ่อก็ได้แต่นั่งงง เลยต้องมานั่งสมาธิไปด้วย หมั่น
เข้าไปชักไปถามคุณยายด้วย เรามันนั่งขัดบ้าง ไม่ขัดบ้าง
สว่างบ้าง มืดบ้าง ตื่นบ้าง หลับบ้าง เหมือนพวกเรานี้แหละ
ยังไม่ได้อย่างกับคุณยาย ก็หมั่นเข้าไปชักไปถามคุณยาย

แล้วส่วนหยาบๆ ก็ค้น เมื่อค้นแล้วได้เห็นภูมิปัญญาของ
ปู่ย่าตาทวดไทย จากการที่นั่งชักถามคุณยายเรื่องบุญ แต่
กลับไปได้เรื่อง มาตราในการวัดของปู่ย่าตาทวดมาด้วย

มาตรการวัดของปฐาตายายไทยมีมาอย่างไร ? ดูให้ดีนะ
ปฐาตายายบอกว่า

๑๒ นิ้ว เป็น ๑ คืบ

ไปลองดู เอาฝ่ามือของเราวางลงไปที่พื้น ๑๐ นิ้วแล้ว ไป
แถมอีก ๒ นิ้ว วัดความยาวดู เท่ากับ ๑ คืบ คืบใครคืบคนนั้น
นิ้วใครนิ้วคนนั้น แล้วจะได้ ๑๒ นิ้วเท่ากับ ๑ คืบ

๒ คืบเท่ากับ ๑ ศอก

ลองเอาคืบของเราวัดกับแขนเรา จะได้ ๒ คืบเท่ากับ ๑
ศอกพอดี วัดไปเถอะ ของใครของคนนั้น จะพอดี

๔ ศอกเท่ากับ ๑ วา

ไปลองทำตามดู ลองกางแขนออกไป จะได้ความยาว
เท่ากับ ๔ ศอก เพราะความยาวครึ่งแขนเท่ากับ ๑ ศอก
ความยาวของ ๑ แขน ก็เท่ากับ ๒ ศอก พับแขนเข้าเจอกัน
ตรงกลางอกพอดี พอกางแขนออกก็ได้ความยาวเท่ากับ ๔
ศอก ตกลงถ้าวัดจากกลางอกไปถึงปลายแขนนี้ ๒ ศอก ทั้ง
สองข้างก็เลยได้ ๔ ศอก ๔ ศอก คือ ๑ วา นี่บรรพบุรุษของ
เรามีภูมิปัญญาขนาดนี้นะ

เพราะฉะนั้น ที่ศูนย์กลางกาย ๒ นิ้วเหนือสะดือ นิ้วใคร
นิ้วคนนั้น ไม่ใช่ไปเอานิ้วไม้บรรทัด แต่เอานิ้วชี้ นิ้วกลางวาง
ทาบลงไป ๒ นิ้วใครนิ้วคนนั้น ไม่ใช่เด็กตัวเบียด นิ้วนิดเดียว
ไปเอา ๒ นิ้วไม้บรรทัดมาวัด ตำแหน่งการวางใจจะค้างถึงอก
เด็กแน่ๆ แต่นี้เป็นภูมิปัญญาของปฐาตาทวดที่ต้องดูเอาไว้

๒๐ วาเป็น ๑ เส้น

๔๐๐ เส้นเป็น ๑ โยชน์

ไล่ลำดับกันไปอย่างนั้น ปัจจุบันนี้ เอามาเทียบกันพอได้ ในหน่วย “วา” ของผู้ใหญ่ว่า ๑ วา เท่ากับ ๒ เมตร พอดี เพราะฉะนั้น ๑ ศอก โดยเฉลี่ยเท่ากับ ๕๐ เซนติเมตร มันออกมาอย่างนี้

ปู่ย่าตาทวดมีความเป็นอัจฉริยะ คือ เอาทั้งเนื้อทั้งตัว เป็นมาตราส่วนที่จะวัดอะไรก็ได้ เดินผ่านอะไรเข้าไป พอจะ บอกได้ว่า คนนี้สูงเท่าไร วัดด้วยอะไร สมัยนั้น ไม่มีไม้เมตร ไม้ฟุตมาวัด ไม่ต้องหรอก เราสูงเท่าไรละ เรารู้ตัวเอง เดี่ยว เรารู้ สิ่งที่เราเดินผ่านไป ได้ มันเหนือหัวเราไปกี่เท่า เรารู้ได้ เพราะว่ามันสูงโดยทั่วไป ขนาด ๑ วาของเรา ก็ใกล้เคียงกับความสูงของเรา ถ้าลักษณะมหาบุรุษ วาของท่านจะเท่ากับ ความสูงของร่างกายของท่านเป๊ะ แต่ของเราทุกตะบุรุษ มัน คงไม่เป๊ะหรอก เพียงแต่ใกล้เคียง ไปวัดเอาเอง

ทีนี้ วาพระนิพพานจะวัดกันอย่างไร

เอาง่ายๆ อย่างนี้ก่อน เราทราบแล้วว่า “พระเดชพระคุณ หลวงพ่อวัดปากน้ำได้เทศน์ไว้ว่า ธรรมกายพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา”

๕ วาของเรา กับวาของท่านเป็นอย่างไร ? เราต้องไป วัดกันด้วยการนั่งสมาธิมากๆ แต่พูดแบบอุปมาได้ว่า ถ้าท่าน กางแขนออกไปได้เท่าไร นั่นเป็นวาหนึ่งของธรรมกาย

พระโสดาบัน ถ้าธรรมกายพระสกิทาคามี ซึ่งหน้าตักท่าน เท่ากับ ๑๐ วา วาของท่านควรจะเป็นเท่าไร ก็ต้องนั่งสมาธิ ไปดูเอา

เพราะฉะนั้น วัชรธรรมกายพระอรหัต หน้าตักท่าน ๒๐ วา ๒๐ วาของเรากับวาของท่าน เมื่อท่านกางแขนออกไป วาของท่านขนาดไหน ? ก็คือวาพระนิพพาน

แล้วถ้าธรรมกายที่องค์โตขึ้นไปกว่านั้นล่ะ วาจะเป็นอย่างไร ถ้าอย่างนั้นอดใจเอาไว้ ขยับหนึ่งไป แล้วก็ไปดูเอา แล้วก็นั่ง

คุณยายบอกแล้ว ถ้าอยากจะได้บุญมาก ต้องตั้งใจทำบุญ และตั้งใจนั่งสมาธิ นั่งไปให้ได้จนกระทั่งเห็นท่อนบุญว่า ท่อโตขนาดไหน จะได้ว่าทำบุญแต่ละครั้งได้บุญขนาดไหน เพราะ ว่าวัดกันด้วยท่อนบุญ

ทอธารแห่งบุญ

คุณยายพูดเรื่องท่อนบุญคร่าวๆ ให้หลวงพ่อฟัง แต่ว่าในฐานะที่เป็นพระ จะมาพูดเรื่องท่อนบุญกับใคร ถ้าเราไม่มีหลักฐานในพระไตรปิฎก ไปพูดกับใคร เขาได้ยินเข้า ถ้าขึ้นเบาะๆ เขาคงว่าบ้า ดีไม่ดีเขาไล่ตะเพิด หรือไม่อย่างนั้นเขาอาจจะจับหลวงพ่อมัดส่งโรงพยาบาลบ้าก็ได้ เพราะว่ามาอุทริพูดถึงเรื่องท่อนบุญ ซึ่งผู้มีภูมิธรรมทั้งแผ่นดินไทย ทั้งในโลกนี้ ไม่เคยมีใครพูดถึงเลย นี่เป็นความหนักใจ

จากนั้นหลวงพ่อก็เลยมานั่งคันพระไตรปิฎก แล้วก็เจอว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องท่อนบุญเอาไว้ด้วย เพียงแต่ว่า ผู้มีภูมิธรรมทั้งหลายในโลกนี้ ในแผ่นดินนี้ ไม่มีใครเขามา พุดกัน

ทำไมเขาไม่พุด

ประเภทที่ ๑ ไม่รู้ด้วยว่ามีท่อนบุญ

ประเภทที่ ๒ อาจจะรู้ แต่ว่าถ้าขึ้นพุด เดียวจะถูกหาว่า บ้า ท่านเลยไม่พุด

หลวงพ่อดังใจคันพระไตรปิฎก คันไปคันมาในที่สุดก็เจอ แต่แล้วไม่มีโอกาสได้พุดกับพวกเรา เพราะถ้าอยู่ดีๆ มาพุด เดียวเขาจะหาว่าเพี้ยนอีกเหมือนกัน โดยเฉพาะท่านที่มาใหม่ หรือมาเก่าแต่ว่ายั้งนั่งสมาธิน้อยอยู่ หลวงพ่อก็คงโดนข้อหา เพี้ยน หรือไม่อย่างนั้นอาจจะคงมีหนังสืออะไรมาสอบ หลวงพ่อเสียอีกก็ไม่รู้

แต่พอดี เมื่อเข้านี้ตอนบูชาข้าวพระ (วันอาทิตย์ที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔) ได้ยินหลวงพ่อัมมชโยพุดถึงเรื่องท่อนบุญอีก วันนี้จึงขอถือโอกาส เอาเรื่องท่อนบุญมาฝาก พวกเรา

ขออ่านให้ฟังก็แล้วกัน จะได้หมดสงสัย เรื่องนี้มีอยู่ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต พระสูตรชื่อ ปุณณากิสนท์ ว่าด้วยท่อนบุญ เนื้อหามีอยู่ว่า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระภิกษุว่า ถ้าจะให้
ญาติโยมที่มาทำบุญ ได้บุญมากๆ ต้องทำอะไร ท่อบุญถึง
จะโต

ท่านบอกว่า ท่อธารบุญมีอยู่ ๔ ประการ หรือว่าเกิดขึ้น
ด้วยเหตุ ๔ อย่าง

ข้อที่ ๑ พระรูปใดที่ญาติโยมเอาผ้าไตรมาถวาย พอได้รับ
ถวายแล้วเข้าเจตสมาริ คือ ตั้งใจนั่งสมาธิเข้ากลางของกลาง
เข้ากลางพระธรรมกายในตัวไป ย่อมทำให้ท่อธารบุญกุศล
ของท่ายก บังเกิดจะนับจะประมาณมิได้

ข้อนี้ชัดเจน นี่ยกมาจากพระไตรปิฎก พุดง่าย ๆ หลวงพี่
ทั้งหลาย สามเณรทั้งหลาย ลุงป้าน้าอาที่นั่นอยู่ที่นี่ ทำบุญกับ
พวกเราามากแล้ว ถ้าอยากจะให้โยม ลุงป้าน้าอา ได้บุญ
มากๆ ต้องทำอย่างนี้ ได้รับผ้าไตรไปแล้วละก็ นั่งสมาธิ
ทำใจหยุดนิ่งเข้าไปกลางพระธรรมกาย เข้ากลางของกลาง
เข้าไปให้ลึกๆ แล้วจะทำให้ท่อบุญจากศูนย์กลางพระธรรม
กายส่งต่อไปให้โยมที่ทำบุญ ส่งเข้าศูนย์กลางกายของโยมที่
ถวายจีวร ท่อธารนี้จะนับจะประมาณมิได้ ไต่กันชนิดวัดไม่ไหว
ข้อนี้ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก แต่ไม่มีใครพูดกัน

ข้อที่ ๒ พระรูปได้รับบิณฑบาต จันอาหารของญาติโยม
แล้ว ไม่ใช่ฉันเสร็จแล้วไปนอน ฉันเสร็จแล้วรีบไปนั่งสมาธิ
ย่อมทำให้ท่อธารบุญของท่ายกนี้ เกิดขึ้นจนจะนับจะ
ประมาณมิได้

หรือไม่ต้องรอฉันเสร็จแล้วค่อยไปนั่ง เริ่มตั้งแต่ขณะที่ฉันไป ก็มององค์พระนั่งเข้าไป เห็นองค์พระชัดๆ ใสๆ อยู่ในตัว นั่งเข้าไป หรือแม้กลับไปถึงกุฏิ ก็นั่งสมาธิ จรดใจดึงเข้าไปกลางองค์พระ นั่งไปเถอะ ไม่ว่าจะเห็นหรือไม่เห็น แต่ว่าทอธารบุญมันเกิดไหลไปจากศูนย์กลางกายของพระของเณร เข้าไปสู่ศูนย์กลางกายของญาติโยม ท่อบุญโตนับกันไม่ไหวทีเดียว

ข้อที่ ๓ แม้ที่สุดแล้ว จะถวายกุฏิ ถวายศาลา ถวายพระเจดีย์ ก็ทำนองเดียวกันนี้ หรือ**ข้อที่ ๔** จะถวายหยูกยารักษาโรคอะไรก็ตาม โยมถวายแล้ว ถ้าพระเรา ไม่ได้นั่งสมาธิ ใจยังฟุ้งซ่านอยู่ ท่อบุญจากพระไปถึงโยม ท่อคงเล็กแค່หลอดกาแฟ มันไม่เป็นวาพระนิพพานอย่างที่ยายว่า มันไม่เป็นท่อไสลยิ่งกว่าแก้วเสียแล้ว นี่มีหลักฐานเรื่องทอธารบุญปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกอย่างนี้

หลักการทำบุญที่สมบูรณ์แบบ

เราจำได้กันแต่ว่าองค์ประกอบของการทำบุญให้ได้บุญมาก มีอยู่ ๔ ข้อ

๑. **วัตถุบริสุทธิ** คือ สิ่งของที่เรามาทำบุญ เป็นของที่บริสุทธิ เกิดจากน้ำพักน้ำแรงเรา ไม่ได้คดโกงใครมา นี้ องค์ประกอบข้อที่ ๑

๒. **มีเจตนาบริสุทธิ** คือ ตั้งใจมาทำบุญจริงๆ ไม่ใช่เพื่ออย่างอื่น ไม่ใช่ทำเพราะเสียไม่ได้ ไม่ใช่มาติดสินบน หรือมาแก้บนอะไรไม่รู้ แต่ตั้งใจมาทำบุญจริงๆ มาทำบุญสร้างพระเจดีย์ สร้างพระธรรมกาย สร้างลานรัตนบัลลังก์ สารพัดที่เราทำไป เรามีเจตนาบริสุทธิของเรา

๓. **ผู้ให้** คือ ตัวเรา แต่ละคนบริสุทธิ

๔. **ผู้รับ** คือ พระภิกษุบริสุทธิ

เมื่อทำครบองค์ประกอบ ๔ ประการนี้ย่อมได้บุญมาก ส่วนมากพระท่านเทศน์ ก็เทศน์แต่ ๔ ข้อนี้ ไม่มีใครสักรูปหนึ่งที่เทศน์ว่าผู้ให้บริสุทธิแล้วทอธารที่ศูนย์กลางกายก็เปิดโต เรื่องนี้ไม่มีใครพูด

วันนี้มาถึงคุณยาย จึงได้จังหวะขอเอามาพูด เอาความรู้ของคุณยายมาให้พวกเรา ให้ต่อหน้าท่านที่เป็นท่านทายก

ผู้ให้บริสุทธิ คือ ตั้งแต่บริสุทธิในระดับรักษาศีล ซึ่งทอธารบุญคงจะโต สมมติว่า ถ้าการรักษาศีลทำให้ทอธารบุญโต

ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางสักคิบบ้าง ถ้าไม่บริสุทธิ์ กินเหล้าไป
ดื่กบาตรไป ท่อบุญก็จะลดขนาดเล็กลง แต่คงไม่ใช่หลอดกาแฟ
มันคงเป็นหลอดอะไร ซึ่งเล็กกว่าหลอดกาแฟ มันเปิดได้แค่นั้น

แล้วผู้รับบริสุทธิ์ คือ พระภิกษุ เป็นอย่างไร คือ ยิ่งถ้าใน
ระดับที่ท่านนั่งสมาธิ เข้าถึงพระธรรมกายในตัว ทั้งซัด ทั้งใส
ทั้งสว่าง ท่อบุญของท่านก็มีขนาดโตจะนับจะประมาณมิได้

แต่ว่าผู้ที่มาทำบุญ ถ้าทำบุญไปด้วย นั่งสัปหงกไปด้วย
บางคนทำบุญไปด้วย เมาเหล้าไปด้วย แล้วเขาจะรับบุญไป
ได้เท่าไร เหมือนอย่างกับฝนตกลงมาเต็มท้องฟ้า แต่ว่าเอา
ขวดปากแคบไปรองรับน้ำฝน จะได้น้ำฝนสักเท่าไร ยิ่งถ้าไป
เอาขวดน้ำหอมเล็กๆ มาตั้งไว้กลางแจ้ง แล้วจะได้อะไร ลอง
ไปนึกเอา

ตรงกันข้าม ฝนมันตกจึกๆ แล้วเราเอาโอ่งปากกว้างไปรับ
น้ำฝน ถ้าอย่างนั้นเดียวเดียว น้ำเต็มโอ่ง นี่มันเป็นอย่างนี้

พระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ว่า “ท่อธารบุญกุศลเหล่านี้ ย่อม
นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีสุขเป็นวิบาก เป็นทาง
สวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนา ที่รักใคร่ ที่ชอบใจ เพื่อ
ประโยชน์ เพื่อความสุข” นี่คัดเอามาจากพระไตรปิฎก

จากที่เราเคยฟังเทศน์กันมาว่า ทำบุญต้องผู้ให้และผู้รับ
บริสุทธิ์ แต่ว่าผู้ให้บริสุทธิ์ตรงนี้ บริสุทธิ์ระดับมีศีล ๕ กับ
บริสุทธิ์ระดับมีศีล ๘ ท่อบุญก็ไม่เท่ากันเสียแล้ว

บริสุทธิ์ในระดับไหน ในระดับทั้งมีศีลด้วย มีสมาธิด้วย ในสมาธิประเภทสว่างๆ ไม่ถึงปฐมมรรค ท่อบุญก็เปิดในระดับหนึ่ง ถ้าถึงปฐมมรรค ท่อบุญจะโตขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง ถ้าถึงกายมโนมยละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุณพรหม ท่อบุญก็โตขึ้นไปตามลำดับๆ ของมัน ถ้ายิ่งเข้าถึงธรรมกาย ท่อบุญจะโตพิเศษขึ้นมาอีก นี่คือในส่วนผู้ให้หรือผู้ทำบุญ ท่อบุญจะขนาดไหน ก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ของเรา

แล้วท่อบุญจะ มาจากไหน ? มาจากพระที่เป็นผู้รับ ท่านบริสุทธิ์ขนาดไหน ถ้าขนาดเจโตวิมุตติ เจโตสมาธิ เข้ากลางของกลางพระธรรมกายได้ ท่อบุญก็โตบ้อเริ่มเลย อย่างนี้ท่อบุญโต ถ้าพวกเราท่อบุญก็โตอย่างนี้ บุญก็ได้เพียบ ถ้าท่อบุญโตบ้อเริ่มเลย แต่ท่อบุญของพระท่านตีบ ศีลท่านไม่ค่อยจะเข้าท่านัก ท่อบุญเล็ก ท่อบุญโต บุญก็ไม่เต็มที

โดยสรุป ถ้าท่อบุญเล็ก แต่ท่อบุญโต บุญได้ไม่เต็มทีอีก แต่ถ้าท่อบุญก็โต ท่อบุญก็โต ทำบุญงวดนี้ รับบุญกันเพียบเลย ตรงนี้ต้องฝากหลวงพี่หรือสามเณรด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ ตั้งแต่พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ ทำไมไม่หวั่นไหว ? เพราะท่านเป็นพระอริยเจ้าแล้ว ท่านเหล่านี้จะมีท่อบุญในตัวโตเป็นพิเศษดังที่กล่าวมาแล้ว

แต่ที่นี้ ผู้ที่ไม่ได้เป็นอริยสาวก นิ่งอยู่นี้ ยังไม่ได้เป็นพระ
โสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ เวลานี้
องค์พระก็ยังเห็นชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง จะเป็นเนื่อนาบุญไหวใหม่
ก็ลองฟังกัน พระพุทธองค์ยังตรัสต่อไปอีกว่า

อริยสาวกประกอบด้วยอริยกันตศีล คือ ศีลที่พระอริย
เจ้าพอใจ ไม่ทะลุ ไม่ต่างพร้อย เป็นไท ผู้รู้สรรเสริญ มีทิวา
ถูกต้อง และเป็นสมาริตัว ยถาอย่างนี้ทอธารบุญก็โตอีก

พวกเรานิ่งอยู่ที่นี้ เรายังไม่ได้เป็นพระอริยสาวก อย่าง
มากเป็นโคตรภูบุคคล คือ ผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายในตัวแล้ว
แต่ว่าพระธรรมกายที่ปรากฏในตัวนั้นยังไม่มั่นคงชนิด ๒๔
ชั่วโมง บางทีก็ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง หรือชัดก็ชัดอยู่ชั่วโมง ครึ่ง
ชั่วโมงแล้วก็หายไป หรือชัดอยู่วัน ครึ่งวัน แล้วก็หายไป
หรือชัดอยู่ ๒-๓ วัน แล้วก็หายไป ถึงจะชัดบ้างไม่ชัดบ้าง
แต่ว่าได้ระวังรักษาศีลอย่างดี ถ้อยอย่างนั้นทอบุญก็จัดเป็นทอ
บุญโตๆ ทีเดียว ส่วนโตเท่าไหนขึ้นอยู่กับสมาริตของท่าน ศีล
ของท่าน

เพราะฉะนั้น ลูกพระลูกเณร ยุคนี้นิเวศกิจอย่าแหย่อยู่ พี่
ป้าหน้าอา ปู่ย่าตายายของเราที่นิ่งอยู่ในนี้ ก็ตั้งใจ จะมีหรือไม่มี
จะรวยหรือไม่รวย มาถึงวัดแล้วก็ต้องมีของติดมือมาฝากพระ
ฝากเณร แม้ไม่มีจริงๆ ก็ไม่ยอมจนใจ อาจจะมีจนทรัพย์แต่ไม่
จนใจ

ที่ว่าจนทรัพย์ แต่ไม่จนใจ ท่านทำอย่างไร ?

ท่านเหล่านี้ ก็ไม่อยู่นิ่ง สู้ตะเกียกตะกายไปเป็น
กัลยาณมิตรไปชักชวนใครต่อใครมาสร้างบุญ ไปชักชวนผู้ที่
เขาพอมีฐานะ มีทรัพย์มาบำรุงลูกพระลูกเณรได้ นี่ท่านเหล่านี้
นี้ทุ่มเทบำรุงลูกพระลูกเณรมาด้วยความเหนื่อยยาก

การกระทำตรงนี้ ของพี่ป้าน้าอา คุณลุง คุณตา คุณย่า
คุณยายที่นั่งอยู่ในนี้ ท่อธารบุญของท่านเหล่านี้ที่รอรับบุญ
อยู่นี้ มีขนาดเบ้อเริ่มทีเดียว เหลือแต่ลูกพระลูกเณร จะต้อง
เข้มงวดกวดขันตัวเองให้มากๆ ท่อบุญในตัวของเราก็จะได้
ส่งไปถึงญาติโยมได้ แม้ไม่โตเท่ากับพระอริยเจ้า แต่ขนาด
ท่อบุญของเราก็จะไม่ธรรมดา

ถ้าอย่างนี้ละก็ ทั้งลูกพระลูกเณรจะได้บุญติดตัวไปมากๆ
แล้วพี่ป้าน้าอาที่มาตั้งใจทำบุญกับลูกพระลูกเณร ก็จะได้บุญ
มากๆ และบุญมากๆ อย่างนี้สะสมเข้าไว้ เพื่อจะได้มีบุญที่
มากพอจะติดตามคุณยายไป ไม่อย่างนั้นตามคุณยายไม่ทัน
ซึ่งอย่างน้อยตามให้เห็นฝุ่นก็ยังดี

ถ้าฝุ่นก็ไม่เห็นเสียอีก แล้วจะทำอย่างไร จะไปโทษใคร ก็
ท่อบุญเราแค่หลอดกาแฟ แล้วจะไปโทษใคร

เราต้องมองภาพเรื่องท่อบุญนี้ให้ชัดๆ แล้วต่อแต่นี้ไป ลูก
พระลูกเณรก็ไปตั้งใจทำท่อบุญในตัวเองให้โตๆ เกิด

ทั้งหมดนี้ก็เป็นสิ่งที่คุณยายสอนหลวงพ่อกับเรื่องบุญ
มาตั้งแต่ก่อนบวช และหลวงพ่อก็ไปค้นคว้าหลักฐานใน
พระไตรปิฎกมายืนยันเรื่องบุญให้แก่พวกเรา

นับแต่ขึ้นไป พวกเราตั้งใจเป็นลูกหลานของคุณยายแล้ว
ต้องตั้งใจนั่งสมาธิทำภาวนาของเราไป รักษาศีลของเราไป
ประคองใจเราเข้าสู่ศูนย์กลางกายของเราไป จะตื่นบ้าง หลับบ้าง
ขัดบ้าง ไม่ขัดบ้าง มันคงบ้าง ไม่มันคงบ้าง ก็เอาใจไว้ใน
ศูนย์กลางกายนั้นแหละ วันหนึ่งท่อนุญก็จะโตขึ้น โตวันโตคืน
โตจนกระทั่งวัดกันได้เป็นวาๆ พระนิพพาน วันนั้นก็สมศักดิ์ศรี
ที่เป็นลูกหลานคุณยายนะ

**ขอให้วันนั้นจงมาถึงพวกเราเร็ว ๆ จงทุกรูปทุกคน
เทอญ**

หลักฐานในพระไตรปิฎก เรื่อง “ทอธารบุญ”

หลายสิ่งที่เรามองไม่เห็น ไม่ใช่ว่าจะไม่มีอยู่จริง

เรื่องของ “บุญ” ก็เช่นกัน การที่เรามองบุญไม่เห็น ไม่ได้
หมายความว่า บุญไม่มีจริง

หลาย ๆ คนสงสัยว่า บุญบาปมีจริงหรือไม่ ? แล้วก็ค้าง
ใจกับเรื่องนี้มานาน เรื่องของบุญบาป จึงกลายเป็นความลับ
ประจำโลกมาแทบทุกยุคทุกสมัย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ เพราะทรงปราบกิเลสในใจได้หมดสิ้นเชื่อไม่เหลือเศษ ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์องค์แรกของโลกโดยชอบด้วยพระองค์เอง และทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอย่างมหาศาล ทรงทำการสั่งสอนชาวโลกให้สามารถปราบกิเลสได้เด็ดขาด สามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ได้เช่นเดียวกับพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นบรมครูที่ยิ่งใหญ่ของชาวโลก และการที่ชาวโลกกราบไหว้เคารพสักการะพระองค์ก็เพราะเหตุนี้

ญาณทัศนะที่เกิดจากการหมดกิเลสของพระองค์นั้น เป็นอุปการณสำคัญที่ทำให้ทรงค้นพบความจริงอันเป็นสัจธรรมประจำโลกอย่างมากมาย ทรงเปิดเผยความลับประจำโลกเหล่านั้นให้ชาวโลกได้รับรู้ความจริงว่า กิเลส เป็นต้นเหตุให้ชีวิตของมนุษย์ต้องประสบทุกข์จากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย และการจะปราบกิเลสให้สิ้นเชื่อไม่เหลือเศษ ก็ต้องสั่งสมบุญ แล้วพระองค์ก็ทรงสอนให้ชาวโลกทราบว่า บุญมีจริง และบุญสามารถไหลมาเป็นสายคล้ายกับท่อธาร ดังตัวอย่างที่ปรากฏในพระสูตรชื่อ ปุณณาสกสูตร

การเปิดเผยเรื่องบุญดังกล่าวได้นำความปลอดภัยมาสู่การเวียนว่ายตายเกิดของชาวโลก และนำเป้าหมายชีวิตที่ถูกต้องมาให้ชาวโลก

พระองค์ทรงสั่งสอนให้ชาวโลกมีเป้าหมายชีวิตที่ถูกต้อง คือ เกิดมาเพื่อการบรรลุมรรคผลนิพพาน และสนับสนุนให้

ชาวโลกสั่งสมบุญให้มากๆ เพื่อการหลุดพ้นจากกิเลสและ
การเวียนว่ายตายเกิดอันเป็นเครื่องประกอบทุกข์ให้มนุษย์ได้
รับความเดือดร้อนอย่างไม่สิ้นสุด

พระองค์ทรงอุปมาปริมาณความทุกข์ที่ชาวโลกได้รับมา
ยาวนานตลอดการเวียนว่ายตายเกิดให้ฟังว่า

“ถ้ามีใครเก็บกระดุกของเราในแต่ละชาติเอาไว้แล้ว
นำมากองสุมกันขึ้นไป กองกระดุกของเรานั้น จะสูงยิ่ง
กว่าภูเขาลูกโต ๆ เสียอีก”

“ถ้ามีใครเก็บน้ำตาแห่งความเศร้าโศกเสียใจใน
แต่ละชาติของเราไว้ หยาดน้ำตาที่รวมกันนั้น มีปริมาณ
มากกว่าน้ำในมหาสมุทรที่กว้างใหญ่เสียอีก”

พระพุทธองค์ทรงเห็นชาวโลกประสบทุกข์มายาวนานเช่น
นี้ จึงทรงมีพระมหากรุณาจะช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ดังที่
พระองค์ทรงพ้นได้แล้ว พระองค์จึงทรงสั่งสอนให้ชาวโลก
ขจัดกิเลสอันเป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ด้วยการสั่งสมบุญ
อย่างทุ่มชีวิตเป็นเดิมพัน

พระพุทธองค์ทรงเริ่มต้นอธิบายเรื่องบุญ ให้ชาวโลก
เข้าใจจากง่ายไปหายากโดยการสอนให้ชาวโลกเข้าใจความ
จริงพื้นฐานของชีวิตก่อนว่า

๑. คนเราประกอบด้วยกายกับใจ ไม่ใช่มีแต่กาย แล้ว
ไม่มีใจ เพียงแต่เรายังมองไม่เห็นใจด้วยตาเปล่า
เท่านั้นเอง

๒. ในใจของคนเรานั้นมีกิเลสคอยบังคับให้คิดโลภ คิด
โกรธ คิดหลง แล้วก็คอยชักจูงให้พูดชั่ว ทำชั่ว ซึ่ง
ถ้าเราเชื่อกิเลส เราก็จะเดือดร้อนในภายหลัง

๓. ชีวิตของคนเรานั้น ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม คือ
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

๔. คนเรานั้น เมื่อตายไปแล้ว ก็ดับสลายแต่ร่างกาย
ส่วนใจนั้น ก็ยังต้องไปเกิดในภพภูมิใหม่ต่อไป คือ
ตายแล้วไม่สูญ ตราบใดยังไม่หมดกิเลส ก็ต้องเวียน
ว่ายตายเกิดต่อไป

๕. โลก คือ สถานที่สำหรับเวียนว่ายตายเกิดมีอยู่ ถ้า
ทำดียอมไปสวรรค์ ทำชั่วยอมตกนรก

๖. หมดกิเลสยอมไปพระนิพพาน คือ หลุดพ้นการ
เวียนว่ายตายเกิดเช่นเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ความจริงพื้นฐานของชีวิตเหล่านี้ แท้จริงก็คือเรื่อง “กฎ
แห่งกรรม” นั่นเอง เมื่อพระพุทธองค์ทรงเปิดเผยว่า ทุกชีวิต
ขึ้นอยู่กับกรรมที่ตัวกระทำแล้ว พระองค์ก็ทรงสอนให้ละเว้น
ความชั่ว ทำความดี และกลั่นใจให้ผ่องใสด้วยการสั่งสม
“บุญกิริยาวัตถุ ๑๐” เพราะผู้ที่สั่งสมบุญไว้มาก ย่อมประสบ
ความสุขและความสำเร็จมากตามเงื่อนไขของกฎแห่งกรรมที่ว่า
ทำดียอมได้ดีเอง ทำชั่วยอมได้ชั่วเอง

การที่พระองค์ทรงสอนเรื่องบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ก็เพราะนี่
คือวิธีการปฏิบัติที่ชาวโลกจะได้บุญ ๑๐ วิธีที่ชาวโลกต้องศึกษา

ไม่รู้ไม่ได้ เพราะเป็นหนทางปิดอบาย และเปิดทางไปสวรรค์
ตลอดจนมรรคผลนิพพาน

บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ หมายถึง การกระทำที่ทำให้เกิดบุญ ๑๐
ประการ ได้แก่

- ๑) ทานมัย หมายถึง บุญเกิดจากการให้วัตถุสิ่งของที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น
- ๒) สีลมัย หมายถึง บุญเกิดจากการรักษาศีล เพื่อให้เกิดความสะอาดกาย วาจา
- ๓) ภาวนามัย หมายถึง บุญเกิดจากการเจริญภาวนา
- ๔) อปจายนมัย หมายถึง บุญเกิดจากการประพฤติถ่อมตน
- ๕) เวยยาวัจจมัย หมายถึง บุญเกิดจากการช่วยเหลือผู้อื่น
- ๖) ปัตติทานมัย หมายถึง บุญเกิดจากการอุทิศส่วนบุญให้ผู้อื่น
- ๗) ปัตตานุโมทนามัย หมายถึง บุญเกิดจากการอนุโมทนาบุญ
- ๘) ธัมมัสสวนมัย หมายถึง บุญเกิดจากการฟังธรรม
- ๙) ธัมมเทศนามัย หมายถึง บุญเกิดจากการแสดงธรรม
- ๑๐) ทิฏฐชุกัมม หมายถึง การทำความเห็นให้ตรงตามความเป็นจริงของชีวิต

พระพุทธองค์ทรงสอนให้ชาวโลกทำบุญด้วยวิธีทั้ง ๑๐ ประการนี้ เพราะทรงเห็นแล้วว่าผลของการทำบุญจะช่วยให้ชีวิตชาวโลกประสบความสุขและสำเร็จอย่างแท้จริง และในเวลาเดียวกัน ก็เป็นการขจัดกิเลสที่ติดตัวมาแต่กำเนิดให้ลดน้อยถอยลงไปตามลำดับจนกระทั่งหมดสิ้นในที่สุดด้วย

นอกจากเรื่องบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ แล้ว พระองค์ยังทรงสอนเรื่องหลักการทำบุญอย่างถูกวิธีด้วย คือ การทำบุญที่จะได้บุญมาก จะต้องครบองค์ประกอบ ๔ ประการ คือ วัตถุที่นำมาทำบุญ ผู้ทำบุญ เจตนาในการทำบุญ และผู้รับ คือ เนื่อนาบุญ จะต้องมีความบริสุทธิ์ โดยทรงสอนให้รู้จักเนื่อนาบุญ อันเยี่ยมของโลกนี้ ก็คือพระสงฆ์ผู้ประพฤติปฏิบัติตรงในเส้นทางศีล สมาธิ ปัญญา โดยมีหนทางมรรคผลนิพพานเป็นเป้าหมายของชีวิตการบวช

ดังนั้น การที่เรามองบุญไม่เห็น ก็ไม่ได้หมายความว่าบุญไม่มีจริง เพียงแต่ว่าเราจะมีวิธีการที่จะปฏิบัติเพื่อการเห็นบุญที่เราทำได้ทำไว้ดีแล้ว เช่นเดียวกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นบุญได้หรือไม่เท่านั้นเอง

และพระสูตรต่อไปนี้ คือหลักฐานจากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดไว้ว่า “บุญมีจริง” และเวลาที่บุญเกิดขึ้น บุญจะมีลักษณะเป็นสายธาร เหมือนกับเป็น “ท่อธารแห่งบุญ” ไหลไปสู่ผู้ประกอบบุญนั่นเอง

๑. ปฐมปัญญากิสันตสูตร

ว่าด้วยทอธารบุญกุศล ๔ ประการ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย (บุญญากิสันท์) ทอธารบุญ (กุสลาภิสันท์) ทอธารกุศล ๔ ประการนี้ นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีความสุขเป็นวิบาก เป็นทางสวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนา ที่รักใคร่ ที่ชอบใจ เพื่อประโยชน์ เพื่อสุข

ทอธารบุญกุศล ๔ ประการ คืออะไรบ้าง ? คือ

ภิกษุบริโภคน้ำจืดของทายกใด เข้าใจโศสมานันเป็นธรรมดาประมาณมิได้ ทอธารบุญกุศลของทายกนั้นย่อมนับประมาณมิได้ นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีความสุขเป็นวิบาก เป็นทางสวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนาที่รักใคร่ที่ชอบใจ เพื่อประโยชน์ เพื่อสุข

ภิกษุบริโภคน้ำจืดเข้าใจโศสมานันเป็นธรรมดาประมาณมิได้ ทอธารบุญกุศลของทายกนั้นย่อมนับประมาณมิได้ นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีความสุขเป็นวิบาก เป็นทางสวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนาที่รักใคร่ที่ชอบใจ เพื่อประโยชน์ เพื่อสุข

ภิกษุบริโภคน้ำจืดเสนาสนะเข้าใจโศสมานันเป็นธรรมดาประมาณมิได้ ทอธารบุญกุศลของทายกนั้นย่อมนับประมาณมิได้ นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีความสุขเป็นวิบาก เป็นทางสวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนาที่รักใคร่ที่ชอบใจ

เพื่อประโยชน์ เพื่อสุข

ภิกษุบริโภคน้ำคิลานเข้าเจโตสมาธิอันเป็นธรรมหา
ประมาณมิได้ ท่อธารบุญกุศลของทายกนั้นย่อมนับประมาณ
มิได้ นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีความสุขเป็นวิบาก
เป็นทางสวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนาที่รักใคร่ที่ชอบใจ
เพื่อประโยชน์ เพื่อสุข

นี้แล ท่อธารบุญ ท่อธารกุศล ๔ ประการ นำมาซึ่งความ
สุข ฯลฯ

ก็แลการที่จะนับประมาณบุญของอริยสาวก ผู้ประกอบ
พร้อมด้วยท่อธารบุญกุศลนี้ว่าท่อธารบุญกุศลประมาณเท่านี้ๆ
นำมาซึ่งความสุข ฯลฯ ดังนี้มิใช่ง่าย อันที่แท้ท่อธารบุญกุศล
นั้นนับว่าเป็นอสงไขย (ไม่สิ้นสุดด้วยการนับ) เป็นอัประไมย
(นับประมาณไม่ได้) เป็นมหาบุญขั้น (กองบุญใหญ่) ที่เดียว
เปรียบเหมือนจะนับประมาณน้ำในมหาสมุทร ว่ามีน้ำอยู่เท่า
นี้อาพหกะ เท่านี้ร้อยอาพหกะ เท่านี้พันอาพหกะ หรือเท่านี้
แสนอาพหกะ ดังนี้ มิใช่ง่าย

อันที่แท้ในมหาสมุทรนั้นนับว่าเป็นอสงไขยเป็น
อัประไมย เป็นมหาอุทกขั้น (ห้วงน้ำใหญ่) ที่เดียวฉันใด
การที่จะนับประมาณบุญของอริยสาวกผู้ประกอบพร้อม
ด้วยท่อธารบุญกุศล ๔ ประการนี้ว่า ท่อธารบุญกุศลเท่า
นี้ๆ นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันเลิศ มีสุขเป็นวิบาก
เป็นทางสวรรค์ เป็นไป เพื่อผลที่ปรารถนา ที่รักใคร่ ที่

ชอบใจ เพื่อประโยชน์ เพื่อสุข ดังนี้มีใช่ง่าย อันที่แท้ทอ
ธารบุญกุศลนั้นนับว่าเป็นอสงไขย เป็นอปริমেย เป็น
มหาบุญขั้นที่เดียว ฉะนั้นนั้นแล

แม่น้ำมากหลาย อันเป็นที่ฝูงปลาอาศัยอยู่ ย่อม
ไหลไปสู่ทะเล อันเป็นที่รับน้ำใหญ่ เป็นที่ขังน้ำใหญ่ สุดที่จะ
ประมาณ เป็นที่ประกอบด้วยสิ่งที่น่ากลัวมาก เป็นที่กำเนิด
แห่งโรคต่าง ๆ ฉะนั้น ทอธารบุญย่อมหลังไปสู่บัณฑิต ผู้ให้
ข้าว น้ำ และให้ผ้า ให้ที่นอน ที่นั่ง และเครื่องอุปโภคเป็นทาน
ดุจแม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเลฉะนั้น.

๒. ทุติยปุณฺณาสันตสูตร

ว่าด้วยทอธารบุญกุศล ๔

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ทอธารบุญทอธารกุศล ๔ ประการนี้
นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีความสุขเป็นวิบาก
เป็นทางสวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนา ที่รักใคร่ ที่ชอบใจ
เพื่อประโยชน์ เพื่อสุข

ทอธารบุญกุศล ๔ ประการคืออะไรบ้าง ? คือ

อริยสาวกในพระธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ประกอบด้วยความ
เลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้าว่า อติปิ โส ภควา ฯลฯ
พุทฺโธ ภควา ดังนี้ นี่เป็นทอธารบุญกุศลข้อ ๑ นำมาซึ่งความ
สุข ฯลฯ

อีกข้อหนึ่ง อริยสาวกในพระธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระธรรมว่า สุวาทาโต ภควตา ธมโม ฯลฯ วิญญูหิ ดังนี้ นี่เป็นทอธารบุญกุศลข้อ ๒ นำมาซึ่งความสุข ฯลฯ

อีกข้อหนึ่ง อริยสาวกในพระธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระสงฆ์ว่า สุปฏิปันโน ภควโต สาวกสงฺโฆ ฯลฯ ปุณฺณกุเขตฺตํ โลกสฺส ดังนี้ นี่เป็นทอธารบุญกุศลข้อ ๓ นำมาซึ่งความสุข ฯลฯ

อีกข้อหนึ่ง อริยสาวกในพระธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ประกอบด้วยอริยกันตศีล (ศีลที่พระอริยะพอใจ) อันไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไท ผู้รู้สรรเสริญ ไม่ถูกดัดหน้าและทักท้วง ถูกต้อง เป็นสมาธิ นี่เป็นทอธารบุญกุศลข้อ ๔ นำมาซึ่งความสุข ฯลฯ

ภิกษุทั้งหลาย นี้แล ทอธารบุญทอธารกุศล ๔ นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีสุขเป็นวิบาก เป็นทางสวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนา ที่รักใคร่ ที่ชอบใจ เพื่อประโยชน์เพื่อความสุข

ความเชื่อในพระตถาคตของผู้ใดตั้งมั่นไม่หวั่นไหว ศีลของผู้ใดเป็นศีलगาม เป็นศีลที่พระอริยะพอใจสรรเสริญ ความเลื่อมใสในพระสงฆ์ของผู้ใดมีอยู่ และความเห็นของผู้ใดเป็นความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่าผู้นั้นว่า ผู้ไม่ยากจน ชีวิตของผู้นั้นไม่เป็นโมฆะ (คือไม่เปล่าจากแก่นสาร)

เพราะเหตุนี้ ผู้มีปัญญารำลึกถึงพระศาสนาของ
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย พึงประกอบไว้เสมอซึ่งความเชื่อ
(ในพระตถาคต) ซึ่งศีล ซึ่งความเลื่อมใส (ในพระสงฆ์)
และความเห็นธรรม.

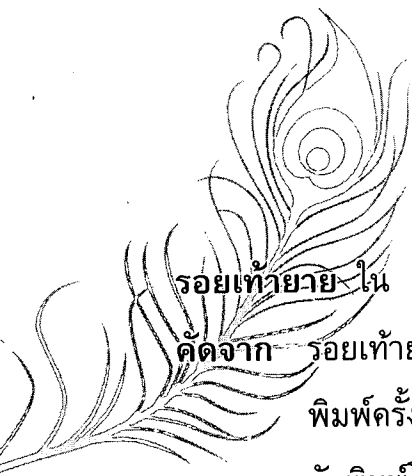
บทสรุป

ทั้ง ๒ พระสูตรนี้ เป็นหลักฐานจากพระไตรปิฎกที่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปิดเผยความลับประจำโลกอย่าง
ชัดเจนว่า “บุญมีจริง” และเวลาที่บุญเกิดขึ้น บุญจะมีลักษณะ
เป็นสายธาร เหมือนกับเป็น “ท่อธารแห่งบุญ” ไหลไปสู่ผู้
ประกอบบุญเอง

ดังนั้น ขอให้ท่านผู้หมั่นประกอบบุญทั้งหลาย จงมั่นใจ
และทุ่มเทปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าอย่างสุดกำลังต่อไป เพราะคำสอนของพระพุทธองค์นั้น
ทรงไว้ด้วยความถูกต้อง ความดี ความเป็นประโยชน์ และ
ความจริงตลอดกาล ไม่ว่าจะเป็นกาลในอดีต ปัจจุบัน และ
อนาคต ก็คงไว้ซึ่งสัจธรรมเหล่านี้โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง
ท่านผู้ปฏิบัติตามย่อมได้รับประโยชน์สุขทั้งในชาตินี้ ชาติหน้า
และการบรรลุมรรคผลนิพพานตามที่พระบรมศาสดาสัมมา
สัมพุทธเจ้าตรัสแสดงไว้ด้วยตัวของท่านเองทุกประการ

พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

รอยเท้ายายใน ๑๐๐ ปี รอยเท้ายาย

คัดจาก รอยเท้ายาย โดย พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

จัดพิมพ์โดย ชมรมนักคิดนักเขียนเพื่อสันติภาพโลก

ISBN 974-92727-8-1

ปัจจุบันวัดพระธรรมกายได้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะในวงการพระพุทธศาสนาเท่านั้น แม้แต่ศาสนิกอื่น ถ้าเป็นผู้สนใจด้านศาสนา ถึงแม้ไม่เคยมาวัดพระธรรมกายเลย ก็มักได้ยินชื่อเสียงของวัดพระธรรมกายว่าเป็นวัดที่มีความพิเศษอยู่หลายอย่าง และมีความพร้อมในการทำงานอบรมศีลธรรมให้แก่ชาวโลกอย่างเป็นระบบ

ความพร้อมในด้านสถานที่ วัดพระธรรมกายเป็นวัดที่มีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก มีสถาปัตยกรรมแห่งยุคที่ออกแบบมาใช้เพื่อใช้ในการปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะเท่านั้น

หากยังเหมาะสมในการประกอบพิธีกรรมของมหาชนครั่งละ เป็นแสนเป็นล้านคนได้ด้วย อีกทั้งทรงความงดงามไม่แพ้ สถาปัตยกรรมใดในโลก และยังอุดมด้วยความหมายลึกล้ำ

ความพร้อมในด้านสมาชิกขององค์กร วัดพระธรรมกายได้ ชื่อว่าเป็นวัดที่มีพระภิกษุอยู่ประจำวัดมากที่สุดวัดหนึ่งของโลก ทุกรูปล้วนตั้งใจทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างไกล เพื่อดับไฟกิเลสซึ่งกำลังลุกลามไปทั่วโลก ยิ่งกว่านั้น สารุชน ที่เดินทางมาปฏิบัติธรรมที่วัด นอกจากจะมีจำนวนมากที่สุด วัดหนึ่งของโลกแล้ว ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมล้วนตั้งใจมาฝึกสมาธิ ศึกษาพระไตรปิฎก ตั้งใจมาทำบุญกันอย่างจริงจัง

ความพร้อมในด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วัดพระ ธรรมกายมีมโนปณิธานในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่จะให้ สำเร็จเป็นรูปธรรมอย่างจริงจัง โดยมุ่งให้คนทั้งโลก รักการ ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาเป็นชีวิตจิตใจ

การที่วัดพระธรรมกายมีความพร้อมต่อการเป็นศูนย์กลาง การเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลกเช่นนี้ ถ้าดูจากผลงาน ในปัจจุบันเพียงอย่างเดียว โดยไม่ตามไปดูตัวตนของวัดพระ ธรรมกายให้ลึกซึ้งกันจริงๆ ก็ยากจะเข้าใจว่าวัดพระธรรม กายทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนากันได้ได้อย่างไร มีแนวคิด เทคนิคในการปลูกฝังอบรมศีลธรรมให้กับบุคคลแต่ละเพศ และวัยอย่างไร มีวิธีการทำงานร่วมกับองค์กรต่างๆ ทั่วโลก อย่างไร และเหตุใดจึงสามารถสร้างวัดให้มีความพร้อมต่อ การทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้รวดเร็วเช่นนี้

เรื่องเหล่านี้ จะเข้าใจกระจ่างได้ ก็ต้องฟังจากคำบอกเล่าของผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกายเอง คือ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งท่านเริ่มสร้างวัดเมื่ออายุ ๖๐ ปี ทั้งซรา อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ และไม่เคยทำงานทางโลก เป็นแต่นั่งภาวนามาตลอดชีวิต

ทราบว่าบัดนี้ คุณยายอาจารย์ได้ละสังขารไปแล้ว เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ การที่จะทำความเข้าใจเรื่องการสร้างวัดพระธรรมกายของท่านว่า ท่านมีโมโนทัศน์อย่างไร มีแนวคิดอย่างไร มีวิธีรวบรวมหมู่คณะอย่างไร มีกุศโลบายในการสั่งสอนลูกศิษย์อย่างไร มีวิธีหาทุนรอนอย่างไร มีวิธีรักษาศรัทธาสาธุชน และมีวิธีรักษาสถานที่ต่างๆ ของวัดให้มีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างไร เราไม่สามารถรับฟังจากท่านโดยตรงอีกแล้ว คงเหลือไว้แต่ประวัติชีวิตอันงดงามของท่าน และวัดพระธรรมกายที่ท่านสร้างไว้ให้ชาวโลกได้ใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมในตัว

ดังนั้น การจะรู้เรื่องนี้ให้กระจ่าง ก็มีหนทางเดียวคือต้องได้รับฟังโดยตรงจากลูกศิษย์ที่ท่านปั้นขึ้นมากับมือ นั่นก็คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมขโย และพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสและรองเจ้าอาวาสของวัดพระธรรมกาย รวมทั้งลูกศิษย์ใกล้ชิดอีกเพียงบางรูปบางคน

แต่ครั้งนี้เมื่อจะไปกราบเรียนถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมขโยถึงหลักการ วิธีการ และกุศโลบายต่างๆ ของคุณ

ยายในการสร้างวัดพระธรรมกาย ท่านก็ไม่มีเวลามานั่งอธิบายอย่างละเอียด เพราะภาระรับผิดชอบต่อวัดและพระศาสนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ทั้งสองที่ต้องสานต่อมโนปณิธานของคุณยายมีอีกท่วมท้น

ครั้นเมื่อคำนึงถึงสาธุชนใหม่ที่มาวัดพระธรรมกายเพิ่มขึ้นทุกวันๆ ความจำเป็นในเรื่องการให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความเป็นมาของวัดพระธรรมกาย ทั้งในด้านแนวคิด วัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย ตลอดจนวัฒนธรรมต่างๆ ของวัดที่คุณยายอาจารย์วางรากฐานเอาไว้ ก็ยังมีความจำเป็นและรีบเร่งมากยิ่งขึ้น เพราะความเข้าใจถูกต้องในเรื่องเหล่านี้จะนำไปสู่ การเข้าใจกฎเกณฑ์ของวัดอย่างถูกต้อง การมาวัดแล้วได้ประโยชน์จากการปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ การทำนุบำรุงรักษาวัดพระธรรมกายให้มีอายุยืนยาวต่อไปอีกนับพันปี ก็สามารถทำได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งความร่วมมือทุ่มเทให้งานเผยแผ่พระพุทธศาสนาเพื่อให้เกิดประโยชน์มหาศาลต่อชาวโลกสืบต่อไป ก็จะสามารถทำได้เป็นอย่างดีเยี่ยม สมดังที่คุณยายอาจารย์ตั้งใจไว้แต่แรกทุกประการ

ด้วยเหตุนี้ พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์จึงได้พร้อมใจกันกราบขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงปู่ทวดตี่ชีโว เพื่อขอรวบรวมคำสอนของคุณยายอาจารย์ที่กระจัดกระจายอยู่ในเนื้อหาพระธรรมเทศนาของหลวงปู่ที่ได้เล่าเอาไว้ในโอกาสและสถานที่ต่างๆ ตลอดระยะเวลาสามสิบกว่าปีของการสร้างวัดพระธรรมกาย มาจัดพิมพ์เป็นหนังสือ “รอยเท้ายาย”

เพื่อบูชาในความกตัญญูกตเวทีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อน
ที่มีต่อคุณยายอาจารย์ และถวายเป็นมุกตาสักการะ เนื่องใน
โอกาสวันคล้ายวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ในวันที่
๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่เวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง

อนึ่ง หากมีความผิดพลาดประการใดในหนังสือเล่มนี้
ไม่ว่าจะเป็นด้านหลักธรรมหรือหลักภาษาก็ตาม คณะผู้จัดทำ
ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย และพร้อมที่จะน้อมรับฟังคำชี้แนะ
จากผู้อ่านทุกท่านด้วยความขอบพระคุณยิ่ง

ท้ายที่สุดนี้ คณะผู้จัดทำขอกราบขอบพระคุณพระเดช
พระคุณหลวงพ่อทวดตชีโวเป็นอย่างยิ่งในความกรุณาของท่าน
และขออัญเชิญบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าและพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระเดช
พระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด
จันทสโร) บารมีธรรมของพระเดชพระคุณ พระราชภาวนา
วิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย) และบารมีธรรมของคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ได้โปรดคุ้มครอง
พระเดชพระคุณหลวงพ่อกตตชีโวให้มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง
เพื่อเป็นเสาหลักในการถ่ายทอดพระธรรมคำสั่งสอนทั้งมวล
ในพระพุทธศาสนาให้แก่ศิษยานุศิษย์ตลอดกาล

คณะผู้จัดทำ

“

ยายพรวนดินไปก็มองเข้าสู่ศูนย์กลาง
กายไป เข้าไปกลางพระธรรมกาย ระลึก
ชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละ
พระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่าน
อย่างไร แล้วยายก็เอากการสร้างบารมีของ
ยายเข้าไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง
ยังมีความทุ่มเตในการปฏิบัติธรรมที่ห่าง
จากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อน
อีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้
เข้มงวดยิ่งๆ ขึ้นไป

”

ทุกๆ วัน เวลาประมาณ ๕-๖ โมงเย็น พระเดชพระคุณ
หลวงพ่อกัณฑ์ชีโว(พระภาวนาวิริยคุณ) มักออกไปเดิน
สำรวจตรวจวัด โดยมีหลวงพี่รูปสองรูปเดินตามหลัง ติดตาม
ด้วยอุบาสกอีกคนหนึ่ง และอาจได้ผู้ติดตามเพิ่มขึ้นจนกลายเป็น
ขบวนเล็กๆ ในระหว่างทาง หลายรูปหลายคนในขบวน
นั้นมักจะพกสมุดบันทึกและปากกาติดตัวอยู่เสมอ แรกๆ ที่
ท่านเปิดโอกาสให้พวกเราในอาศรมบันทึกติดตามไปด้วย
ท่านมักจะใช้วิธีชักชวนให้ออกเดินตรวจวัดด้วยกัน โดยพูด

เปรยๆ ให้พวกเราที่เป็นเด็กวัดและพระเลขาฯที่นั่งทำงานใน
อาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นสำนักงานวิชาการของท่านได้ยินว่า

“ลูกเอ๊ย นิ่งหลังขดหลังแข็งกันมาทั้งวันแล้ว ออกไปเดิน
ยืดเส้นยืดสายกันบ้างเถอะ”

ส่วนใครจะไปด้วยหรือไม่ท่านไม่เจาะจง แต่เรื่องที่ต้อง
มองตากลنگกันเอง คือ ใครจะอยู่เฝ้าสำนักงานอาศรมบัณฑิต ..?

เวลาเดินตรวจวัดพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ไม่ค่อยคุยกับ
ผู้ติดตาม แต่ยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายกับผู้ที่ท่านพบปะระหว่าง
ทางทุกคน ถ้าไม่พบใครท่านจะเดินเงิบๆ ดูนั่นดูนี่ ชีให้
พวกเราเก็บขยะบ้าง ท่านเก็บเองบ้าง พบสิ่งใดชำรุดเสีย
หายจะต้องซ่อม ต้องเปลี่ยน ท่านจะสั่งให้จดบันทึกไว้เพื่อ
แจ้งให้ผู้รับผิดชอบมาจัดการโดยด่วน ในระหว่างที่เดินกัน
เงิบๆอยู่นั้น เข้าใจเอาเองว่า คงมีบางเรื่องที่ท่านมองเห็น
แล้วนำมาตรึงระลึกถึงหลักธรรมหรือคำสอนของครูบาอาจารย์
ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ ที่ควรจะต้องนำมาตักเตือน สั่งสอน
พระภิกษุสามเณรลูกศิษย์ลูกหาอยู่ไม่ใช่่น้อย

เพราะผลที่เกิดขึ้นหลังเดินตรวจวัด คือ ถึงเวลาประชุม ๓
อาศรมที่ไร (๓ อาศรมประกอบด้วย อาศรมบรรพชิต อาศรม
อุบาสก อาศรมอุบาสิกา) พวกเราไม่เคยพลาดที่จะได้ฟัง
เรื่องราวที่น่าประทับใจ เกี่ยวกับคำสอนของคุณยายอาจารย์
(มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง) เรื่องคำสอนของพระ
เดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี :

สด จันทสโร) รวมทั้งเรื่องราวที่เป็นเบื้องหลังความสำเร็จของการสร้างวัดพระธรรมกาย ที่ล้วนเกี่ยวพันกับสิ่งที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบพบเห็นตลอดทางที่เดินตรวจวัด บางเรื่องสำคัญถึงขั้นที่พระเดชพระคุณต้องเอาขึ้นธรรมาสน์เทศน์ให้ญาติโยมฟังที่สภาธรรมกาย ในวันอาทิตย์ ที่เดียว

น่าอัศจรรย์ใจที่บางเรื่องท่านสามารถชี้แจงคิดมุมมองได้ลึกซึ้งยืดยาวถึงขั้นที่ **พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อัมมชโย)** นำมาพูดเย้าเล่นก่อนอาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัดตชีโวขึ้นเทศน์ว่า เป็นที่ฉนิกาย เพราะวันนี้ลมพัดแรง (เทศน์ติดลม)...

แต่ถ้าเป็นเรื่องสำคัญมากๆ หากไม่รีบสั่งให้แก้ไขจะเกิดความเสียหายแก่ภาพลักษณ์ของวัด รวมไปถึงภาพรวมของพระพุทธศาสนา ท่านจะเรียกประชุมเจ้าหน้าที่ในแผนกที่เกี่ยวข้อง หรือฝ่ายที่เป็นต้นเหตุของเรื่องในคืนวันนั้นทันที อย่างช้าที่สุดคือตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น เพื่อให้ผู้รับผิดชอบรับรู้แล้วรีบนำไปแก้ไขโดยด่วน แต่ก่อนที่จะชี้จุดที่ต้องแก้ไข ท่านมักจะซักเรื่องในอดีตสมัยพุทธกาลบ้าง สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (สด จันทสโร) ปกครองวัดปากน้ำบ้าง เรื่องที่คุณยายเคยสอนบ้าง ว่าถ้าเรื่องอย่างนั้นๆ เกิดขึ้นแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือครูบาอาจารย์ท่านแก้ไขกันอย่างไร หรือสอนว่าอย่างไร ท่านมักใช้วิธี “ชมก่อนชน” เสมอ

พวกผู้ใกล้ชิดเหตุการณ์ตอนตามขบวนก็ฟังเพลินไป พวกที่รักในการเขียนก็เอาไปเขียนเป็นตำรับตำรา พวกที่ถูกเรียกมาอบรมก็นั่งฟังตาแป่วไม่รู้รู้สึกเสียหน้าอับอายแต่อย่างไร กลับรับนำหลักการหรือวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อนำไปแก้ไขปัญหาและปรับปรุงตนเอง พร้อมทั้งนำไปตักเตือนคนรุ่นใหม่ อาสาสมัครใหม่ ในลักษณะประชุมแผนกบ้าง บอกต่อๆ กันไปบ้าง เพื่อให้ทุกคนสามารถสร้างบุญสร้างบารมีกันได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าดตบกบพร่อง

เรื่องราวของคุณยายอาจารย์ที่บันทึกไว้เป็นตอนๆ ที่ใครก็ตามได้อ่านพบในหนังสือเล่มนี้ ทั้งหมดเป็นเรื่องราวที่พวกเราคณะผู้ติดตาม ไปเก็บตกมาบันทึก ตอนที่เดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัดชีโวบ้าง กราบเรียนถามท่านโดยตรงบ้าง ฟังจากที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรยาย (คุณครูไม่ใหญ่) เล่าไว้ในรายการ “โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา” บ้าง ตามจากผู้ที่เคยอุปฐากรับใช้ใกล้ชิดคุณยายอาจารย์บ้าง จุดประสงค์เพื่อให้เกิดความปีติยินดีแก่ผู้ที่เคยร่วมบุญบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย มาตั้งแต่เริ่มขุดดินก้อนแรก และให้ผู้ที่มาถึงวัดพระธรรมกายในภายหลังจนถึงปัจจุบัน ได้ตระหนักถึงคุณค่าและพละคุณภาพของคำสอนของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ว่ามีผลต่อความเจริญเติบโตของวัดพระธรรมกาย และความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาเพียงไร

เรื่องเดินตรวจวัดในเวลาบ่ายคล้อยถึงเย็นย่านสนรยานี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเล่าว่า สมัยคุณยายอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ใช้เวลาตอนเย็นๆ อย่างนี้แหละ ออกตรวจครวัตรของท่าน (สมัยนั้นครวัตรของวัดใช้อาคาร ยามาและส่วนที่ต่อออกมาเป็นเพิงสำหรับหุงข้าวและทำ กับข้าวหม้อใหญ่ๆ)

“ตอนเย็นๆ คุณยายอาจารย์ออกตรวจครวัตรทุกวัน ส่วน หลวงพ่อก็ออกตรวจบริเวณวัดเหมือนกัน บางวันก็พบคุณ ยายเดินอยู่กับอารีพันธ์ซึ่งเป็นอุปัฏฐาก บางวันก็พบตอนที่ อารีพันธ์ขี่สามล้อพาท่านหนึ่งไปดูนั้นดูนี้ภายในวัด ตอนที่ท่าน ยังแข็งแรงมากๆ พอพวกเราสร้างครวัตร สร้างกุฏิคุณยายเสร็จ แล้ว ก็สร้างโน้นสร้างนี่ที่จำเป็นต้องใช้ต่อไป คุณยายท่าน แบ่งเวลานั่งสมาธิแล้วไม่ยอมอยู่ในกุฏิ ไม่ใช่แค่ออกมาจัด ครวัตรอย่างเดียว พอแดดร่มลมตกเวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น คุณยายยังออกไปแหะหญ้าพรวนดินต้นไม้ต้นโน้นต้นนี้รอบๆ กุฏิของท่าน บางทีทำเลยมาถึงต้นไม้ใกล้ๆ ครวัตร ถ้าได้ พบเห็นท่านทำงานอยู่ หลวงพ่อก็จะแวะเข้าไปทักทาย ถาม นั้นถามนี้ แล้วก็รอฟังคำตอบของท่าน ซึ่งส่วนมากมักจะ ได้ รับคำตอบสั้นๆ แต่ถึงสั้นก็เป็นถ้อยคำที่บอกถึงภูมิธรรม ความหนักแน่นในธรรมของท่านชัดแจ้ว บางคำตอบกลายเป็นคำถามที่หลวงพ่อดำเนินกลับมาถามตัวเอง ทบทวน ไปมาแล้วก็ทำให้ต้องรีบเข้ากุฏิไปนั่งสมาธิตัวตั้งที่เดียว”

แม้วันนี้ในทุกตารางนิ้วของบริเวณวัด จะเหลือเพียงรอย
เท้าของคุณยายติดอยู่ในมโนสำนึกและความทรงจำ พระเดช
พระคุณหลวงพ่отัตตชีโวก็ยังออกตรวจวัดเป็นกิจวัตร
ประจำวัน บางวันรับแขกอยู่เพลินๆ พอเหลียวไปเห็นเลข
นาฬิกาบอกเวลา ๕ โมงเย็น ท่านจะรีบพูดตัดบทเรื่องที่กำลัง
พูดคุยอยู่กับแขก แล้วชวนพระลูกศิษย์ออกเดินตรวจ
วัดทันที ผู้เขียนคิดเอาเองด้วยอารมณ์ที่กำลังคิดถึงคุณยาย
อาจารย์เต็มแก่ว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านคงอยาก
ออกมาเดินคิดถึงยาย แล้วถามยายว่า

**“ยาย พระของยายสร้างวัด สร้างพระ สร้างคน ตาม
คำสอนของยายมาได้แค่นี้แล้วนะ ยายจะว่าอย่างไร...
สนใจยายหรือยัง ...”**

วันนี้พวกเราเดินตามหลังพระเดชพระคุณหลวงพ่отามาถึง
กุฏิหลังเก่าของคุณยายอาจารย์ ซึ่งบัดนี้ยังคงได้รับการดูแล
ให้สะอาดเอี่ยมเหมือนเดิม พลันคำบอกเล่าของพระเดช
พระคุณหลวงพ่от ที่เคยเล่าให้ฟังถึงความขยันขันแข็งของ
คุณยาย ก็ผุดขึ้นมาในความคิดคำนึงเป็นฉากๆ

“เมื่อสร้างวัดพระธรรมกายมาได้ประมาณ ๗-๘ ปี วันนั้น
เวลาประมาณ ๓-๔ โมงเย็น หลวงพ่отเดินผ่านกุฏิคุณยาย
ตอนนั้นคุณยายท่านยังแข็งแรงดีมาก ๆ ท่านมักใช้เวลาใน
ตอนเย็นๆ ของแต่ละวัน สำหรับการยัดเส้นยัดสายออก
กำลังกายของท่าน ด้วยการพรวนดินตั้นไม้รอบๆ กุฏิ

วันนั้นท่านกำลังพรวนดินต้นไม้อยู่เพลินๆ หลวงพ่อเดินไปยืนข้างหลังห่างจากท่านประมาณ ๓ วา คุณยายท่านก็ไม่ได้รู้ตัวว่าหลวงพ่อกำลังมายืนอยู่ข้างหลัง ท่านพรวนดินต้นไม้ต้นนั้นอยู่ประมาณสัก ๔-๕ นาที แล้วท่านก็เหลียวมาจะหันไปพรวนดินให้ต้นไม้ต้นอื่นอีก ก็พอดีหันมาเจอหลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อก็ทักโดยถามท่านว่า

“ยาย ... ยายอายุมากแล้ว มาพรวนดินต้นไม้ตั้งเยอะอย่างนี้ไม่เหนื่อยหรือ?” ท่านตอบยิ้มๆ “ไม่เหนื่อยหรอกท่านก็ยายทำไปตริกไปเรื่อย ๆ มันก็เลยไม่เหนื่อย”

หลวงพ่อก็ถามยายต่อว่า “ยายตริกเรื่องอะไร?”

คราวนี้คุณยายตอบยาวหน่อยว่า “ยายพรวนดินไปก็มองเข้าสู่ศูนย์กลางกายไป เข้าไปกลางพระธรรมกายระลึกชาติไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เอากการสร้างบารมีของยายเข้าไปเทียบดูว่า เรายังมีข้อบกพร่อง ยังมีความทุ่มเตในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหนจะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่ง ๆ ขึ้นไป” คุณยายท่านตอบหลวงพ่อย่างนี้

หลวงพ่อก็ได้ยินแล้วใจมันสะดุ้งวาบ นึกในใจว่า ‘คุณยายของเราสภาพปานนี้ เรียวแรงก็ถดถอยลงมากแล้ว แต่ว่ายังเข้มงวดกวาดขันฝึกตนไม่เลิก พรวนดินไปก็ยิ่งระลึกชาติ

ไปด้วย ตัวเราสิ ... เวลานั่งตั่งท่าเสียดีเชียว แต่ขนาดนั่งตั่ง
ท่าอย่างดียังนั่งหลับบ้างตื่นบ้าง เพราะฉะนั้น เรื่องระลึกชาติ
จึงยังไม่ต้องไปพูดถึง ผู้ที่ฝึกตัวมาดีแล้วเขาเป็นกันอย่างนี้
นี่เอง' ยิ่งคิดก็ยิ่งเกิดความเคารพรักคุณยายมากขึ้น ถ้าไม่
ติดว่าเป็นพระ ไม่ติดด้วยข้อบัญญัติในพระธรรมวินัย หลวง
พ่อคงเข้าไปกราบเท้ายายเสียเดี๋ยวนั้น เมื่อติดด้วยวินัยของ
สงฆ์ว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ หลวงพ่อก็ได้แต่นึกกราบนึกเคารพ
บูชาท่านอยู่ในใจ แล้วก็เลยนึกต่อไปอีกว่า

‘โชคดียิ่งหนอ เราเลือกครูเลือกอาจารย์ไม่ผิด ทั้งครูใน
ปัจจุบันของเรา คือ คุณยายอาจารย์ ทั้งบรมครูของเรา คือ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นต้นของวิชาความรู้ทั้งปวง’
แล้วก็เลยนึกไปถึง พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ซึ่ง
เป็นครูบาอาจารย์ของคุณยายอีกที หลวงปู่ท่านเอาชีวิตเป็น
เดิมพัน นั่งสมาธิเข้าไปค้นเอาความรู้เกี่ยวกับวิชาธรรมกาย
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งขาดหายไประยะหนึ่ง ให้ย้อน
กลับมาปรากฏในโลกนี้อีกครั้ง แล้วนำมาสอน นำมา
ถ่ายทอดให้ครูบาอาจารย์ของเรา แล้วก็เลยตกทอดมาถึง
พวกเราในวันนี้’

ตรงนี้หลวงพ่อก็ได้ขบคิดตามมาอีกว่า นักสร้างบารมี
ที่แท้จริง ต้องพยายามไปย้อนดูว่า วันที่ดีที่สุดของ
พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ วันที่ทรงทำความดีอย่างที่สุด ดี
ถึงขนาดทำให้แผ่นดินไหวสะเทือนเลื่อนลั่นนั้น พระองค์ทำ

อย่างไร เพราะแต่ละพระองค์ก็ว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปค้นเอาธรรมะมาสอนพระองค์เอง มาสอนชาวโลกได้ จะต้องทรงฝึกพระองค์เองให้ดีที่สุดก่อน ซึ่งการที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุด ก็มีอยู่ทางเดียว คือ จะต้องทำแต่ละวันในระหว่างนั้นให้ดีที่สุดขึ้นมาให้ได้ ไม่อย่างนั้นแล้ว พระองค์จะเป็นบุคคลที่ดีที่สุดของยุคได้อย่างไร

คราวนี้ก็เลยนึกต่อไปอีกว่า คุณยายอาจารย์ของเรา ท่านเดินตามรอยพระบาทของสมเด็จพระพุฒาจารย์ อดิเรกธรรมาภรณ์ ท่านระลึกชาติไปดูละคร สมเด็จพระพุฒาจารย์ทรงทำแต่ละวันให้ดีที่สุดอย่างไร แล้วคุณยายก็ดูตัวของท่านเอง แล้วทำแต่ละวันของท่านให้ดีที่สุด ตรงนี้หลวงพ่อก็นึกแวบเข้ามาในใจอีกว่า ‘ตัวของเราเองก็บวชมาตั้งหลายพรรษาแล้ว ได้ทำทุกวันให้ดีที่สุดแล้วหรือยัง ก็พบว่าตัวเรายังทำบ้างไม่ทำบ้าง ยังอยู่ในขั้นฝึกตัวระยะต้นๆ ยังกระปรองกระเปร่งอยู่อีกมาก...’

“...ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อก็พยายามที่จะทำทุกวันที่ผ่านมาให้ดีที่สุด แต่พอทำไปๆ บางทีก็ล้าๆ ก็เหนื่อยๆ เหมือนกัน แล้วจะทำอย่างไรให้หายล้า หายเหนื่อยได้เร็วๆ เราเองก็ยังไม่สามารถระลึกชาติได้อย่างที่คุณยายท่านทำ จะไประลึกย้อนดูว่าพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่านทำอย่างไร เวลาท่านเหนื่อยท่านล้าในตอนที่ยังบำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ ก็เรายังไปไม่ถึงขนาดนั้น เมื่อระลึกชาติไม่ได้ก็ไม่ได้แต่อ่านหนังสือคัมภีร์โบราณบ้าง ศึกษาพุทธประวัติบ้าง แต่

ว่าก็เป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว เป็นพันปี เป็นหมื่นปี บางเรื่อง
เวลาผ่านไปแล้วเป็นกัปก็มี แต่ละเรื่องแต่ละสถานการณ์
มองแล้วศึกษาแล้วก็ไม่ได้เข้าไปในใจ เหมือนมองภาพครูบา
อาจารย์อย่างคุณยายที่เคยเห็นตัวเห็นตนกันอยู่ทุกเมื่อเชิ่ววัน
หรือภาพของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ
ซึ่งหลวงพ่อกเองเคยได้ไปกราบท่านมาตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่
ซึ่งภาพเหล่านี้ช่วงนี้ดูท่าจะชัดมากกว่า

เมื่อเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อกก็เลยหมั่นทบทวนพุทธประวัติ
หมั่นทบทวนประวัติพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ แล้ว
ก็หมั่นทบทวนภาพที่เคยเห็นคุณยายปฏิบัติเป็นกิจวัตร
ประจำวัน ได้พยายามเอาภาพเหล่านั้นมาปะติดปะต่อ
เป็นต้นแบบ เพื่อทำตามให้ได้ พอพยายามทำอย่างนี้เข้า
กำลังใจก็เพิ่มขึ้นมามากมาย ใจมันขึ้นขึ้น ...”

“ในเมื่อเรายังระลึกชาติไม่ได้เหมือนคุณยาย เราก็ทำใน
สิ่งที่พอจะทำได้ง่ายๆ อย่างหนึ่ง คือ ระลึกถึงการกระทำ
ความดีในแต่ละวันที่ผ่านมา นึกเอาแต่ส่วนที่ดี แล้วก็เอามา
เปรียบเทียบกับ การทำความดีของคุณยายแต่ละวัน ที่เคยได้
เห็น ได้รู้ ได้เข้าใจ ซึ่งเมื่อเทียบกันเข้าไปแล้ว แม้จะพบว่ายัง
ห่างกว่าคุณยายอีกมาก ห่างชนิดเทียบไม่ติดฝุ่น แต่ถึง
กระนั้นก็ตาม พอคิดเทียบกันมากเข้าๆ ตัวของเราเองก็เลย
เกิดความรู้สึกว่าจะต้องเตือนตัวเองบ่อยๆ รีบเตือนตั้งแต่ตื่น
ขึ้นมาแต่เช้าเลยทีเดียวว่า ‘วันนี้เราจะต้องทำให้ดีที่สุดกว่า

เมื่อวานนี้ และให้ดีที่สุดว่าเมื่อวันก่อนที่ผ่านมา ถ้าเวลาใดพบว่ามีข้อบกพร่องอะไร ก็เร่งแก้ไขให้เต็มฝีมือทีเดียว จะเดินตามรอยเท้ายาย เหมือนที่ยายเดินตามรอยเท้าหลวงปู่ วัดปากน้ำ เดินตามรอยพระบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นทีเดียว...”

เวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังถึงเรื่องอะไรให้ลูกศิษย์หรือใครๆ ฟัง ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะไม่โน้มเอาหลักธรรมมาผูกพันกับเรื่อง แล้ววิเคราะห์เจาะลึกให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งถึงสัจธรรม และเกิดกำลังใจที่จะปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านสั่งพวกเราเสมอว่า “เวลาพูดธรรมะต้องเอาหลังอิงต้นโพธิ์ไว้เสมอ” ต้นโพธิ์ของท่านคือ คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

ตัดตอนจากพระธรรมเทศนา วันอาทิตย์ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร

หมวดที่ ๑

คุณยายผู้แตกฉานวิชาธรรมกาย

๘๘

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลวงปู่
ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆ ว่า
“เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรม ยังทรง
เอาชีวิตเป็นเดิมพัน พวกเอ็งเก่งกันมา
จากไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะ
ให้ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้า มันเป็นไปได้
ไม่ได้”

๘๙

โรงงานทำวิชา

วัดพระธรรมกายเมื่อแรกสร้าง ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ มีพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ๙ ตารางวา ได้รับบริจาคมาจากมหาเศรษฐี ผู้ใจบุญท่านหนึ่ง คือ คุณหญิงประหยัด แพทยพงศา วิสุทธาธิปัตย์ หลังจากได้ที่ดินมาเรียบร้อยแล้วคณะผู้บุกเบิกที่ยังไม่ได้บวช ก็ลุยงานสนามกันเต็มที่ ส่วนคุณยายอาจารย์ก็ต้องใช้เวลาทำสมาธิมากยิ่งขึ้น เพื่ออาศัยวิชาธรรมกาย กลั่นแผ่นดิน และตามเอาสมบัติละเอียดมาไว้ในแผ่นดินที่กำลังจะสร้างวัด ซึ่งต้องใช้ต้นทุนทรัพย์มากมาย และกำลังพี่น้องในวงบุญที่มีศีลและสัมมาทิฐิเสมอกันอีกไม่ใช่น้อย

คุณยายอาจารย์ต้องใช้พลังสมาธิ พลังวิชาส่วนละเอียด
ตามทั้งเงินและตามทั้งคนมาช่วยกันบุกเบิกสร้างวัดอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงเหน็ดเหนื่อยเกินคาดคิด

คุณยายอาจารย์ไม่เพียงนั่งสมาธิตามลำพังเพื่อทำ
ละเอียดตามหาสมบัติ หากยังต้องเคี่ยวเข็ญให้คณะผู้บุกเบิก
สร้างวัดมานั่งสมาธิร่วมกันไม่ว่างเว้นแต่ละวัน เพื่อให้ใจ
ละเอียดผ่องใสอยู่เสมอ ทั้งยังสอนวิธีตามหาสมบัติละเอียด
ในสมาธิให้ด้วย แม้บัดนี้ขั้นตอนการสร้างวัดจะผ่านมาถึงขั้น
ขยายพื้นที่รอบข้าง อีกประมาณ ๒,๕๐๐ ไร่ สร้างสถานที่
ปฏิบัติธรรม เพื่อรองรับสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรมกันมากถึง
เรือนหมื่นเรือนแสน ในวันงานบุญใหญ่เสมอ เราก็มียังงาน
เตรียมพื้นที่ งานฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยงานวัด ที่ต้อง
ทุ่มเทร่างกายแรงใจเต็มที่ หลายส่วนงานที่ต้องอดตาหลับ
ขับตานอน เร่งงานให้ทันใช้ ทำให้หลายคนแบ่งเวลานั่งสมาธิ
น้อยไป พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชภาวนาวิสุทธิ จึ่ง
สั่งลงมาเสมอว่างานที่แท้จริงของพวกเราคือการนั่งสมาธิ ทำ
พระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี สมบัตินอกกาย
หาไม่ยากถ้าข้างในละเอียด การทำละเอียดจะทำเหาะๆ
แหะๆ ผลุดลูกผลุดนั่งกลัวปวดกลัวเมื่อยไม่ได้ จากนั้นพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อทวดตชีโวก็จะหาเวลาขึ้นธรรมาสน์เทศน์
สาธยายความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ในการทำสมาธิของคุณยาย
อาจารย์ สมัยอยู่ในโรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญให้ฟัง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเล่าความหลังถึงคุณยายอาจารย์ว่า “ก่อนบุกเบิกสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่ได้บวช เลิกงานแล้วมักกลับไปนั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรม ประสิทธิ์เกือบทุกวัน นิ่งที่ไรก็เมื่อยทุกที แม่หลวงพ่อก็เคย ลงนั่งขัดสมาธิ หัดทำสมาธิภาวนามาบ้างจากสำนักเกจิ อาจารย์ต่างๆ เมื่อสมัยหนุ่มๆ ก่อนเข้าวัด แต่ความปวด เมื่อยก็เกิดขึ้นเสมอ ไม่กล้าพูดสักครั้งว่านั่งสมาธิไม่เมื่อย ใน ระยะแรกๆ ปวดเมื่อยเหมือนแข่งขาจะปริจะหัก หัวเข่า เหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ความคิดฟุ้งซ่านไปสารพัด แต่ก็ไม่เคยทอดทิ้ง ไม่เคยคิดว่าตัวเองทำแบบเหยาๆ แหยะๆ สักที แต่เมื่อฟังคุณยายอาจารย์เล่าถึงวัตรปฏิบัติของท่าน ใน โรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ หลวงพ่อก็มานั่งนึกถึงตัวเองว่า เรายังเอาจริง เอาจังไม่ได้เท่าขี้เล็บของคุณยายเลย มีหน้าซ้ำ ตอนพระเดช พระคุณหลวงพ่อธัมมชโย พาไปกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์ คุณยายอาจารย์ใหม่ๆ เรายังทำฤทธิ์ทำเดชไว้ไม่น้อย เห็น หน้ากันวันแรกก็ตั้งคำถามซักไซ้ไล่เรียงเอาที่คุณยายเสียถึยิบ จนคนพาไปนั่งอิงห้ามไม่ทัน ต้องพากลับมาอบรมมารยาท เสียสามเดือน”

เรื่องความข้มงวดในการนั่งสมาธิในโรงงานทำวิชาของ หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ ถ้ายทอดคำบอกเล่าของคุณยายอาจารย์ว่า

‘สมัยยายอยู่กับหลวงพ่อดาวตกน้ำ งานประจำคือนั่งสมาธิ นั่งไปเถะ กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง พอถึงปั๊บละก็ไม่มีกระดูกกายเลย’

“ตอนนั้นหลวงพ่อดาวพื้มนั่งสมาธิกับคุณยายได้ไม่นานก็เลยถามท่านโดยเอาประสบการณ์ของตัวเองเป็นหลักว่า

“นั่งนานอย่างนั้น ไม่เมื่อยแ่หรือยาย”

ท่านก็บอกว่า “เฉยๆ”

หลวงพ่อดาวถามอีกว่า “แล้วยายไม่ปวดจีปวดอ๊ แ่รี”

ท่านบอกว่า “เออ นั่งสมาธินี้มันดีนะ พอถึงเข้าไปข้างในละก็ ร่างกายภายนอกทั้งหมด เรื่องปวดจีปวดอ๊อะไรนี้ไม่มีทั้งนั้น เข้ากลางนั่งเรียบไปเลย มันสว่างโล่งเข้าไปข้างใน”

“สว่างขนาดไหนยาย” หลวงพ่อดาวถามอีก

ท่านบอกว่า “สว่างกว่าเอาตะวันเที่ยงมาเรียงเป็นดวงๆ ๑ ๑ ๑ เต็มท้องฟ้า”

หลวงพ่อดาวตอนนั้นยังไม่มีประสบการณ์แบบนี้เลย ก็เลยถามยายประสาชื่อว่า

“โอ้อ๊ ยาย แล้วไม่ร้อนแ่หรือ”

ท่านบอกว่า “ไม่ร้อน ยิ่งสว่างยิ่งเย็น ยิ่งชุ่มชื้นใจ ใจมันใหญ่มันกล้า มันพร้อมจะนั่งรวดเดียว ๖ ชั่วโมง ก็นั่งในตอนกลางวัน ๖ ชั่วโมง อีก ๖ ชั่วโมง นั่งตอนกลางคืน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ยายเคยนั่งหลับไหม ?”

ท่านบอกว่า “ยายไม่เคยหลับกับเขาหรอก”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “แล้วคนอื่นเขาหลับไหม?”

ท่านบอกว่า “หลับ หลับโงกเงก โงกเงก บางคนเสียหลัก หัวคะมำ กลิ้งขลุกขลักๆ ไปเลยก็มี แต่ที่ไม่หลับก็มีนะ อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล ไม่เหมือนกัน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ทำไมยายไม่หลับกับเขาบ้าง มันไม่ง่วงหรือ”

คุณยายอาจารย์นึ่งไปสัปดาห์เหมือนนีกทบทวนไปถึงวันคืนเก่าๆ แล้วบอกยิ้มๆ ว่า “ไอ้ง่วงมันก็ง่วงบ้างเหมือนกันละนะ บางคราวง่วง แต่ว่ากลัวหลวงพ่อบอกท่านมากกว่า เลยไม่กล้าง่วง”

ตอนนั้น หลวงพ่อตรองตามคำพูดของคุณยายอาจารย์ไม่ออก ว่าทำไมคุณยายต้องกลัวพระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็คิดตามประสาคนที่เคยกราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เพียงครั้งเดียว เห็นท่านยิ้มย่องผ่องใสท่าทางใจดี จะทำอะไรนรกหน้า แล้วตอนนั้นก็ยังไม่ได้สนใจจะเรียนวิชาธรรมกายจากท่าน แม้สักนิด

“... เวลาผ่านไปนาน จนกระทั่งงานสร้างวัดพระธรรมกาย ทำให้พวกเราเหนื่อยหนักเต็มที่ถึงเวลานั่งสมาธิจิตใจก็อ่อนล้า ทำใจให้ละเอียดเสมอกันทั้งทีมไม่ได้ คุณยายท่านรู้ด้วยญาณ

ทักษะของท่าน จึงได้เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ในโรงงานทำ
วิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ใน
ช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ และประเทศไทยต้องกลายเป็น
คู่สงครามร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร คุณยายเล่าว่า

‘เมื่อยายทำวิชาได้ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น
หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่เข้าถึง
วิชาธรรมกาย ให้ช่วยประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติ
ทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน
และให้ประเทศไทยรอดพ้นจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจาก
สงคราม...’ คุณยายเล่าถึงวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้
วิชาธรรมกายช่วยชาวโลกว่า ท่านได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่
บรรลุวิชาธรรมกายช่วยแก้ไขทุกข์ดังกล่าวข้างต้น ด้วยการ
ปิดลูกกระเบิดบ้าง หรือดลจิตดลใจให้ข้าศึกมองเห็นจุด
ยุทธศาสตร์ที่สำคัญผิดเพี้ยนไป เช่น เห็นเมืองเป็นป่าบ้าง
เห็นทะเลเป็นเมืองบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกทิ้งระเบิดได้ตรง
เป้าหมาย งานนี้ต้องประสานกำลังสมาธิกันอย่างเหนียวแน่น
เรียกว่าสู้กันตาไม่กระพริบทีเดียว ใครที่ใช้งานไม่ได้ตั้งใจ
ต้องให้ครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นอยู่เรื่อยๆ ท่านจะไม่ค่อย
เรียกใช้ และตำหนิลูกศิษย์พวกนี้ว่า ‘ไอ้ขี้ได้...’

“พวกเราบางคนที่เป็นเด็กรุ่นใหม่อาจไม่รู้จึกขี้ได้ว่าเป็น
อย่างไร หรือบางทีก็ 모르จักธรรมชาติของได้และขี้ได้ จึงอาจ
ไม่เข้าใจว่าการถูกตำหนิว่าเป็น “ไอ้ขี้ได้” มันจะเจ็บแสบเสีย
หายตรงไหน

ใต้ ใต้ทำคบเพลิงเป็นเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง ทำจากขี้เลื่อย
คลุกน้ำมันยาง แล้วพันให้เป็นแท่งด้วยเปลือกไม้ที่ฝานจน
แบนเป็นแผ่น ใต้นี้เมื่อติดไฟแล้วส่วนที่เผาไหม้จะเกิดเป็นขี้
เถาสีเทาขาวคลุมอยู่ตรงปลายคบ ติดไฟใต้อย่างนานขี้เถาที่
ปลายคบก็หนาขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าไม่หมั่นเขี่ยขี้เถาออกไปก็จะดับ
เวลาจะจุดให้ติดไฟใหม่ต้องเขี่ยขี้เถาออกไปให้หมดเสียก่อน
ธรรมชาติของใต้อย่างนั้น ผู้ใช้ใต้อย่างนี้จึงต้องคอยเขี่ยขี้เถาซึ่ง
เป็นต้นเหตุให้ไฟดับนี้อยู่ตลอดเวลา

ผู้ที่เรียนวิชาธรรมกายหากเป็นประเภทขี้ใต้ เมื่อไม่ถูก
ครูบาอาจารย์กระตุ้นบ่อย ๆ เหมือนเขี่ยขี้ใต้ ก็มักนั่งปล่อยใจ
ให้ล่องลอย คิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ นึกถึงองค์พระบ้าง ดวง
แก้วบ้าง เคลิ้มหลับไปบ้าง หรือไม่ก็ย่องออกไปเดินเล่น ไกล
ไปเข้าห้องน้ำห้องส้วม ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือนเรื่อยเปื่อยไป
พอเรียกทีก็มานั่งตั้งท่าที่ แต่สำหรับคุณยายอาจารย์แล้ว
ท่านไม่เป็นเช่นนั้น ท่านมีสำนึกความรับผิดชอบสูงมาก ไม่
กลัวเหนียวไม่กลัววังง แต่กลัวถูกตำหนิว่าเป็น “ไอ้ขี้ใต้” มาก
ที่สุด

นับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในโรงงานทำวิชา คุณยายแสดงชัด
ถึงธาตุแท้ของความทรหดอดทน ความใฝ่เรียนใฝ่รู้ และ
ความสำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน ไม่ว่างเว้น ท่านจึง
ได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าเวรกะกลางคืน และเพราะ
คุณสมบัติดีเยี่ยมเช่นนี้เอง ท่านจึงสามารถถ่ายทอดความรู้

ถ่ายทอดคุณธรรมจากหลวงปู่วัดปากน้ำมาได้มาก พวกเรา ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของคุณยาย แม้ไม่เคยพบหลวงปู่ เพียงฟัง คุณยายเล่าถึงปฏิปทาของท่านที่มีต่อชาวโลก ก็เกิดความ ปลื้มปิติและซาบซึ้งในพระคุณของท่านอย่างเหลือจะกล่าว พระเดชพระคุณหลวงปู่ทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกตัว ของท่านเองอย่างจริงจัง และทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับลูกศิษย์ มากมายอย่างนี้เอง แม้ท่านละสังขารแล้ว ลูกศิษย์ของท่าน จิยังมียุอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง และลูกศิษย์ก็ได้ถ่ายทอดคุณ ธรรมของท่านกันต่อๆ มาจนถึงปัจจุบัน

การสอนภาวนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำนั้น ท่านได้ปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับยุคสมัยเสมอยิ่งกว่านั้น ที่น่าชื่นชมมากๆ เลย ก็คือ พอใครได้ปฐมมรรค หรือเข้าถึง ธรรมกายแล้ว และมีความตั้งใจจริงจะปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านจะใช้ระบบโรงงานเข้ามาจัดการกับผู้เข้าถึงธรรมเหล่านี้ คือ พอใครนั่งได้ดีพอสมควรแล้ว ท่านให้เข้าไปนั่งสมาธิใน อาคารทำภาวนา ซึ่งท่านเรียกว่า โรงงานทำวิชา เพราะ สร้างเป็นโรงโหล่งๆ เช่นเดียวกับโรงงานอุตสาหกรรมขนาด ย่อมๆ แต่บรรยากาศสงบเย็น มีที่นั่งภาวนาเดี่ยวๆ ห่างกัน ประมาณ ๑-๒ ช่วงแขน เหมาะแก่การทำภาวนาอย่างยิ่ง

โรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ขณะนี้ไม่มี ให้เห็นแล้ว สมัยนั้นแม้คนที่ไปทำบุญที่วัดปากน้ำก็ไม่มี โอกาสได้เข้าไปถึงโรงงานทำวิชา เพราะเป็นเขตที่มีรั้ว

สังกะสีกันล่อมไว้เป็นสัดส่วนเฉพาะผู้ทำวิชาเท่านั้น ฟังจาก
ที่คุณยายอาจารย์เล่า ท่านว่าโรงงานทำวิชาเป็นกุฏิไม้หลัง
ใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง มีแผงกัน แบ่งฝ่ายหญิงไปนั่งซีก
หนึ่ง พระภิกษุรวมทั้งฝ่ายชายนั่งอีกซีกหนึ่ง แผงที่กันไม่สูงนัก
พอไม่ให้ข้ามได้และฝ่ายหญิงฝ่ายชายไม่เห็นหน้ากัน มีทาง
เข้าคนละทาง พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านระวังมาก ปกกัน
มาก เรื่องระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เมื่อเข้าไปอยู่ในโรงงานทำ
วิชาแล้วทั้งสองฝ่ายจะไม่เห็นหน้ากันเลย ท่านว่าแม้แต่หน้า
แข่งพระก็ไม่ให้ผู้หญิงเห็น แม้ที่สุด นอกโรงงานทำวิชาท่าน
ก็ห้ามผู้หญิงไม่ให้เข้ากุฏิพระ แม้ผู้หญิงที่แก่แล้วท่านก็ห้าม
ท่านว่า “ไอ้แก่ละตัวดี”

พระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นประธานในซีกของฝ่าย
พระภิกษุ มีการทำสมาธิต่อเนื่องกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง แต่
ว่าทำเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ กะ กะละ ๖ ชั่วโมง เพราะฉะนั้น
แต่ละกลุ่มจึงนั่งสมาธินับเป็นเวลารวมกันวันละ ๑๒ ชั่วโมง

กลุ่มที่ ๑ เรียกว่า กะเช้า ทั้งสองฝ่ายเข้าโรงงานทำวิชา
ตั้งแต่เวลา ๖.๐๐ น. นั่งไปจนกระทั่งถึง ๑๑.๐๐ น. แล้วก็ไป
พัก

กลุ่มที่ ๒ เรียกว่า กะเพล เข้าทำวิชา ตั้งแต่เวลา
๑๑.๐๐ น. ไปออกเวลา ๑๘.๐๐ น. แล้วไปพัก กลุ่มที่ ๑ ที่
ออกไปเมื่อตอน ๑๑.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๑๘.๐๐ น.
ไปออกเมื่อถึงเวลา ๒๔.๐๐ น. แล้วกลุ่มที่ ๒ ที่ออกไปตอน

๑๘.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๒๔.๐๐ น. แล้วไปออกตอน ๖.๐๐ น.

ทั้ง ๒ กลุ่มก็ผลิตเปลี่ยนเวียนเข้าออกในโรงงานทำวิชา อยู่อย่างนี้ตลอดปี แต่สำหรับคุณยายอาจารย์ของเรา ถึงแม้ว่าจะถึงเวลาหมดหน้าที่ของท่านในช่วงนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมลุกออกจากที่นั่น หากแต่ยังคงนั่งอยู่กับกะต่อไปอีกครึ่ง ชั่วโมง ทั้งนี้เพราะท่านทราบว่าจะรอต่อนี้ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำจะซักถามธรรมะกับหัวหน้ากลุ่ม หรือหัวหน้ากะคนต่อไป แล้วถ่ายทอดความรู้เพิ่มเติมให้ คุณยายตระหนักถึงความสำคัญของรอต่อนี้เป็นอย่างดี จึงคอยรองรับความรู้ช่วงนั้นเพื่อทำวิชาให้เชื่อมโยงติดต่อกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง นั่นหมายความว่าถ้าคนอื่นนั่ง ๖ ชั่วโมง คุณยายอาจารย์จะต้องนั่งถึง ๖ ชั่วโมงครึ่ง กลายเป็นวันละ ๑๓ ชั่วโมง เป็นอย่างนี้สม่ำเสมอ

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านนั้นเป็นประธานสั่งทำวิชา จัดระบบ และควบคุมระบบให้วิชาต่อเนื่องกัน ด้วยตัวของท่านเอง วิธีนี้คือการจัดการแบบระบบโรงงาน ซึ่งสมัยโน้นไม่มีใครเขาเอาระบบโรงงานมาใช้ในการปฏิบัติธรรม แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านทำและเรียกสถานที่ทำภาวนาในระบบนี้ว่า โรงงานทำวิชา ผลของการจัดระบบเช่นนี้ทำให้ลูกศิษย์ของท่านที่เป็นประเภทเอาจริงหลายคนทำวิชาได้เก่งกล้า จนกระทั่งสามารถใช้วิชาธรรมกายช่วยชาติบ้านเมืองได้ในตอนสงครามโลกครั้งที่ ๒ คุณยาย

อาจารย์ของเราเป็นหนึ่งในจำนวนผู้เก่งกล้าเหล่านั้น และเป็นผู้ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่บอกปากชมว่า เป็นหนึ่งไม่มีสอง

การจัดระบบในโรงงานทำวิชชานี้ ทางฝ่ายหญิงท่านจัดเป็น ๒ กลุ่ม และได้แต่งตั้งผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มไว้ทั้ง ๒ กลุ่ม คุณยายของเราเป็นหัวหน้ากลุ่มที่ ๒ ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กะกลางคืน เข้าโรงงานทำวิชชาตอน ๑๑.๐๐ น. ออกจากโรงงาน ๑๘.๐๐ น. แล้วไปเข้าโรงงานทำวิชชาต่อ ตอน ๒๔.๐๐ น. ออกตอนเช้า ๖.๐๐ น.

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านปรับปรุงวิธีสอนของท่านให้เหมาะสมอยู่เสมอ และทุกคนทุกรูปก็ตั้งใจทำวิชชากันอย่างทุ่มเท นอกจากตัวของท่านเองจะเอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว ลูกศิษย์ทุกคนก็ต้องฝึกเอาชีวิตเป็นเดิมพันตามท่านด้วย

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลวงปู่ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆ ว่า “เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรมยังทรงเอาชีวิตเป็นเดิมพัน พวกเอ็งเก่งกันมาจากไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะให้ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้ามันเป็นไปไม่ได้”

เท่าที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ฟังมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการทุ่มชีวิตฝึกลูกศิษย์ ของ

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ อย่างไรก็ตาม
ด้วยวิธีการสอนที่ให้ห่มเทศีวิตเป็นเดิมพันกันอย่างนี้ ผลจึง
ปรากฏว่าที่วัดปากน้ำภาษีเจริญในเวลานั้น ได้มีผู้เข้าถึง
ธรรมกายกันมากมาย

วันอาทิตย์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

หลวงพ่อดีดปากน้ำ ท่านให้หัด
คำนวณจากง่ายไปหายากก่อน คือพอ
ฝนหยุดตกใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็สั่งทุก
คนในโรงงานทำวิชาว่า ‘ลูกเอ๊ย ไป
คำนวณดูซิ เมื่อคืนที่ฝนตกนะ มันตกกี่
เม็ด’...

”

เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ รายการ “โรงเรียน
อนุบาลฝันในฝันวิทยา” ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระ
ราชภาวนาวิสุทธิ “คุณครูไม่ใหญ่” เริ่มออกอากาศผ่าน
ดาวเทียมสู่ “จานดาวธรรม” จากห้องส่ง “บ้านแก้วเรือน
ทอง” ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ณ สภาธรรมกายสากล พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ใช้จาน
ดาวธรรมอาราธนาทางอากาศนิมนต์พระภิกษุ สามเณร จาก
ทั่วโลกมาร่วมงาน “วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน

พ.ศ. ๒๕๔๗” และเชิญชวน “ลูกพระราช” รวมทั้ง
กัลยาณมิตร และสาธุชนมาร่วมงานบุญใหญ่ครั้งนี้ พวกเรา
ตื่นเต้นกันมาก เพราะนอกจากได้บุญจากการเลี้ยงพระที่ได้
รับนิมนต์มาโดยวิธีพิเศษแล้ว ยังจะได้บุญใหญ่จากการหล่อ
องค์พระธรรมกาย ๓๐๐,๐๐๐ องค์ ประดิษฐานบนยอดโดม
“อาคารภavana ๖๐ ปี พระราชภาวนาวิสุทธิ” อีกด้วย

เมื่อถึงวันงานปรากฏว่า มีพระภิกษุสามเณรมามากมาย
เกินคาด จากทุกภาคของประเทศ รวมทั้งมาจากต่างประเทศ
ด้วย เก้าอี้ซึ่งเตรียมไว้สำหรับต้อนรับพระคุณเจ้า จำนวน
๑๐,๐๐๐ ที่ ไม่เพียงพอ ต้องล่ำเลียงจากที่เก็บมาเพิ่มเป็น
ระยะๆ ภาคเช้าที่นั่งในสมาธิธรรมกายสากลชั้น ๒ ซึ่งจุดนี้ได้
ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน เต็มหมด ยังมีอีกไม่น้อยที่ระหว่าง
พิธีภาคเช้าได้ปลีกตัวไปเดินชมวัด ส่วนชั้น ๑ ซึ่งจัดไว้เป็นที่
จอดรถยนต์ส่วนตัวเต็มหมด จนต้องหาที่จอดไปทั่ววัด
ปรากฏการณ์ที่มีคนมามากมายเกินคาดหมายนี้ เกิดบ่อย
ครั้งจนพวกเราเริ่มเชี่ยวชาญในการปรับแผนรองรับ
สถานการณ์มากขึ้นๆ เป็นลำดับ แรกๆ ก็มีปัญหายู่ว่าจะ
คำนวณจำนวนพระ จำนวนคนด้วยวิธีใดจึงจะจัดอาหาร จัด
สถานที่และอุปกรณ์ต่างๆ รองรับได้ทั้งหมด แต่ในที่สุดก็ค้น
พบวิธีการคำนวณจนได้ ทำให้คำอธิษฐานของคุณยาย
อาจารย์ที่ว่า “คนมาวัดร้อยก็ให้เลี้ยงได้ทั้งร้อย คนมาวัด
ล้านก็ให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน” สัมฤทธิ์ผลอย่างงดงาม

วันนั้นทุกรูปทุกคนที่มาอยู่ในงาน วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งบรรจบครบพอดีกับวันคล้ายวันเกิดครบอายุ ๖๐ ปี ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชภาวนาวิสุทธิ ต่างปลื้มอกปลื้มใจ อิ่มบุญไปทั่วหน้า สัมกับวาทีธรรมประจำใจว่า “สามแสนองค์ สามแสนปลื้ม ลื้มไม่ลง คงไม่ลื้ม”

ในเรื่องความสามารถพิเศษในการคำนวณนี้ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อฟัง ราวกับว่าเรื่องการคำนวณนั้นเป็นเรื่องง่ายระดับบทเรียนบทต้นๆ ของผู้ศึกษาวิชาธรรมกายทีเดียว

“คุณยายเล่าว่า ‘เมื่อไปถึงหลวงพ่อดัดปากน้ำใหม่ๆ หลวงพ่อก็สอนให้ยายกับพวกในโรงงานทำวิชาหัตถ์ หัตถ์คำนวณ’

หลวงพ่อรู้อยู่ก่อนแล้วว่า คุณยายไม่เคยเรียนหนังสือ ก็เลยสงสัยทะลุกลางปล้องถามท่านว่า “ยายอ่านหนังสือไม่ออก แล้วยายคำนวณได้อย่างไร”

แต่คุณยายยืนยันขันแข็ง บอกว่า “ได้ ยายคำนวณได้”

หลวงพ่อก็ไม่หายสงสัยก็ถามอีกว่า “ยายคำนวณอะไร”

คุณยายตอบว่า “คำนวณเม็ดฝน”

คุณยายเห็นหลวงพ่อยิ่งไป ท่านก็เล่าต่อว่า “หลวงพ่อดัดปากน้ำ ท่านให้หัตถ์คำนวณจากง่ายไปหายากก่อน คือพอ

ฝนหยุดตกใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็สั่งทุกคนในโรงงานทำ
วิชาว่า ‘ลูกเอ๋ยไปคำนวณดูซิ เมื่อกันนี้ที่ฝนตกนะ มันตกกี่เม็ด’

“ที่แรก ยายก็ยังไม่ว่าจะคำนวณได้อย่างไร แต่ยายก็
วางใจนิ่งๆ ลงไปที่ศูนย์กลางกาย เต็มองค์พระในตัวก็ผุด
ขึ้นมาเป็นสายๆ องค์พระขยายโตขึ้นไปตามลำดับๆ แล้วไม่
นานก็มีวิธีนับผุดเกิดขึ้นมาในใจทีเดียว...”

“พอนับเม็ดฝนหลังฝนตกช้านาญแล้ว หลวงพ่อวัด
ปากน้ำท่านก็ใช้ให้คำนวณอีก เทียนนี้ให้ไปคำนวณว่า ตลอด
๗ วัน ตลอดเดือน ตลอดพรรษาปีนี้ ฝนตกในเมืองไทยกี่เม็ด
พอคำนวณช้านาญแล้ว หนักๆ เข้า หลวงพ่อท่านก็ใช้ให้ไป
คำนวณว่า ปีนี้ทั้งโลกฝนตกลงมาเท่าไร มีกี่เม็ด”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบัณฑิตซีโหวเห็นพวกเรานั่งฟังหน้า
เป๋อเหวอ คงกลัวว่าพวกเราฟังเพียงผ่านๆ แล้วไปเข้าใจ
เอาเองว่าเรื่องที่เล่าเป็นนิทานปรัมปราแบบอุปมาอุปไมย ไม่
ต้องเชื่อถืออะไรมากนัก ท่านจึงยังเสียงจริงจิงว่า

“นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่คุณยายเล่าถึงการฝึกลูกศิษย์ของพระ
เดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ขอให้พวกเรานั่งสมาธิกันให้
มากๆ ให้ได้เข้าถึงธรรมกายเสียก่อน จะมีเรื่องสนุกๆ ให้เห็น
เองอีกมาก สนุกขนาดคอมพิวเตอร์นี่ โยนลงแข่งลงถังขยะได้
เลย ไม่ต้องเสียเวลาไปใช้มัน...เข้าไปเปล่าๆ”

เสียงเล่าลือเกี่ยวกับคุณวิเศษของเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่
คนรุ่นใหม่กำลังชื่นชมกันนักหนานั้น ในความรู้สึกของคุณ
ยายท่านเห็นเป็นอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัดชีโว
เล่าให้ฟังว่า

“เวลาพวกลูกศิษย์วัดจับกลุ่มคุยกันถึงเรื่องเครื่อง
คอมพิวเตอร์ แล้วคุณยายเดินผ่านมาได้ยินเข้า ครั้งแรกท่าน
ก็ไม่ขัดคออะไร หยุดฟังพวกเราชื่นชมบรรยายสรรพคุณ
คอมพิวเตอร์ ว่ามันคำนวณได้รวดเร็วราวกับของวิเศษอย่าง
นั้นอย่างนี้ แต่ครูเดียวท่านก็หัวเราะ แล้วพูดสั้นๆ ว่า

‘นี่ไปเอาเรื่องเศษเหล็กมาคุยกันอีกแล้ว’... แล้วท่าน
ก็เดินตัวปลิวเข้าครัวไป...”

วันอาทิตย์ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณเดีจ... คนที่จะเป็นหัวหน้าคนได้
จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคนอื่นมันก็
เป็นไม่ได้หรอก จำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่
เท่ากับเขา แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มัน
เป็นไปได้ไม่ได้หรอก

”

เหตุที่ทำให้คุณยายแตกฉาน วิชาธรรมกาย

วันนั้นจำได้ว่า เป็นสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิด ของพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว พวกเราที่อยู่วัดทั้ง ๓ อาศรม
รวมทั้งผู้ที่มาวัดประจำอีกหลายคน ถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ
ที่จะต้องรวมกลุ่มพากันไปกราบแสดงมุทิตาสักการะและ
ขอรับฟังโอวาทจากท่าน ซึ่งในที่สุดก็ไม่เคยผิดหวังสักปี พระ
เดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้โอวาทได้ลึกซึ้งจับใจ มีข้อคิดคำคม
ให้พวกเราต้องหันกลับมาพิจารณาตนเองว่า ที่เราเคย

ปฏิกุณฺณทังโงใจและคำพูดว่า “จะตามติดและติดตามพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองและคุณยายอาจารย์สร้าง
บารมีไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม” นั้น บัดนี้เราเดินตามอยู่ห่าง
ท่านแค่ไหน หรือว่าจะไม่เห็นฝุ่นเสียแล้ว!!!

มีบันทึกในสมุดบันทึกเล่มที่ ๕ ของพวกเราคนหนึ่ง จด
โอวาทวันเกิดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุเป็นลายมืออยู่ ๆ
จับใจความสำคัญได้ว่า

“พวกเราเข้ามาอยู่ในวัดกันบางคนก็มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด
ใหม่ ๆ หลายคนอยู่วัดมาหลายสิบปี ทุกคนตั้งใจมาแต่แรกว่า
เป้าหมายหลักที่เข้าวัดมาคือทำพระนิพพานให้แจ้ง แสงบุญ
สร้างบารมี และจะใช้วิธีนั่งสมาธิทำใจหยุดใจนิ่งให้เข้าถึง
ธรรมกาย เป็นอุปกรณ์หลักสำหรับถางทางไปพระนิพพาน
เพราะฉะนั้น งานหลักของทุกคนคือนั่งสมาธิ แต่เนื่องจาก
งานเผยแผ่พระพุทธศาสนาแตกลูกแตกดอกออกไปมาก
หากไม่รู้จักแบ่งงานแบ่งเวลาให้เหมาะสม ชั่วโมงนั่งสมาธิ
อาจถูกเบียดแบ่งไปใช้ทำงานอื่น บางคนอาจถึงขนาดหลง
เพริศไปเอาดีทางงานหยาบ ใครก็ตามเมื่อมีเวลาทำงาน
ละเอียดย่น้อย คือนั่งสมาธิน้อย ผลสัมฤทธิ์ในการนั่งสมาธิ
ย่อมเกิดยากขึ้นทุกที ๆ ความแตกฉานในวิชาธรรมกายที่
หวังไว้แต่แรก จึงเป็นอันหมดหวัง

วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระเดช
พระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนีค้นพบ แล้วนำมาถ่ายทอด

ให้ศิษยานุศิษย์ของท่านนั้น มีอิทธิปาฏิหาริย์ปรากฏให้เห็น เป็นอัศจรรย์อยู่บ่อยๆ มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันเป็นประจักษ์พยาน อิทธิปาฏิหาริย์เป็นอภิคุณาที่เป็นผลพลอยเกิดจากการบำเพ็ญฌาน ในเส้นทางไปสู่โลกุตตรมานของพระอรหันต์ทั้งหลาย สิ่งนั้นมีจริงแต่ท่านไม่ยึดติดและไม่นำมาใช้เพราะท่านมุ่งไปสู่เป้าหมายที่สูงกว่า คือ อาสวักขยญาณ ความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง เข้าสู่พระนิพพานอันเกษม...”

“...คุณยายอาจารย์ของพวกเราท่านเป็นนักศึกษาวิชาธรรมกาย กว่าท่านจะเรียนสำเร็จ และแตกฉานในวิชชาจนเอาวิชชามาใช้ได้ ท่านต้องใช้ความเพียรอย่างยิ่งยวดในการแสวงหาโอกาส และเมื่อได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำฯ ท่านก็เอาใจจดจ่ออยู่กับการนั่งสมาธิ ทำใจหยุดใจนิ่งตามคำสอนของหลวงปู่ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว งานหลักในการสร้างบารมีของคุณยายจึงเป็นการนั่งสมาธิอย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลากลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง คุณยายเห็นความสำคัญของเวลาทำงานละเอียดมาก ถึงเวลาต้องไปนั่งทำวิชา ในโรงงานทำวิชาไม่เคยขาดหรือชักช้า

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ละสังขาร และอาจารย์คนแรกของท่านคือ คุณยายทองสุข สำแดงปั้น ก็ล่วงลับไปอีกคน ในเวลา ๒-๓ ปีต่อมา คุณยายของเราก็นั่งสมาธิทำวิชาต่อ

ไปตามลำพัง ในบ้านหลังเก่าของคุณยายทองสุข ซึ่งต่อมา
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมขโยให้เรียกบ้านหลังนั้นว่า
บ้านกัลยาณมิตร เลขที่ ๑ เป็นบ้านสำคัญหลังหนึ่งใน
ประวัติศาสตร์ของการสร้างวัดพระธรรมกาย

คุณยายอาจารย์เข้มงวดเรื่องการนั่งสมาธิของลูกศิษย์
รุ่นแรกๆ ที่นั่งทำภาวนาในบ้านหลังนี้มาก ท่านให้นั่งต่อ
เนื่องกันวันละหลายชั่วโมง แม้ท่านจะไม่ช่างพูดช่างเล่า แต่
ท่านก็มีวิธีพูด วิธียกเรื่องมาเล่าให้ฟังเป็นกำลังใจได้ถูก
จังหวะเสมอ เหมือนท่านรู้ทันความคิดของเราอยู่ตลอดเวลา

เรื่องเจโตปริยญาณ หรือ ความสามารถในการหยั่งรู้ใจคน
สามารถอ่านความคิดของผู้อื่น คือ รู้ว่าใครกำลังคิดอะไรอยู่
แม้ที่สุด รู้กระทั่งว่าใครกำลังใจเศร้าหมองหรือผ่องใสนี้ ลูก
ศิษย์ของคุณยายทุกคนเกรงกันมาก ขนาดว่าพอท่านพูด
เปรยขึ้นมาทีไร เจ้าของคดีแต่ละคดีก็มีอันเป็นให้เสียวสัน
หลังวาทไปทีเดียว...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมขโยเล่าไว้ตอนหนึ่งว่า
“ขณะนั้นหลวงพ่อยังไม่ได้บวช ได้ประจักษ์ในฤทธิ์ข้อนี้
หลายครั้งเข้า วันหนึ่งจึงถามคุณยายว่า “ยาย คนอื่นเขาก็นั่ง
๖ ชั่วโมง เหมือนกับยาย แล้วทำไมเขาไม่แตกฉานเท่า
ยาย”

คุณยายนิ่งไปพักหนึ่งแล้วก็ตอบชัดเจนว่า “คุณเจ๊จ... คน
ที่จะเป็นหัวหน้าคนได้ จะเป็นผู้นำเขาได้ ถ้าทำเท่าคน

อื่นมันก็เป็นไม่ได้หรอกจำคำนี้ไว้ ถ้าเราทำแค่เท่ากับเขา แล้วคิดจะเป็นผู้นำเขา มันก็เป็นไม่ได้หรอก”

“แล้วยายทำยังไง” หลวงพ่อยังไม่หายสงสัย

คราวนี้คุณยายบรรยายภาพชัด “ยายนะ กลางวันต้องนั่ง ๖ ชั่วโมง กลางคืนเข้าเวร ก็ต้องนั่ง ๖ ชั่วโมง เวลานั้น หัวเด็ดตีนขาด ๖ ชั่วโมง ยายไม่ขยับเลย ที่แรกมันก็ไม่ค่อยได้ ยายก็ฝืนไป เพราะขยับตัวเปลี่ยนท่านั่งแต่ละที ใจมันมักจะเคลื่อนจากศูนย์กลางกาย ยายก็ฝืนๆ ไป คิดว่า ทั้งสังขารมันไปเลย ไม่งั้นเดี๋ยวเราก็คงตามหลวงพ่อกันไม่ทัน หากท่านสั่งให้เราทำกรรมะละเอียดยๆ เราก็คงทำไม่ได้เพราะฉะนั้น ตัดอก ตัดใจ ตายก็ให้มันตายไปเถอะ ยายก็ฝืนใจนั่งไป ที่แรกมันก็ไม่ค่อยครบ ๖ ชั่วโมง แต่ในที่สุดก็ได้”

หลวงพ่อยากรู้อาการของคนอื่นบ้าง ก็เลยถามอีก “แล้วคนอื่นเขาไม่ได้ทรมานอย่างกะยายหรือ”

คุณยายตอบว่า “เขาก็อุ่มเหมือนกัน แต่ว่าได้แค่ชั่วโมง สองชั่วโมง เดี่ยวเขาก็ต้องพลิกเปลี่ยนท่านั่งกันแล้ว จิตเขาก็ต้องถอยกลับกันมาอีก หลังจากยายเข้าไปอยู่ได้ปีหนึ่งแล้ว พอ ๖ ชั่วโมงนี้ยายนั่งรวดไม่มีขยับ ทั้งชีวิตมันลงไปเลย ยายขาดรู้คือขาดการรับรู้ทางด้านกายเนื้อไปเลย แต่ไปรู้ละเอียดๆ พระธรรมกายข้างในไหลขึ้นมาเป็นสาย ยายไปรับรู้เอาวิชาข้างในโน้น ข้างนอกยายทิ้งมันไปเลย จะตายก็ช่างมันเถอะ ยายตัดใจอย่างนี้”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อนำเรื่องนี้มาเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง แล้วเทียบเคียงเรื่องราวในสมัยพุทธกาลว่า เคยอ่านแต่ใน พุทธประวัติพบว่า วันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ พระองค์อธิษฐานจิตว่า แม้เลือดเนื้อในร่างกายจะแห้งเหือด หายไปเหลือแต่หนังเอ็นกระดูกก็ตามที ถ้าไม่บรรลุสัมมา สัมโพธิญาณ ยอมตายมันตรงนี้ บุคคลที่คิดทำนองเดียวกันนี้ มีชีวิตอยู่ในชาติเดียวกับเรา呢 เราได้เห็นแล้ว ๒ ท่าน ท่าน แรกก็คือพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ๙ ท่านเอาชีวิต เป็นเดิมพัน แล้วไปเอาธรรมะมาให้เรา ท่านที่ ๒ คือคุณยาย อาจารย์ “หลวงพ่อก็คือใจว่า เราเคยอ่านเจอแต่ในหนังสือ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะเจอคนจริงที่ยังมีชีวิตอยู่ มันดีใจจนบอกไม่ถูก แล้วก็มีความมั่นใจว่า เราเลือกครูบาอาจารย์ไม่ผิด เราจะเอา ท่านทั้งสองนี้แหละเป็นต้นแบบ”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกเล่าเพิ่มว่า วันนั้นหลวงพ่อยังถามต่ออีกว่า “ยาย คนที่นั่น ๖ ชั่วโมงรวด ไม่ขยับอย่างยาย มีกี่คน”

คุณยายบอกว่า มีอยู่อีก ๒-๓ คน ก็แสดงว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านก็สร้าง ก็ฝึกลูกของท่าน ไม่เบาอีก เหมือนกัน คือได้ศิษย์ชนิดที่เอาชีวิตเป็นเดิมพันอย่างคุณยายของเราอีก ๒-๓ ท่าน แต่หลวงพ่เอง ไม่มีโอกาสได้พบ เพราะท่านเหล่านั้นละโลกไปเสียก่อนแล้ว

คราวนี้หลวงพ่อก็ตกสงสัยอีกว่า คุณยายมีอะไรดีพิเศษกว่าคนอื่นที่เก่งเท่ากับคุณยาย จึงถามต่ออีกว่า “แล้วทำไม อีก ๒ ท่านนั้นนะ จึงไม่ได้เป็นหัวหน้าเวร”

คุณยายตอบชัด “คนที่จะเป็นหัวหน้ามันต้องทำมากกว่าเขา ยายไม่เหมือนคนอื่น พวกนั้นพอครบ ๖ ชั่วโมงแต่ละคนก็ออกเวร คนอื่นเขาลูกออกไปแล้ว แต่ยายยังไม่ลูก รอให้ชุดใหม่เข้ามาผลัด พอเขานั่งปรับใจกันได้ดี จนกระทั่งละเอียดเท่ากันแล้ว หลวงพ่อท่านก็สั่งวิชาต่อว่า ต้องทำอย่างนั้นๆ พอสั่งเรียบร้อยแล้ว ต่างคนก็ต่างนั่งเข้าที่ทำตาม ที่หลวงพ่อดีปากนำท่านสั่งวิชา แล้วหลวงพ่อก็ทำของท่านนำดังไป ยายจะต้องรอจนกระทั่งหลวงพ่อก่อนสั่งวิชาให้กับเวรใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งอย่างน้อยๆ ก็อีกครึ่งชั่วโมง บางทีถึง ๑ ชั่วโมง ยายถึงจะลูกออกไปพัก”

แล้วคุณยายก็ให้ข้อคิดต่อไปอีกว่า “คุณเจ้ คุณคิดดูก็แล้วกัน นั่งมา ๖ ชั่วโมง มันอันตรายขบถายขนาดไหน แต่แล้วเพื่อจะเอาวิชาให้มันต่อเนื่อง ไม่ขาดห่วง ขาดตอน ยายต้องอยู่ฟังอีกครึ่งชั่วโมง เป็นอย่างน้อย บางทีถึงหนึ่งชั่วโมง พูดนะมันง่ายนะคุณ แต่เวลาทำจริงนี่มันแทบตายเชียว แต่ยายก็ทน ฟังหลวงพ่อก่อนสั่งวิชาเสร็จเรียบร้อยแล้ว รับรู้คำสั่งแล้ว ยายก็ทำดีคู่กับเขาไปด้วย ดีคู่ไปได้กับเขาแล้ว แล้วยายจึงออกไปพัก

ออกจากโรงงานทำวิชาไปแล้ว ยายก็ตริ๊กของยายไปเรื่อย พอถึงเวลาจะเข้าเวรใหม่ คนอื่นเขาก็จะเข้าตอนถึงเวลา แต่ยาย อย่างน้อยต้องเข้าไปก่อนสัก ๑๕ นาที เพื่อว่าตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้น หลวงพ่อท่านจะอบรมพวกนั้นว่ายังไบบ้าง ซึ่งถ้าใครทำผิดทำพลาดอะไร ท่านจะเตือน ท่านจะอบรมก็ตอนท้ายที่จะเลิกนี้แหละ ที่ยายต้องรีบเข้าไปฟัง พอฟังรับรู้ รับทราบเรียบร้อยแล้ว พวกเวรเดียวกันกับยาย เขาถึงจะเข้ามา

ตกลงความรู้ที่หลวงพ่อมิฉะนั้น ยายไม่ปล่อยให้ตกให้หล่นเลย ยายได้หมด เริ่มต้นอย่างไร ตบท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร ยายรู้หมด ยายทำได้หมด นั่นแหละ หลวงพ่อท่านจึงให้ยายเป็นหัวหน้า”

พระเดชพระคุณหลวงปู่เล่าเรื่องความรับผิดชอบของคุณยายให้ฟังจบแล้ว ก็หันมาย้ำให้พวกเราทุกคนที่เป็นลูกหลานคุณยายจดจำไว้ในใจว่า “พวกเราไม่ว่ารูปใด คนใด หากได้เป็นหัวหน้าบ้าน หัวหน้าแผนก หัวหน้ากอง หัวหน้าสำนัก หรือเป็นหัวหน้าอะไรก็ตาม ต้องเอาต้นแบบความรับผิดชอบของคุณยายในลักษณะนี้ไปถือปฏิบัติ ถ้าไม่ทำให้ได้อย่างท่าน ก็จะได้เพียงชื่อสักแต่ว่าเป็นหัวหน้าเท่านั้น แต่เป็นหัวหน้าที่บกพร่อง ขำร้ายพอมีการปรับปรุงหน่วยงาน ปรับเปลี่ยนหน้าที่ ตัวเองเป็นหัวหน้ามาตั้งหลายรอบ หลายปี แต่งานยังอยู่แค่นั้นไม่พัฒนาให้ดีขึ้นเลย คณะ

กรรมการเขาก็อาจจะต้องเอารุ่นน้องรุ่นหลังขึ้นมาเป็น
หัวหน้าแทน ถึงตอนนั้นจะมาหาว่าหลวงพ่อลำเอียงไม่ได้ละ”

“...ใครก็ตาม ถ้าครั้งใดมีความรู้สึกที่ผู้บังคับบัญชา ครูบา
อาจารย์ หรือผู้บริหาร ของตนชักลำเอียง ชักอย่างนั้นอย่างนี้
ขอให้รีบห้ามความคิดในลักษณะนั้นเสียโดยฉับไว ประเดี๋ยว
นรกจะกินหัว แล้วหันมาพิจารณาดูตัวเองให้ดีก่อนว่า เรามัน
ผิดหรือบกพร่องอะไร ตรงไหน แล้วรีบแก้ไขเสีย แต่ถ้าค้นไม่
พบ หาไม่เจอ ก็ให้ไปกราบผู้บังคับบัญชา ขอคำแนะนำจาก
ท่านโดยตรง แต่ไม่ใช่ไปคาดคั้น หรือทำหน้านี้วี้ดขมวด
แสดงอาการโกรธเคืองท่าน จะได้ไม่เป็นการหาบาปด้วย
ความคิดดีๆ ของเราเอง”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

เรื่องนี้ถ้าใครไม่เชื่อก็ไม่ใช่ไร แต่
มีข้อแม้ว่าไม่เชื่อแล้วต้องลงมือพิสูจน์
ถ้าไม่เชื่อแล้วไม่พิสูจน์ คนนั้นจัดเป็น
คนดื้อประเภทหนึ่ง เป็นพวกขาดเหตุผล
ในทางตรงกันข้าม ใครก็ตามที่เชื่อทันที
ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้พิสูจน์ ก็ถือว่าเป็นพวก
งมงายประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้น ต้อง
ไปพิสูจน์ด้วยตัวเองนะ

”

พิสูจน์นรก-สวรรค์ด้วยตนเอง

การปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงพระธรรมกายในตัว และศึกษาวิชาธรรมกายตามแนวที่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญสอนไว้ แล้วถ่ายทอดผ่านคุณยายอาจารย์มาถึงพวกเรานั้น กว่าจะได้ผลในระดับหนึ่ง ต้องใช้เวลานาน สมาริตต่อเนื่องกันวันละหลายชั่วโมง และต้องนั่งทุกวัน ทั้งยังต้องอยู่ในสถานที่ซึ่งสงบสงัดพอสมควรอีกด้วย ผู้ที่ยังต้องประกอบอาชีพทำมาหากินเลี้ยงชีวิตตัวเองและครอบครัวส่วนมากจะเข้าวัดมาปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิที่วัดพระธรรมกาย

ได้เฉพาะวันอาทิตย์ และมีเวลานั่งสมาธิเจียบๆ ในช่วงเช้า และช่วงบ่าย ช่วงละประมาณ ๑ ชั่วโมงเท่านั้น มีหน้าซ้ำ คนส่วนมากยังไม่สามารถปลดกังวลเรื่องหน้าที่การงานและธุรกิจที่จะต้องทำในวันรุ่งขึ้น แม้ทางวัดจะจัดระเบียบการนั่งทำกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบมีชั่วโมงเจียบชั่วโมงหนึ่งให้สามารถส่งใจทำตามเสียงนำสมาธิอันไพเราะนุ่มนวลของพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยได้ดีเพียงใด แต่ด้วยเวลาอันน้อยนิด ผู้เข้าวัดมาใหม่ๆ แม้ที่สุดผู้เข้าวัดมานานแต่มีภารกิจมาก ก็สามารถเก็บเกี่ยวผลของการนั่งสมาธิได้เพียงอารมณ์สบายๆ เลิกนั่งแล้วยังหวลเสียดยเวลาแห่งความสุขที่แท้จริงของชีวิตอยู่ร่ำไป

วัดพระธรรมกายจึงมีโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ ให้ผู้รักการปฏิบัติธรรมได้ไปปฏิบัติธรรมในสถานที่ต่างๆ นอกวัด ซึ่งสงบสงัด ขาดจากหน้าที่การงาน เป็นเวลาติดต่อกัน ๗ วัน ท่ามกลางธรรมชาติที่ร่มรื่นสวยงาม มีการกินการอยู่อย่างสะดวกสบายเยี่ยงผู้ทรงศีลทรงธรรมพึงได้รับ สถานที่เหล่านั้นได้แก่ สวนพนาวัฒน์ จ.เชียงใหม่ สถานที่ปฏิบัติธรรมสวนบัววิสุทธิ อ.หางดง จ.เชียงใหม่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมเขาใหญ่ จ.นครราชสีมา ศูนย์ปฏิบัติธรรม จ.กาญจนบุรี ฯลฯ เป็นต้น

มีผู้นิยมไปปฏิบัติธรรมในโครงการนี้มากมาย โดยเฉพาะที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนพนาวัฒน์ ผลของการปฏิบัติธรรมทำให้มีผู้เข้าถึงธรรมพบประสบการณ์ภายในหลากหลาย

เมื่อถวายรายงานแก่พระอาจารย์ผู้นำนั่งสมาธิ พระอาจารย์ก็
มักแนะนำให้ปลดความสงสัยเข้ากลางของกลางเรื่อยไป
หลายท่านเก็บความสงสัยเรื่องนรก-สวรรค์ มากกราบเรียน
ถามพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัดชีโว จนกระทั่งท่านต้อง
นำมาเล่าในรายการหลวงพ่อดตอบปัญหาว่า ครั้งหนึ่งท่านเคย
ถามเรื่องนรก-สวรรค์นี้จากคุณยายอาจารย์มาแล้วตั้งแต่เข้า
วัดใหม่ๆ ซึ่งเมื่อฟังคุณยายตอบแล้วก็มีกำลังใจนั่งสมาธิ
เรื่อยมา ท่านเล่าว่า

“เรื่องนรกสวรรค์ เรื่องบุญบาป เมื่อแรกเริ่มหลวงพ่อดอ่าน
คัมภีร์พระพุทธศาสนา ก็เชื่อว่ามีจริง แต่พอไปถามใคร ก็ไม่มี
ใครเคยเห็นสิ่งเหล่านี้สักคน จนกระทั่งได้อ่านหนังสือเทศน์
ของหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ พบว่าในบทเทศน์นั้นท่าน
ยืนยันว่านรก-สวรรค์มีจริง หลวงพ่อก็รีบไปวัดปากน้ำฯ แต่
ก็เข้าไปเพราะตอนนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำท่านมรณภาพไปแล้ว
ในที่สุดก็ไปเจอคุณยายอาจารย์ของเรานี้แหละ

ตอนนั้นหลวงพ่อดยังไม่ได้บวช ได้ฝึกนั่งสมาธิกับคุณยาย
ที่บ้านในวัดปากน้ำมานานพอสมควรแล้ว จึงหาโอกาสถาม
ปัญหาเรื่องนรกสวรรค์ที่ค้างคาใจมานานกับคุณยาย หลวง
พ่อดกราบเรียนถามท่านว่า

“ยายครับ บาป-บุญ นรก-สวรรค์ นี่มีจริงๆ หรือเปล่า
ครับ?”

“มีสิ” คุณยายตอบสั้นๆ

“ยายไปเห็นมาหรือ ?” หลวงพ่อหรีเสียงถามเบาๆ ทำเสียงให้อ่อนน้อมเต็มที เพราะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่ออกจะคาดคั้นเอากับครูบาอาจารย์มากไป เหมือนไม่ค่อยจะปลงใจเชื่อคำพูดกันนัก แต่โดยใจจริงแล้วหลวงพ่อก็เชื่อฟังท่านทุกเรื่องตลอดมา มีแต่เรื่องนรก-สวรรค์ นี่เท่านั้นที่อยากได้ฟังจากปากผู้ที่เคยไปเห็นมาด้วยตัวเองจริงๆ

คุณยายทำหน้าที่เฉยๆ ตอบเสียงจริงจังว่า “เห็นซิ ไม่เห็นจะพูดถูกหรือว่ามี พ่อของยายนะ ตกเย็นกินเหล้าทุกวัน แต่กินไม่มาก วันละสิบสตางค์เท่านั้นเอง พอหน้าแดงๆ ก็กินข้าวได้ แต่ถึงอย่างนั้น พ่อพ่อยายตายไปก็ไปตกนรก เมื่อยายฝึกสมาธิมากๆ จนเข้าถึงธรรมกายแล้ว ยายก็เข้าธรรมกายให้พาไปดู เห็นพ่อตกนรกอยู่ ยายก็เลยใช้วิชาธรรมกายช่วยพ่อขึ้นมา”

หลวงพ่อก็ถามท่านอีกว่า “ยายครับ อย่างผมนี้มีโอกาสที่จะไปเห็นบุญ เห็นบาป เห็นนรก-สวรรค์ อย่างยายบ้างได้ไหม?”

คุณยายยืนยันว่า “ได้”

ตั้งแต่นั้นหลวงพ่อก็ลงมือฝึกสมาธิเรื่อยมา

“เรื่องนี้ถ้าใครไม่เชื่อก็ไม่เป็นไรแต่มีข้อแม้ว่าไม่เชื่อแล้วต้องลงมือพิสูจน์ ถ้าไม่เชื่อแล้วไม่พิสูจน์ คนนั้นจัดเป็นคนดื้อประเภทหนึ่ง เป็นพวกขาดเหตุผล ในทาง

ตรงกันข้าม ใครก็ตามที่เชื่อทันทีทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้พิสูจน์ ก็ถือว่าเป็นพวกมงายประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้น ต้องไปพิสูจน์ด้วยตัวเองนะ

อย่าเชื่อเพราะหลวงพ่อบุ๊พูด แต่ถ้าจะเชื่อ ก็ให้เชื่อเพราะว่าได้พิสูจน์ด้วยตัวเองแล้ว ด้วยการฝึกสมาธิ เพราะเมื่อฝึกสมาธิจนกระทั่งใจสงบ ใจก็จะใส จากใสแล้วก็จะสว่าง สว่างแล้วก็เลยเห็น เมื่อเห็นแล้วจึงเชื่อ อย่าเชื่อโดยไม่พิสูจน์ และเช่นกันอย่าปฏิเสธทั้งที่ไม่ได้พิสูจน์...”

วันศุกร์ที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ โรงแรมสวนบัวรีสอร์ท อำเภอหาดง จังหวัดเชียงใหม่

หมวดที่ ๒

ภาพของคณยายในความทรงจำ

“

หลวงพ่อฟังเข้าใจคำว่า เอาใจเขา
มาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขา เมื่อวัน
ที่ไปพบคุณยายครั้งแรกนี้แหละ เพียง
แค่ข้อปฏิบัติในการบ้วนน้ำลาย ถ่มเสลด
และเหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็
ส่องให้เห็นถึงคุณธรรมในใจท่าน
มากมายเพียงพอที่จะให้กราบยกท่าน
เป็นครูบาอาจารย์ได้แล้ว

”

ต้นแบบการเอาใจเขามาใส่ใจเรา

วันหนึ่ง ในสัปดาห์ใกล้วันคล้ายวันเกิดของพระเดช
พระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำ
โรวาทแก่สมาชิกขององค์กร เพื่อให้นำไปเป็นข้อคิดในการ
ครองตน และปฏิบัติขัดเกลาตัวเองในฐานะเป็นสมาชิกคน
หนึ่งขององค์กรใหญ่ เช่นวัดพระธรรมกาย ที่สมาชิกใน
องค์กรทุกคนล้วนมีเป้าหมายมาแต่ต้นว่า จะมาสร้างบุญ
สร้างบารมี ทำพระนิพพานให้แจ้ง ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

ติดตามคุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัน
พร้อมๆ กัน

ในโอวาทนั้นมีหลายตอนสำคัญที่กล่าวถึงจริยาวัตรของ
คุณยายอาจารย์ ที่นักสร้างบารมีควรยึดเป็นต้นแบบ ผู้เขียน
ได้บันทึกโอวาทของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกันไว้ มีใจความว่า

“...เรามาเป็นลูกศิษย์ หลานศิษย์ของคุณยายแล้ว จะทำ
อะไรก็ต้องยึดคุณยายเป็นต้นแบบ คุณยายท่านได้ต้นแบบ
มาจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ แล้วท่านก็ทุ่มชีวิต
ปฏิบัติขัดเกลาตัวของท่านเอง ตามคำสอนที่พระเดชพระคุณ
หลวงปู่ท่านได้อบรมเคี่ยวเข็ญมา ทั้งในเรื่องงานรักษา
องค์กรรมนิมิต และงานสร้างบารมีของท่านเอง ท่านทำ
หน้าที่ทุกอย่างของท่านจนสุดชีวิต เสียดยาว่าพวกเรามา
ไม่ทันเห็นว่า เมื่อสมัยที่คุณยายอยู่วัดปากน้ำภาชีเจริญ
ท่านทำหน้าที่แต่ละอย่างของท่านอย่างไร

ในเรื่องของงานปฏิบัติขัดเกลาตัวเอง เท่าที่หลวงพ่อกันเห็น
ท่านทำของท่านได้ดีเยี่ยม วันแรกที่หลวงพ่อกันไปถึงคุณยาย
ภาพลักษณ์ของคุณยายดูเผินๆ ท่านก็เหมือนแม่ชีทั่วๆ ไป
แต่พอได้เข้าไปอยู่ใกล้ๆ ท่านเท่านั้น ความรู้สึกสัมผัสได้เลยว่า
“เย็นใจ”

ตอนนั้นหลวงพ่อกันยังไม่ได้บวช ก็ไม่ได้มีภูมิธรรมอะไร
นักหนา รู้แต่ว่าเข้าใกล้ครูบาอาจารย์ท่านนี้แล้วเย็นใจ
นอกจากเย็นใจแล้ว เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดท่านนานเข้า ก็ทำให้

เห็นข้อบกพร่องของตนเองสารพัดอย่าง โดยที่ท่านไม่ต้องพูดไม่ต้องชี้ให้เห็นแม้สักครั้ง ในที่สุดก็เลยได้ตระหนักว่าความสามารถอย่างยิ่งของผู้ที่เป็นต้นแบบ เป็นอย่างนี้เอง

หลวงพ่อก็คือเป็นคนชอบสังเกต เห็นอะไรแล้วชอบเอามาตั้งคิดหาเหตุผลต้นปลาย วันแรกที่นั่งคุยกับคุณยาย หลวงพ่อก็สังเกตตั้งแต่วิธีการปั้นน้ำลายของท่าน จำได้ว่าข้างกายท่านมีกระโถนอยู่ใบหนึ่ง ข้างๆ กระโถนมีกระดาษที่ท่านตัดเอาไว้เป็นแผ่นเท่าๆ กัน ขนาดประมาณ ๑ ฝ่ามือ ซ้อนกันเป็นตั้งตามธรรมดาคนสูงอายุเวลาพูดไปคุยไปไม่นาน จะมีน้ำลายบ้างเสลดบ้างขึ้นมาติดคอ คุณยายท่านก็มีอาการอย่างนี้เช่นกัน แต่ท่านมีวิธีการปกปิดสิ่งที่น่ารังเกียจในกระโถนไม่เหมือนผู้เฒ่าทั่วไป คือพอเสลดติดคอท่านก็ยกกระโถนขึ้นมา ค่อยๆ ถ่มเสลดใส่กระโถน พอเรียบร้อยแล้วท่านก็หยิบกระดาษที่ท่านตัดเตรียมไว้นั้นใส่ลงไปแผ่นหนึ่ง แล้วท่านก็พูดก็คุยเรื่องอื่นต่อไป ถ้าเกิดมีน้ำลายเหนียวๆ หรือเสลดพันคอขึ้นมาอีก ท่านก็ถ่มใส่กระโถน แล้วก็เอากดาษใส่ไปอีกแผ่นหนึ่ง

ทำไมหลวงพ่อดังกล่าวถึงสังเกตแม้กระทั่งการถ่มเสลดบ้วนน้ำลายของคุณยาย สำหรับหลวงพ่อเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของ การจ้องจับผิด แต่เป็นสำนึกเฉพาะตัวของหลวงพ่อกับที่หมั่นเตือนตนมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า เมื่อได้อยู่ใกล้บัณฑิต หากไม่ว่าเห็นอะไรก็ปล่อยผ่าน แล้วเราจะได้ประโยชน์อะไร จากการพบบัณฑิต

เพราะฉะนั้น พอเห็นคุณยายจัดการเรื่องในกระโถนไม่เหมือนคนอื่น หลวงพ่อคนข้างสังเกตก็เลยถามยาย “ยายทำไมเวลายายบ้วนน้ำลายแล้วต้องเอากระดาดใส่ไปแผ่นหนึ่งด้วย”

คุณยายมองหน้า แล้วพูดว่า

“คุณ... ยายนะแก่แล้ว กระโถนที่ใช้ต้องอาศัยให้เด็กๆ เขาช่วยเทช่วยล้าง เด็กพวกนี้ เขาเป็นหลานๆ ของยาย บ้านเขาอยู่นครชัยศรี เขามาอยู่ด้วย อายุ ๑๐ ขวบบ้าง ๑๑ ขวบบ้าง พอมาอยู่กับยาย เขาก็มาช่วยเทกระโถนให้ยาย แต่คุณคิดดูนะ... ถึงแม้เขาจะเป็นลูกเป็นหลานของยายก็ตาม แต่ว่าน้ำลายหรือเสมหะนี้ มันเป็นของน่ารังเกียจ เขาเอาไปเท เขาก็รังเกียจ ถ้าเราเองไม่ระวังหนักเข้าเดี๋ยวเขาก็ไม่อยู่กับเรา หรือถึงเขาจะอยู่กับเรา เขาก็จะทำให้ด้วยความไม่เต็มใจ ซึ่งถ้าไม่ระวังนอกจากเขาจะไม่ได้บุญแล้วการที่เขาไม่รังเกียจเรา ดูถูกเรา เดี๋ยวเขาจะได้บาปอีกด้วย อุตส่าห์มารับใช้เราแล้ว แต่ได้บาปกลับไป มันไม่ถูก ยายคิดยายเห็นอย่างนั้น ยายก็เลยเอากระดาดปิดทับไปทุกครั้ง เพราะฉะนั้น ในกระโถนยายจะไม่มีคือน่ารังเกียจให้เห็น ถึงเวลาเขาเอาไปเททิ้ง ก็คือเททิ้งเศษกระดาด ไม่ใช่เทของน่าสะอิดสะเอียน”

คุณยายมีจิตใจละเอียดอ่อนประณีตขนาดนี้ ท่านเอาใจเขามาใส่ใจเรา และเอาใจเราไปใส่ใจเขาไปเสียทุกเรื่อง หลวงพ่อเกิดมาไม่เคยเจอพระ ไม่เคยเจอผู้ใหญ่คนไหนเลย ที่จะ

เอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจเราไปใส่ใจเขาเหมือนอย่างคุณยาย
ไปบ้านผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้ดีที่ไหนที่เขาว่ามารยาทงามๆ ก็ไม่
เคยเจออย่างนี้เลย...”

“...หลวงพ่อก็เพิ่งเข้าใจคำว่า เอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจ
เราไปใส่ใจเขา เมื่อวันที่หลวงพ่อไปพบคุณยายครั้งแรกนี้
แหละ เพียงแค่ข้อปฏิบัติในการบ้วนน้ำลาย ถ่มเสลด และ
เหตุผลมุมมองที่ท่านอธิบายแค่นี้ ก็ส่งให้เห็นถึงคุณธรรมใน
ใจท่านมากมายเพียงพอที่จะให้กราบยกท่านเป็นครูบา
อาจารย์ได้แล้ว ไม่ต้องไปดูคุณธรรมเบื้องลึก เบื้องสูงอย่าง
อื่นอีกแล้ว

วันนั้นหลวงพ่อได้คิดหลายอย่าง แล้วก็อยากจะฝาก
พวกเราไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า คนที่มีคุณธรรมจริง คนที่ฝึกหัด
ขัดเกลากายใจมาดีจริง คนที่ตั้งใจสร้างบารมีดีจริง ต้องมี
สติสัมปชัญญะ มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น กลัวคนอื่นจะได้
บาป กลัวคนอื่นจะได้บุญน้อย ใครมาใกล้แล้ว ต้องหาทางให้
เขาได้บุญกลับไปให้เต็มทีกันทุกคน ให้เขาได้ข้อคิดติดคุณ
ธรรมจากเราไปเยอะๆ ให้ได้ เหมือนอย่างที่คุณยายอาจารย์
ท่านทำของท่านมาตลอดชีวิต

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณ... ยายนะ ลูกชาวนา ยายมี
เสื้อผ้าไม่มากเพราะเสื้อผ้ายายมีไม่มากนัก
แหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่
เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคย
ละเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมัง ใส่ถึง
ทิ้งไว้ข้ามคืนใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ซัก
ซักเรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง
พอแห้งยายก็รีบเก็บ เพราะฉะนั้น
เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ ๆ
แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่
คุณเห็นนี่แหละ

”

ความสะอาดเป็นครูได้

เมื่อแรกที่ได้รับการชักชวนให้มาทำบุญที่วัดพระธรรมกาย เพื่อนฝูงของเราจำนวนไม่น้อยที่ติดออกไม่ยอมรับปาก เหตุผลข้อหนึ่งที่เพื่อนรักเกือบทุกคนยกมาอ้างคือ “ไม่มีชุดขาว” ครั้นเราอ่อนข้อให้ใส่เสื้อสีขาวส่วนจะนุ่งสือะไรก็ได้ จึงค่อยๆ ไปรื้อค้นเสื้อยืดฟิตเบรียะมาใส่ได้ตัวหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นผู้ชวาก็ยังไม่ใส่ใจเสียทีเดียวนัก เพราะพอมมาถึงท่ารถที่มีรถบัสนักใหญ่ ที่มีผู้ใจบุญจัดไว้สำหรับรับสาธุชนมาวัด จอดรออยู่พร้อมผู้โดยสารในชุดสีขาวเต็มคันรถ เพื่อนรักก็

ชักทำเก๋ๆ กังๆ จะหันหลังกลับเสียให้ได้ อ้างว่าแต่งตัวไม่เหมือนใครอยู่คนเดียว

บางคนถูกประทับประคองมาได้ตลอดรอดฝั่ง แต่พอถึงวัดกลับต่อว่าผู้ชวนเสียหุบวม กล่าวโทษว่า “ทำไมไม่บอกแต่แรก ถ้ารู้อย่างนี้ฉันจะแต่งมาให้ชาวปloedทั้งตัวทีเดียว”

ธรรมเนียมปฏิบัติในการแต่งชุดขาวมาวัดนี้ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้ทั้งสองปลุกฝังให้สาธุชนปฏิบัติกันมาตั้งแต่เมื่อเริ่มสร้างวัด จากชุดขาวที่ต้องระแวดระวังเรื่องความสะอาดเป็นพิเศษ คุณยายอาจารย์และพระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้เริ่มปลุกฝังเรื่องความสะอาดของสถานที่ อันเป็นเสน่ห์ของวัดเรื่อยมาเป็นลำดับ ในโอวาทวันเกิดตอนหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อกั้ทตตชีโวเล่าถึงคุณยายว่า

“...วันหนึ่ง ตอนนั้นยังไม่ได้บวช หลวงพ่อกั้สังเกตเสื้อผ้าที่คุณยายใส่ แล้วถามคุณยายว่า “ยาย เสื้อยายนี้นะ มันขาดจนปะไปแล้วตั้งหลายแห่ง แต่ทำไมมันยังขาวกว่าเสื้อของผมนัก เสื้อของผมนี้นี้ใช้มายังไม่กี่เดือนเลย ยังขาวสู้ของยายไม่ได้ ผ้าของผมนี้นี้ก็เนื้อดีกว่าของยายด้วยนะ”

คุณยายมองหน้า แล้วพูดยิ้มๆ ว่า “คุณ... ยายนะ ลูกชาวนา ยายมีเสื้อผ้าไม่มาก เพราะเสื้อฝ้ายายมีไม่มากนัก แหละ ยายใช้แล้วจึงต้องซักทุกวัน ไม่เคยหมัก ไม่เคยทิ้งข้ามวัน ยายไม่เคยเลยที่จะเอาเสื้อผ้าใส่กะละมัง ใส่

ถึงทั้งไวข้ามคืน ใช้วันนี้ถึงตอนเย็นยายก็ชัก ชัก
เรียบร้อยแล้วยายก็ตากให้มันแห้ง พอแห้งยายก็รีบเก็บ
เพราะฉะนั้น เสื้อผ้าของยายทุกตัวขาวเหมือนใหม่ ๆ
แม้มันขาดแล้วก็ยังขาวสะอาดอย่างที่คุณเห็นนี่แหละ”

หลวงพ่อฟังแล้วหลังเย็นเลย เสื้อผ้าของเราเนี่ย บางครั้ง ถ้า
ยังไม่ครบอาทิตย์ ก็ยังไม่ซัก ใส่วันหนึ่ง ก็ทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้
พออีกวันก็เอาทิ้งใส่ตะกร้าเอาไว้อีก พอครบอาทิตย์จึงซัก ก็
เลยได้รู้วันนั้นเองว่า เราดูแลรักษาเสื้อผ้าไม่เป็น แต่คุณยาย
อาจารย์ท่านละเอียดยะเป็นเหตุเป็นผลไปหมด อย่างนี้เ็นเอง
ยายจึงเข้าถึงธรรมะละเอียดย ๆ ได้

แค่ความสะอาดของเสื้อผ้าคุณยายยังระวัง ดูแลรักษา
เอาใจใส่อย่างดีราวกับสมบัติล้ำค่า เพราะฉะนั้น ไม่ต้องพูด
ถึงเรื่องพื้นฐานอื่นๆ เช่น เรื่องข้าวปลาอาหาร เรื่องที่อยู่
ที่พักของท่านจึงได้สะอาดจริงๆ สะอาดทั่วทั้งบ้าน ไม่ว่าตรง
ไหนมันนานอนนานั่งไปทุกแห่ง นั่นคือสิ่งที่หลวงพ่อยาก
ถ่ายทอดให้รับรู้กันไว้ แต่นี่ก็เป็นเพียงแค่เรื่องหยาบๆ นะ
เรื่องละเอียดยไม่ต้องมาพูดถึงหรือกว่า ธรรมะละเอียดยของ
ยายจะเป็นอย่างไร จะขนาดไหน...”

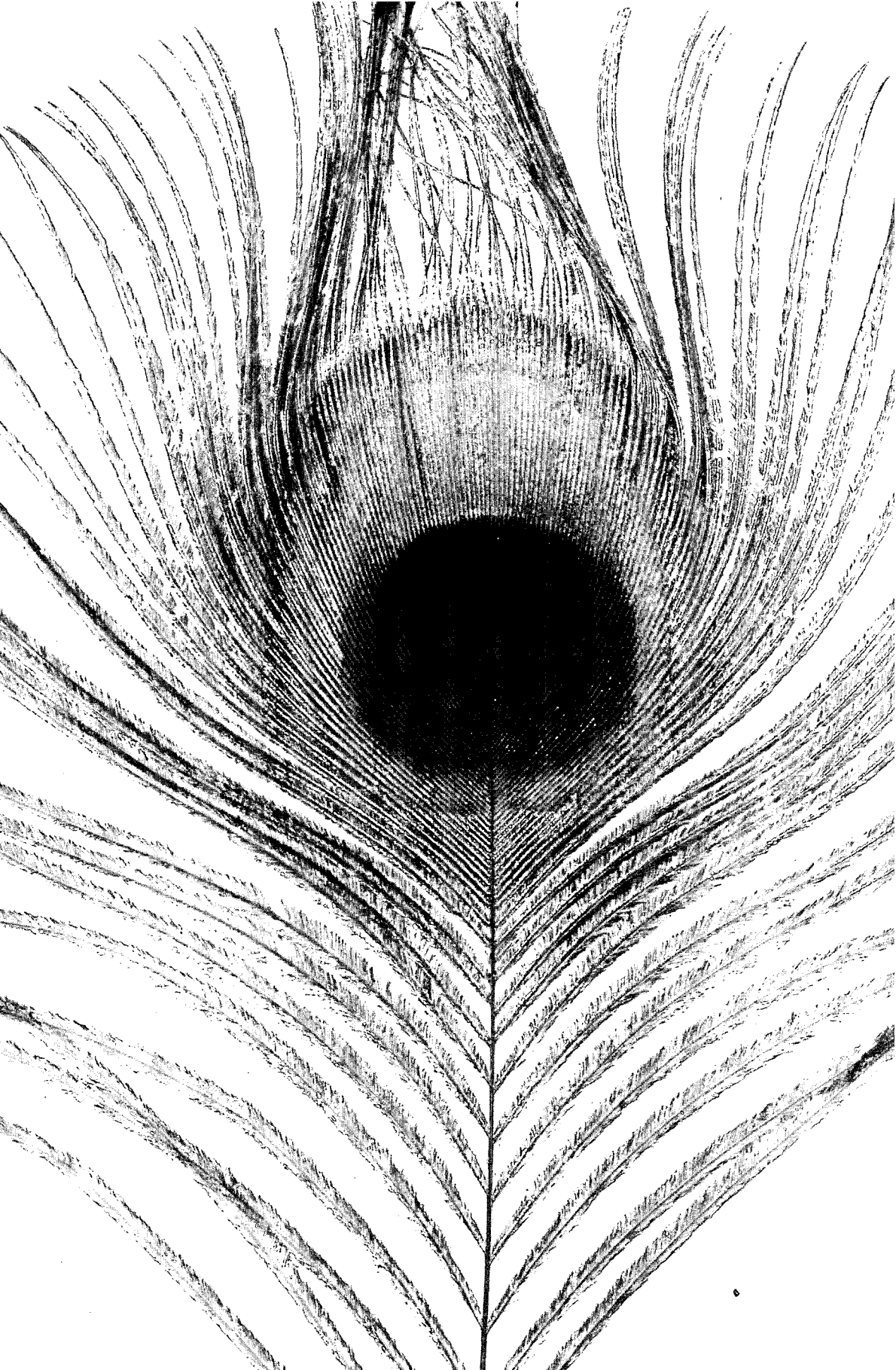
พระเดชพระคุณหลวงพ่อยุติหนึ่งไม่พูดไม่จาไปครู่หนึ่ง
ยกแก้วน้ำแก้วใหญ่พิเศษขึ้นดื่ม น้ำอุ่นเย็นๆ แล้วคลี
ผ้าเช็ดหน้าแช่เย็น เนื้อนุ่มหนา สีเหลืองอ่อน ที่อุบาสกเสนห์
นำมาถวาย ขึ้นเช็ดหน้าพอเป็นพิธีเพื่อฉลองศรัทธาคนถวาย
จากนั้นท่านได้ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นชูแล้วกล่าวสืบไปว่า

“ผ้าชีร้ว พอเราใช้แล้วมันสกปรก เราก็ทิ้งกันไปเลย แต่ผ้าชีร้วที่คุณยายใช้ถูบ้าน เช็ดบ้าน ใช้เสร็จคุณยายท่านนำไปซักจนสะอาด สะอาดกว่าผ้าเช็ดหน้าของหลวงพ่อก็คือ เสื้อของหลวงพ่อก็ไม่เก๋ขนาดนั้น ยังขาวสู้ผ้าชีร้วเก่าๆ ของคุณยายไม่ได้เลย หลวงพ่อก็อายุคุณยายมาก ตั้งแต่นั้นมาก็เลยเริ่มปรับปรุงตัวเอง...”

“คุณะลูก ไม่ว่าจะเป็นเสื้อเป็นผ้า แม้กระทั่งผ้าชีร้ว แม้แต่กระโถนบ้านน้ำลายเห็นแล้วเป็นครุเราได้หมดเลย นี่คือเรื่องที่เราจะต้องมาตรวจสอบตัวเอง ตรวจสอบเรื่องการสร้างบารมีของเรา ตรวจสอบเรื่องการตัดสินใจตัวเรา ตรวจสอบแม้กระทั่งในเรื่องการเป็นกัลยาณมิตรให้กับคนอื่นว่าเป็นอย่างไร เราควรจะต้องปรับปรุงตัวของเราเองอีกมากมายมหาศาลแค่ไหน ก็จะตามให้ทันผู้คนที่ปลื้มติดทำ ยายไปได้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ต้องรีบไหว้เขาก่อน เพราะว่าชาวโลก
ส่วนมากนี้ เขาถือเนื้อถือตัว เขาเห็นว่า
ยายเป็นแค่อุบาสิกา เป็นแม่ชี บางทีเขาก็
อาจนึกดูถูกเอา ยิ่งยายเองก็แก่แล้วด้วย
หนังสือหนังสือก็อ่านไม่ออก เป็นลูก
ชาวไร่ชาวนา เขาไม่รู้ว่าเรามีคุณธรรมแค่ไหน
เป็นไปได้ที่เขาจะดูถูกเอา แล้วไอ้คนที่
ดูถูกผู้มีธรรม ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้วนะ
ท่านคิดว่ามันจะแบกนรกไหมล่ะ...

”

ปิดอบายให้ศิษย์ ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน

พระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโวของเราท่านรูปร่าง
แบบนักรบ พุดเสียงดังฟังชัด ท่านมักเล่าบ่อยๆ อย่าง
อารมณ์ดีว่า “หลวงพ่อเรียนสัตว์บาลอยู่กับฝูงวัวฝูงควายมา
เยอะ แล้วยังไปฝึกเป็นนักมวย หัดอย่างสามชუმอยู่เป็นปี พอ
เข้าวัดแล้วก็ต้องฝึกกรรมะอย่างหนัก และต้องฝึกตัวแก้ไข
บุคลิกลักษณะอีกเยอะ ก็ได้อาศัยคุณยายกับพระเดช
พระคุณหลวงพ่อรั่มมชโยท่านฝึกให้”

สาธุชนที่มาวัด พอพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวเล่าภูมิหลังของท่านอย่างนี้ให้ฟัง ก็เกือบทุกคนออกปากว่า นึกภาพไม่ออก เพราะมาวัดก็ปีๆ ก็เห็นท่านยิ้มแย้มแจ่มใส แก้มแดงปลั่ง เดินเหินองอาจสง่างาม ไม่ทันเข้าใจก็ได้ยินเสียงทัก “คุณโยม สบายดีหรือ?” “ผู้เฒ่า แข็งแรงดีนะ เชิญเชิญเข้ามาเลย ...” “ไอ้หนู เข้าครัวไปกินข้าวกินปลาเสียก่อนไป ...” เวลาที่มีพระผู้ใหญ่จากต่างวัดมาเยี่ยม พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จะรีบออกไปต้อนรับ แสดงอาการนอบน้อม นุ่มนวล ประนมมือสนทนาด้วยทุกครั้ง และยังกำชับให้ลูกศิษย์ดูแลพระอาคันตุกะให้ดีที่สุดในทุกรูป

เรื่องนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวเล่าถึงคุณยายอาจารย์ว่า

“...พฤติกรรมแม่บทหรือต้นแบบการแก้ไขตนเองของคุณยาย ในเรื่องคุณธรรมนั้น หลวงพ่อได้เห็นตัวอย่างจากคุณยายอาจารย์มามากมายนับไม่ไหว จะชี้ให้ดูเป็นตัวอย่างเท่าที่โอกาสจะอำนวย แล้วพยายามทำตามท่านให้ได้นะลูกนะ

คุณยายท่านพูดนักพูดหนาว่า “ยายนั่งเข้าที่ตรวจตราไปแล้วทั้งโลก เป็นเหมือนอย่างที่เราพุทธเจ้าท่านว่าจริง ๆ”

หลวงพ่อสงสัยเพราะไม่รู้ว่าท่านกำลังคิดเรื่องอะไรอยู่ ก็เลยถามคุณยายว่า “เรื่องอะไรหรือยาย”

คุณยายบอกว่า“ก็ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ยังงี้ล่ะ ท่านบอกว่าคนที่ตายไปแล้ว ตกนรกมากกว่าไปสวรรค์ พวกท่านก็อ่านจากพระไตรปิฎกมาแล้วไม่ใช่หรือ ยายเคยนั่งเข้าที่ไปดูแล้ว คนที่ตายไปแล้วตกนรกนะ มันมากกว่าไปสวรรค์จริงๆ น้อยรายเต็มที ที่จะปีदनรก แล้วก็เปิดสวรรค์ให้ตัวเองได้”

คุณยายชอบพูดอย่างนี้เป็นประจำ วันนั้นหลวงพ่อก็เลยถามคำถามยาวหน่อยว่า “เฮ้า แล้วเมื่อเป็นอย่างนั้น ยายเองก็ปีदनรกสนิทแล้ว สวรรค์ นิพพาน ก็เปิดได้แล้ว ทำไมเวลายายต้อนรับแขกหรือใครต่อใคร แม้เขาเป็นลูกศิษย์ ทำไมยายต้องรีบไหว้เขาก่อนด้วยล่ะ”

คุณยายตอบว่า “ต้องรีบไหว้เขาก่อนเพราะว่าชาวโลกส่วนมากนี้ เขาถือเนื้อถือตัว เขาเห็นว่ายายเป็นแค่อุบาสิกา เป็นแม่ชี บางทีเขาก็อาจนึกดูถูกเอา ยิ่งยายเองก็แก่แล้วด้วย หนังสือหนังสือก็อ่านไม่ออก เป็นลูกชาวไร่ชาวนา เขาไม่รู้ว่าเรามีคุณธรรมแค่ไหน เป็นไปได้ที่เขาจะดูถูกเอา แล้วไอ้คนที่ดูถูกผู้มีธรรม ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้วนะ ท่านคิดว่ามันจะแบกนรกไหมล่ะ...”

“...ดวงอาทิตย์ดวงเบ้อเร่อขึ้นอยู่ข้างหน้า ลูกเด็กเล็กแดงมันมองไม่เห็นคุณ ตัวเขาเองนะ คุณความดีแค่หึ่งห้อย ผิดถูก ดีชั่ว บุญบาป มันก็ไม่รู้จัก แล้วถ้ามันคิดว่าตัวเองโต

กว่าดวงอาทิตย์ อย่างนี้ก็มิแต่ตายสถานเดียว เพราะฉะนั้น เวลาายเห็นเขา ยายต้องรีบไหว้ รีบทักทายเขาก่อน ไม่อย่างนั้น ถ้าเขายืดอกยกตนข่มท่านใส่ยาย เดี่ยวมันจะแบก นรกาย ยายเลยรีบไหว้เขาก่อน พอายไหว้เขาก่อนก็ช่วย ทำให้เขาอารมณ์ดี และเมื่อเราไหว้เขาแล้ว เขาก็เลยต้องรับ ไหว้เรา เขาก็เลยใจเปิดไปด้วย แล้วก็เลยทำให้เกิดความคุ้นเคยกัน เมื่อคุ้นเคยก็อยากเข้าใกล้ อยากคุยกัน เดี่ยวยายก็ แถมธรรมะให้เขาได้ เขามาถึงวัดแล้ว เขาก็จะได้บุญกลับไป เยอะๆ”

“คุณยายท่านมองอย่างนี้ ทั้งสงสาร ทั้งเมตตากรุณา สัตว์โลก กลัวเขาจะตกนรก กลัวเขาจะได้บุญน้อย เลยต้อง ยอมอ่อนน้อมถ่อมตนลงไปถึงปานนั้น ซึ่งที่จริง ถ้าท่านนั่งเฉยๆ ไม่ไปเคารพ ไม่ไปไหว้ใคร ทำเฉยๆ เสีย ใครจะมาทำ อะไรท่านได้ ก็ท่านอยู่ในวัดของท่าน แต่ท่านยอมอ่อนน้อม ถ่อมตน เพื่อไปหิว ไปยกสัตว์โลก โปรดสัตว์โลกให้พ้นบาป พ้นเคราะห์ นี่คือคุณยายของเรา

ถ้าเราได้เข้าใกล้คุณยาย เห็นคุณยายรับแขก จะเห็นคุณ ยายไหว้เขาก่อนทุกครั้ง แล้วถ้าใครมาราบคุณยาย คุณ ยายก็จะก้มแล้วก้มอีก ลงไปรับไหว้ รับกราบเขา การก้ม แบบนั้น สำหรับคนอายุขนาดนี้ เมื่อยจะตาย แต่คุณยายก็ยัง ทำ เพราะเกรงว่าเดี๋ยวเขาจะมานึกตำหนิว่า คุณยายถือตัว

แล้วการนี้กดำห์ผู้มีธรรม เดียวมันจะแบกนรก คุณยายจึง
ก้มลงไปรับไห้ไว้รับกราบเขา ตัวเองจะเหนื่อยจะเมื่อยอย่างไร
ไม่ได้คิดเลย นี่คุณยายของเราเป็นอย่างนี้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดูแล้ว เห็น
ที่จะพันนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง
แต่ทางธรรมยังเด็กมากๆ ไม่ได้ใหญ่
เหมือนอย่างที่เคยคิด ยายมองเข้าไปใน
ศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคนล้วน
มืดๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบ
หมด เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด
ใครใจหมองใจมืดต้องไปอบาย ใครใจใสใจ
สว่างต้องไปสวรรค์

”

รับแขกอย่างองอาจในธรรม

ลูกศิษย์วัดและพระภิกษุที่ทำหน้าที่อยู่ในสำนักงาน
อาศรมบัณฑิต ซึ่งเป็นที่ทำงานประจำของพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อทัตตชีโว นอกจากทำงานด้านวิชาการรับใช้พระเดช
พระคุณหลวงพ่อแล้วยังต้องทำหน้าที่ต้อนรับแขกทั้งที่ตั้งใจมา
และที่บังเอิญผ่านด้วยสารพัดธุระ แขกที่มามีหลายระดับ ทั้ง
ที่มากด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ มากด้วยธุรกิจ และมากด้วย
ความทุกข์ แต่ละคนเมื่อมาถึงแล้วก็อยากที่จะเข้าไปกราบ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อทุกคน บางวันแขกมาก “หน้าห้อง”

ต้องจัดกลุ่ม จัดลำดับอย่างรอบคอบ และต้องสนทนากับแขก
ไปพลางๆ ก่อน การสนทนากับแขกที่ไม่เคยรู้จักหน้าค่าตา
กันมาก่อน เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

ในสำนักงานอาศรมบัณฑิต มีห้องประชุมเล็กๆ จุคนได้
ประมาณ ๒๐-๓๐ คน พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็มักใช้เป็นที
รับแขก และประชุมกลุ่มย่อยเจ้าหน้าที่ในวัด ทั้งพระภิกษุ
และอุบาสกอุบาสิกา บางครั้งเพื่อปรึกษาวางแผนเตรียมงาน
บุญใหญ่ บางครั้งก็เพื่ออบรมให้โอวาทเล็กๆ น้อยๆ

วันนั้นเป็นวันเสาร์ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คงเห็นพวก
เราวุ่นวายหน้าแห่ง รับแขกมากกว่าปกติ เพราะใกล้ปีใหม่
จึงเรียกประชุมกลุ่มย่อยแล้วให้โอวาทเรื่องการรับแขกว่า

“...เรื่องการรับแขก คุณยายอาจารย์ท่านก็ไม่เคยไปเรียน
วิชารับแขกมาจากไหน หนังสือก็อ่านไม่ออก แต่เห็นเวลา
คุณยายสนทนากับแขก ท่านทำได้ดี ไม่มีประหม่า ไม่มี
เก้อเขิน วันหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ หลังจากแขกกลับไป
หมดแล้วหลวงพ่อก็ถามคุณยายว่า “ยายนึกยังงัย ยายทำยัง
งัย จึงต้อนรับแขกที่มาเหล่านั้ันได้ดี ไม่มีเคอะ
ไม่มีเขิน”

คุณยายตอบว่า “ยายก็เอาใจจรดเข้าสู่ศูนย์กลางกาย
ของยายไป แล้วพระธรรมกายในตัวท่านก็จะสอนยาย
เองให้ทำอย่างนั้น พูดอย่างนี้”

คุณยายท่านบอกว่าท่านรับแขกอย่างนี้ หลวงพ่อก็นึก
ในใจว่า แล้วพวกลูกๆ ที่ยังไม่ถึงพระธรรมกายจะอย่างไร
จึงจะพอเหมาะพอควร ก็เลยต้องมานั่งค้นพระไตรปิฎก พบ
แล้วก็นำมาศึกษาอยู่นี้แหละ

แต่มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อฉุกคิดขึ้นมากะทันหัน ก็ถาม
คุณยายโดยท่านไม่ทันได้ตั้งตัวว่า “ยาย เวลายายเจอใครไม่ว่า
พระว่าคน ไม่ว่าเขาจะยิ่งใหญ่แค่ไหน ทำไมยายถึงไม่
ประหลาดเลยล่ะ”

ขนาดถูกถามกะทันหันอย่างนั้น คุณยายก็ตอบชัด
มั่นคงว่า “ยายเคยเข้าธรรมกายไปสำรวจดูแล้วทั้งโลก ไม่
เห็นจะมีคนพ้นนรกสักกี่คนเลย ไม่ว่ายิ่งใหญ่แค่ไหน ยายดู
แล้ว เห็นที่จะพ้นนรกยาก เขายิ่งใหญ่ทางโลกก็จริง แต่
ทางธรรมยังเด็กมาก ๆ ไม่ได้ใหญ่เหมือนอย่างที่เราคิด
ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของพวกเขา แต่ละคน
ล้วนมีดี ๆ กันแทบทั้งนั้น พวกนี้ตกนรกเกือบหมด
เพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัด ใครใจหมองใจมืด
ต้องไปอบาย ใครใจใสใจสว่างต้องไปสวรรค์ ส่วนยายเอง
พ้นนรกแล้ว ยายรู้เห็นชัดว่า ถ้ายายตายแล้วยายต้องไปสวรรค์
สำหรับพระนิพพานเป็นยังไง ยายก็รู้จัก

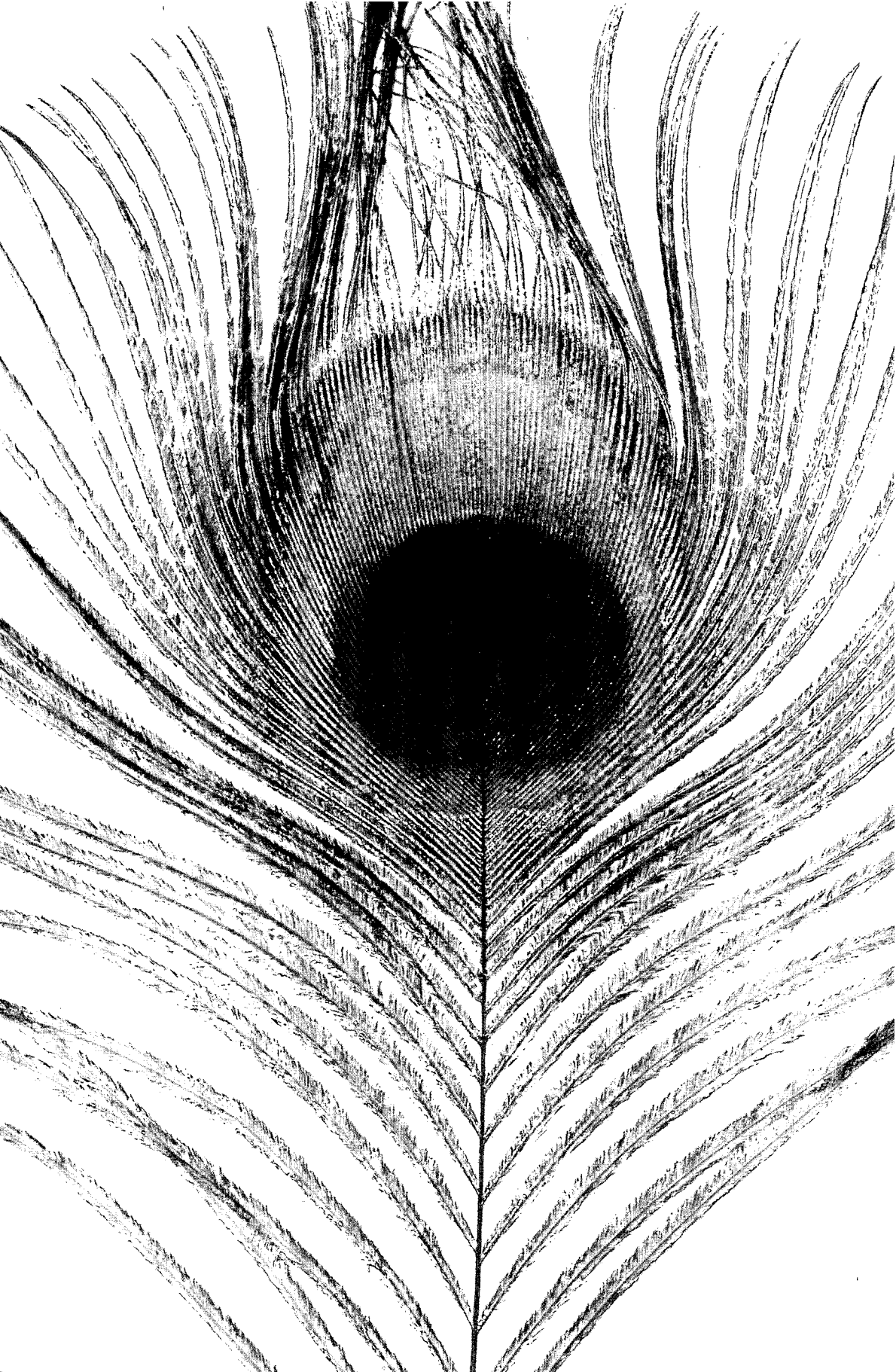
พวกใหญ่ ๆ พวกนี้ ยายมองเข้าไปในศูนย์กลางกายของ
พวกเขาแล้ว เหมือนเอาแสงอาทิตย์ส่องเข้าไปในถ้ำที่มีมืด ๆ ก็
เลยรู้ว่าเขาจะต้องรอให้ยายไปช่วย รู้แบบนี้แล้วจึงไม่

ประหม่าอะไรกับผู้ยิ่งใหญ่ทางโลกเหล่านั้น”

ผู้ที่ปิดนรกเปิดสวรรค์ให้ตนเองได้แล้วองอาจอย่างนี้ แต่ในความองอาจของคุณยายนั้น ท่านก็มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นปกติแฝงอยู่ด้วย ท่านไม่ได้ทำตัวยืดยาดดูถูกใคร แม้กับคนที่นรกก็ยังปิดให้ตัวเองไม่ได้ก็ตาม ขอให้พวกเราตั้งใจศึกษา ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีจะได้ ปิดนรก เปิดสวรรค์ นิพพานให้ตนเองและเป็นกัลยาณมิตรช่วยเหลือชาวโลกอีกด้วย แล้วก็จะองอาจได้อย่างกับคุณยาย

วันเสาร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ห้องประชุมอาศรมบัณฑิต วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่าน
สอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า ใคร
เขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ
ยายเอาใจท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า

”

วิธีตัดสินใจของคุณยาย

ในครัวเล็กของอาศรมบัณฑิต ซึ่งพระเดชพระคุณหลวง
พ่อทวดตชีโว สักปิดหลายครั้ง เพราะทำผิดวัตถุดิบประสงค์แต่
เริ่มแรก ที่อนุญาตให้ใช้เป็นที่พักเฉพาะ น้ำร้อนน้ำชา และน้ำ
ปานะ เนื่องจากอาหารเช้าและเพล ของพระภิกษุสงฆ์และ
สามเณรทุกรายการ ครัววัดของคุณยายอาจารย์จัดไว้ให้
เพียบพร้อมแล้ว แต่ทว่าแต่ละครั้งปิดครัวได้ไม่นานก็ต้อง

เปิดบริการอีก เพราะแม่ครัว คือ ป้ารัตน์ ไม่อาจทนค่าแรงรับ
อ้วนของเจ้าภาพ รุ่นอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยาย
อาจารย์บ้าง รุ่นบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกายบ้าง รุ่นรุดงค์
วิชาการเนินประดู่บ้าง ฯลฯ แม้ที่สุด ต้องยอมตามใจกลุ่มที่
สถาปนาตัวเองเป็นรุ่น “ลูกศิษย์กันกุฏิ!!” ที่แอบเอาอาหารที่
ปรุงอย่างประณีต สุดฝีมือ มาจากบ้าน มาขอถวายเพลพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อดัดดชีโว รำพันว่า “ขอบุญบารมีหลวง
พ่อดัดดชีโวอีกสักครั้งเถอะ...” มิหนำซ้ำ ยังจัดกลุ่มมานั่งรอฟัง
เทศน์หน้าสลอน จนพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัดดชีโว ก็ไม่อาจ
ตัดใจออกจากอาศรมฯ ไปฉันเพลร่วมกับพระทั้งวัด ที่หอฉัน
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง อย่างที่
อยากทำเป็นประจำ ต้องอนุญาตให้ป้ารัตน์เปิดครัวอีก แต่
พอครัวชักจะใหญ่โตเอิกเกริกนัก ก็ค่อยสั่งปิดเป็นคราวๆ ไป

วันหนึ่งในขณะที่กลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นลูกศิษย์กันกุฏิ
กำลังรอรับประทานอาหาร “กันบาตร” ของพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อดัดดชีโว ก็มีลูกศิษย์รุ่นกลางคนหนึ่งปรารถนาขอความเห็น
จากรุ่นพี่ๆ ขึ้นมาว่า “จะลาออกจากงานมาช่วยงานวิชาการ
ของหลวงพ่อดีหรือไม่” ปรากฏว่าวันนั้นรุ่นพี่ส่วนใหญ่เห็นด้วย
รุ่นกลางบอกว่าคิดให้ดีกว่านั้นว่าจะมาทำอะไรได้บ้าง รุ่นเล็ก
บอกว่า ไม่มีเงินเดือนกิน แก่แล้วใครจะเลี้ยง..?

ต่างคนต่างออกความเห็นกันต่างๆ นานา ผู้เขียนเองแม้
จะเห็นด้วยกับรุ่นพี่แต่ก็ไม่ได้ออกความเห็นอะไร เพราะคิด

ว่าแบ่งกลุ่มเป็นผู้ฟังเสียบ้างน่าจะได้อะไรดีๆ... เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้วก็มาหวนคิดได้ว่า ครั้งหนึ่ง ที่ห้องอธิจิต ในหมู่บ้านปฏิบัติธรรมของวัดพระธรรมกาย ซึ่งจัดเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมระยะสั้น ๗ วัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจถึง “วิธีตัดสินใจของคุณยาย” ไว้ จึงไปค้นบันทึกเล่มที่ ๑๒ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ มาดู ก็ได้พบบันทึกที่เขียนเรื่องนี้ไว้สนใจ

ตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจว่า

“เมื่อหลวงพ่อกุญแจเข้าวัดใหม่ๆ ยังไม่ได้บวช ได้ถามคุณยายว่า

“ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ในการที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะว่าถ้าจะทำในสิ่งนี้ คนนี้อาจจะชอบ แต่คนโน้นก็อาจจะไม่ชอบ”

สาเหตุที่หลวงพ่อกุญแจถามคำถามนี้ก็เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า ‘โลกนี้มีสิ่งประจำโลกอยู่ ที่เรียกกันว่า โลกธรรม ๘ ซึ่งเป็นสภาพความผันแปรประจำโลก คือ มีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศคู่กับเสื่อมยศ เช่น ถูกปลด ถูกไล่ออก มีสรรเสริญคู่กับมีนินทา มีสุขคู่กับมีทุกข์’

ชีวิตมนุษย์มี ๘ สิ่งนี้คละเคล้าปะปนกันไป

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเอกบุรุษผู้เลิศที่สุด
ในโลก ก็ยังถูกนิทนาว่าร้าย ในขณะที่เดียวกันคนที่เลวแสนเลว
ขนาดฆ่าพ่อฆ่าแม่ หรือเป็นโจรปล้นบ้านปล้นเมือง ซึ่งใครๆ
ก็นินทาสาปแช่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนเลวเช่นเดียวกับเขา
สรรเสริญเป็นยกกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ ยายมีวิธิตัดสินใจอย่างไร
ที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะถ้าทำอะไรลงไป ก็จะมีคนพวก
หนึ่งชม และก็มีอีกพวกหนึ่งตำหนิ

คุณยายตอบหลวงพ่อดีใจมากเลยว่า

“คุณเจ้จ ตลอดชีวิตของยาย ยายไม่เคยเอาใจใคร
ไม่ตามใจใครเลย แต่ยายยอมตามใจอยู่ท่านเดียวคือ
พระพุทธเจ้า เพราะพระองค์ท่านทรงหมดกิเลสแล้ว มี
หน้าซำท่านทรงยังแยกแยะให้เราเข้าใจได้ชัดเจนว่า
อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป
อะไรควร อะไรไม่ควร...”

“พระพุทธเจ้าท่านแยกเอาไว้ชัดแล้ว เพราะฉะนั้น ยาย
ทำตามทีพระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า
ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉย ๆ ยายเอาใจท่านเดียว
คือพระพุทธเจ้า”

“เพราะฉะนั้น วันที่ยายออกจากบ้าน เพื่อไปเรียนธรรมะ
กับหลวงพ่อดอกน้ำ วันนั้น กราบแม่แล้วยายก็ออกเดินทาง
ยายไม่ได้เหลียวหลังไปดูใครอีกเลย ยายย้อนกลับบ้านไปอีก
ทีเมื่อตอนแม่ตายแล้ว แล้วเพราะยายเชื่อพระพุทธเจ้า ยาย

ก็เลยสามารถช่วยทั้งพ่อทั้งแม่ให้พ้นนรกได้ ด้วยวิชา
ธรรมกาย ในขณะที่พี่น้องก็คนอื่นๆ ทำไม่ได้ ใครจะตำว่ายาย
ใจดำ ทั้งแม่และพี่น้องไป แต่ยายเฉยๆ เพราะยายคิดว่า
ยายได้ทำตามทีพระพุทธรเจ้าได้ตรัสเอาไว้แล้ว คือ ออกบวช
บำเพ็ญเนกขัมมบารมี”

วันพฤหัสบดีที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องอธิจิต หมู่บ้านปฏิบัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณยายท่านมีเป้าหมายมุ่งที่จะไป
ข้างหน้า คือ จะไปปราบมาร ประหารกิเลส
ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ถึงต้นในต้นของ
พญามาร ที่ไม่มีต้นในต้นอีกต่อไป เพื่อไป
ให้ถึงที่สุดแห่งธรรม แล้วค่อยเข้านิพพาน
กัน

”

มุงปราบนารอย่างเดียว

วันหนึ่ง เพื่อนรักของผู้เขียนคนหนึ่ง ซึ่งลาออกจาก
ราชการไปทำกิจการส่วนตัว และอาสาช่วยงานวัดในส่วน
ของกิจการต่างประเทศ เพื่อนคนนี้มีฝีมือในเรื่องการทำ
อาหารไม่เป็นรองใคร ใจใหญ่เรื่องการทำอาหารถวายพระ
แต่เรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องบุญกุศลก็อยู่หนึ่งไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็น
เรื่องการหาหมอดีมารักษาพระอาพาธ เป็นผู้นำบุญพาคนมา
วัด พาฝรั่งมังค่าชาวต่างประเทศมากราบพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อบ้าง เมื่อไปปักหลักอยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราวก็

ไปเป็นศูนย์รวมพลคนเข้าวัดจนได้ ดูตารางเวลาแล้วแทบไม่มีวันว่าง

เมื่อวัดพระธรรมกายจัดธุดงค์ปีใหม่ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ เพื่อนๆ ก็ชวนกันว่า มาอยู่ธุดงค์ปีใหม่กันดีกว่า ลองมานอนวัดกินข้าววัดกันสัก ๔ วัน คือ ถือนธุดงค์ข้อที่ว่า ให้นั่งนอนในที่ที่เจ้าหน้าที่จัดให้เป็นวัตร ซึ่งหมายความว่าต้องรับประทานอาหารที่วัดจัดให้ด้วย เพื่อนรักคนนี้ก็ตีกตลกใจตกลงใจมาอยู่ธุดงค์ด้วยกัน ผู้เขียนรู้สึกเพื่อนดีก็อบรมกันมาก่อนเลยว่า “เธออย่าเข้าไปจู้จี้จ้านในครัววัดนะ”

เหตุการณ์ก็เป็นไปโดยราบรื่น ออกธุดงค์หน้าตาเบิกบาน อิ่มบุญไปทั่วหน้ากัน พอวันเสาร์ถัดไป เพื่อนรักคนนี้ก็มาถวายภัตตาหารเพลพระในสมาธิธรรมกายสากลหลังคาจาก แล้วก็เลยชวนกันมาราบพระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโวด้วยกันที่ห้องรับแขกในอาศรมบัณฑิต เมื่อแขกคนอื่นๆ ทอยกราบลาหลวงพ่อกลับกันหมดแล้ว พอได้จังหวะเหลือเพื่อนรักกับผู้เขียนสองคนนั่งทำอยู่ จู่ๆ เพื่อนก็กราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อบว่า

“หลวงพ่อบเจ้าคะ อาหารที่แม่ครัวของวัดปรุงมาถวายพระนี่ รสชาติไม่ได้เรื่องเลย จืดชืด ไม่เป็นสับปะรด...”

ผู้เขียนตกใจเพราะเพื่อนพูดเสียงดังฟังชัด จะตะครุบปากเพื่อนไว้ก็ไม่ทัน พระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโวนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ แต่แล้วเพื่อนรักก็เป็นฝ่ายตกใจเสียเอง เพราะพระเดช

พระคุณหลวงพ่อรัญมชโย มายืนอยู่หน้าประตูห้องรับแขก
เมื่อไรไม่รู้ ได้ยินเสียงท่านพูดเรียบๆ ว่า

“แม่ครัวก็ต้องปรับรส พระก็ต้องปรับลิ้นนะจ๊ะ”

... !!!!! ...

วันหนึ่ง ในปลายเดือนมกราคม หลังเหตุการณ์วันนั้นไม่นาน พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว ได้กล่าวสัมโมทนาียกถาหลังฉัน ท่ามกลางพระภิกษุสามเณรทั้งวัด และสาธุชนจำนวนมากที่มาถวายภัตตาหารว่า

“เหตุที่วัดพระธรรมกายของเรา มีข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์อย่างนี้ ก็เพราะอาศัยบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านเสียเวลาถึง ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป สร้างบารมีเอามาสะสมเป็นเสบียงไว้เลี้ยงลูกๆ ของท่าน

อีกทั้งยังอาศัยบารมีของคุณยายอาจารย์ อาศัยบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย ที่ท่านเคี้ยวข้าวแล้วเคี้ยวข้าวอีกให้พวกเรานั่งสมาธิกลั่นกายกลั่นใจให้ใสได้ทุกวัน

ในส่วนละเอียด ท่านก็คุมกายในกายให้

ในส่วนหยาบๆ ท่านก็เข้าไปตามญาติโยมมาทำบุญเลี้ยงพระให้ พวกเราจึงได้มีกินมีฉันกันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าไม่ได้ยาละก็ ไม่ได้แบบนี้หรอก

ถามว่าบารมีอย่างคุณยาย ถ้าคิดจะเข้าพระนิพพานเป็นพระอรหันต์เสียตั้งแต่ชาตินี้ ทำได้ไหม ? ทำไมจะ

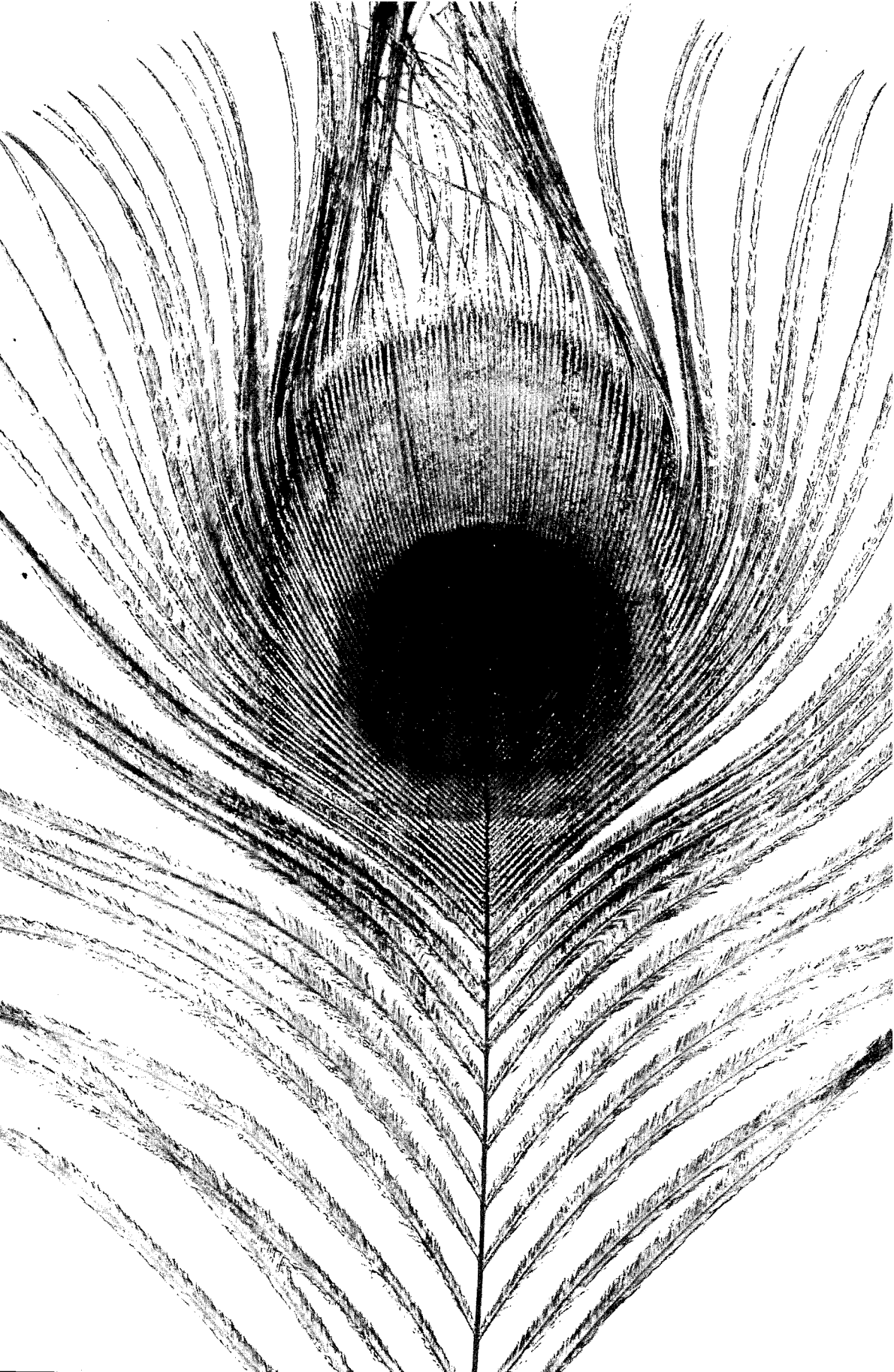
ทำไม่ได้แต่คุณยายจะได้เป็นเพียงแค่พระอรหันต์เท่านั้น

คุณยายท่านมีเป้าหมายมุ่งที่จะไปข้างหน้า คือจะไป
ปราบมาร ประหารกิเลส ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ถึงต้น
ในต้นของพญามาร ที่ไม่มีต้นในต้นอีกต่อไป เพื่อไปให้
ถึงที่สุดแห่งธรรม แล้วค่อยเข้านิพพานกัน

คุณยายท่านตั้งเป้าหมายชีวิตของท่านเอาไว้ว่าอย่างนั้น
ท่านเห็นแก่สัตว์โลก ท่านตั้งใจตามรอยเท้าของพระเดช
พระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ไม่ต้องการให้พระ เณร
ต้องอดอยากหิวโหยในระหว่างเส้นทางที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม
พวกเราที่เป็นพระภิกษุสงฆ์สามเณร เรื่องอาหารการขบฉันก็
ต้องระวังให้อยู่ในกรอบที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเอาไว้
ต้อง โภชเน มัตตัญญูตา สรรวมในภัตตาหาร ขบฉันเพียง
เพื่อให้มีกำลังปฏิบัติธรรมเท่านั้น และต้องรักษาศรัทธาของ
ญาติโยมไว้ด้วย”

วันศุกร์ที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจาก
ละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญหรือไม่ทำบุญ
อุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำ
ของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะตัดบาตร
กรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลัง
อย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้อย่าด้วยมือ
ตัวเองให้เต็มทีก่อน ถ้าใครจะทำให้ในภายหลัง
ก็ถือว่าเป็นของแถม

”

ทำบุญเต็มได้ด้วยตัวเอง

เพื่อนรักของผู้เขียนอีกคนหนึ่ง เป็นผู้อำนวยการสถานีทดลองพืชไร่อยู่ต่างจังหวัด มีหน้าที่ราชการยุ่งเหยิงมาก แต่รักการทำบุญเป็นชีวิตจิตใจ จึงให้เงินคนงานที่มารับใช้ในบ้านไว้ก้อนหนึ่งแล้วสั่งว่าให้ไปซื้ออาหารอย่างดีถวายพระที่บิณฑบาตผ่านหน้าบ้านพักข้าราชการให้ได้ทุกวัน ส่วนตัวเองรีบไปที่สำนักงานแต่เช้ามืด ไปชงกาแฟกินแล้วเตรียมเรื่องที่จะพูดหน้าแถวคนงาน ซึ่งที่สถานีทดลองแห่งนั้นมีธรรมเนียมปฏิบัติว่า คนงานทุกคนต้องมาเข้าแถวหน้าเสาธงเพื่อฟังคำสั่งงานก่อนแยกย้ายไปทำงานในแต่ละแผนก

เพื่อนที่เป็นผู้อำนวยการคนนี้จะใช้เวลาประมาณ ๕ ถึง ๑๐ นาที
เล่าธรรมะเรื่องมงคลชีวิตให้คนงานฟัง แล้วเตือนให้ใช้เป็น
หลักในการทำงานและดูแลคนในครอบครัว

เพื่อนมาเล่าให้ฟังว่า เด็กคนงานที่มารับใช้ในบ้านคนนี้
ตั้งใจซื้ออาหารอย่างดีมาตักบาตรพระทุกวัน บางวันก็มา
บอกว่าลงมือทำอาหารเอง ก็ชมเชยให้กำลังใจเขาทุกครั้ง
ที่เขาบอก วันหนึ่ง ในอีกหลายเดือนต่อมา ผู้เขียนมีธุระไป
พักค้างคืนที่บ้านเพื่อนคนนี้ ตอนเช้ามีด ผู้เขียนลุกขึ้นมานั่ง
สมาธิ ได้ยินเสียงเพื่อนรีบลุกจากที่นอนก็คิดสงสัยว่า ‘อะไร
จะขยันทำงานขนาดนั้น’ ก็เลยหลับตาถามตามที่เกิดขึ้นใจ

เพื่อนตอบว่า “เปล่าหรอก จะไปเตรียมอาหารตักบาตร”
ก็เลยลืมตาถามว่า “เฮ้อ..ไม่ได้ให้เด็กตักบาตรให้แล้วรี?”
เพื่อนตอบอูบอับจับความได้ว่า “กลัวชาติหน้าเกิดเป็นคนรับ
ใช้ในบ้านคนรวย”

วันนั้น หลังจากช่วยกันตักบาตรเสร็จแล้ว เพื่อนจึงขยาย
ความให้ฟังว่า วันหนึ่งขณะกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่
อัมมชโย อยู่กับเพื่อนในกลุ่มผู้นำบุญด้วยกัน พระเดช
พระคุณหลวงพ่อดลล่อยๆ ขึ้นมาว่า “ระวังเนื้อ ให้คนรับใช้
ตักบาตรให้ เดี่ยวเจ้าของบ้านจะกลายเป็นคนรับใช้”

“เราได้ยินแล้วเสียวสันหลังวาบเลย คราวนี้ไม่เอาแล้ว
ต้องทำเองกับมือทุกบุญ...”

หลังจากนั้นเพื่อนคนนี้จะถวายปัจจัย ถวายของกับพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อกับพระทุกรูปด้วยมือตนเองทุกครั้ง ไม่

จำเป็นจริงๆ จะไม่ฝากใครไปถวายเลย

เรื่องทำบุญด้วยตนเองนี้ คราวหนึ่ง พระเดชพระคุณ หลวงพ่อทัตตชีโวเล่าถึง ความตั้งใจในการทำบุญของคุณ ยายอาจารย์ ไว้ในการเทศน์อบรมอาสาสมัครฝ่ายวิชาการ อาศรมบัณฑิต ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี ผู้เขียนจดบันทึกคำพูดของท่านไว้ มีใจความตอนหนึ่งว่า

“...ลูกเอ๊ย...จำเอาไว้ก็แล้วกันว่า การทำบุญต้องทำด้วยตัวเอง จึงจะได้ผลเต็มที่ ถ้าคนอื่นทำให้ เราก็ได้แต่อนุโมทนา มันได้บุญอย่างมากก็แค่ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของที่เราทำเอง เพราะฉะนั้น ตอนที่ยังมีเรี่ยวมีแรงต้องรีบทำเข้า อยากจะได้บุญอะไร ก็รีบทำไปเถอะ ใครอื่นจะทำ หรือไม่ทำด้วย ก็ช่างเขาเถิด

คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจากละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญหรือไม่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะดักบาตรกรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลังอย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้ทำด้วยมือตัวเองให้เต็มที่ก่อน ถ้าใครจะทำให้ในภายหลังก็ถือว่าเป็นของแถม อย่างนี้ง่ายดี ถือว่าไม่ประมาท...”

วันเสาร์ที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี

“

ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญา
मार มันก็ตามรังแกเรา จะทำทาน จะ
รักษาศีล มันก็คอยจะขวางเรา เราจะทำ
ภาวนา มันก็ขวาง ขนาดพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมัน
ก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะ
ฉะนั้น ถ้าบารมียังน้อยอย่างเรา มันก็
ขวางเรื่อยไป

”

นักสร้างบารมีไม่มีวันหยุดสร้างบารมี

ปลายปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ คุณยายอาจารย์ออายุครบ ๘๖ ปี คณะศิษยานุศิษย์รวมตัวกันมากราบขอพรเนื่องในวันเกิดของท่าน ในวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ตามระบบจันทรคติ

เรื่องการทำบุญวันเกิดถวายคุณยายอาจารย์นี้ ต่อมา มีการเปลี่ยนแปลงให้ใช้วันที่ตามระบบสุริยคติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ หลังคุณยายละสังขารเป็นต้นไป เพราะพอมาเปิดปฏิทินในปัจจุบันที่เป็นระบบสุริยคติ เป็นปีๆ ไป ปรากฏว่าวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ ไปตรงกับปลายเดือน

ธันวาคมบ้าง กลางเดือนมกราคมบ้าง การนัดหมายกันมาราบหรือทำบุญถวายทาน จึงมักผิดวันคลาดเคลื่อนกันไปบ่อยๆ ดังนั้น ในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย จึงให้เปิดปฏิทิน ๑๐๐ ปี ย้อนไปดูว่า วันพุธขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พุทธศักราช ๒๕๔๒ ที่คุณยายเกิดนั้น ตรงกับวันที่เท่าใดทางสุริยคติ ก็พบว่า ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม ตั้งแต่นั้นมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้ถือเอาวันที่ ๑๙ มกราคม ของทุกปี เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ และถือเอาวันคล้ายวันเกิดที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นวันสุดท้ายของการสร้าง “หอจันคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง” แล้วเสด็จพระภิกษุและสามเณรทั้งวัด ซึ่งมีประมาณ ๒,๐๐๐ รูป ในวันนั้นเป็นการฉลองหอจันไปเลย หอจันที่สวยงามนี้ ได้ชลอเอายอดโดมเจดีย์ที่ใช้สลายร่างคุณยายอาจารย์มาเป็นหลังคาสามารถรองรับพระภิกษุ ได้ถึง ๖,๐๐๐ รูป ซึ่งไม่นานพวกเราคงได้เห็นพระได้รับอาราธนามาฉันภัตตาหารจนเต็มหอจัน

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นวันคล้ายวันเกิดคุณยายอาจารย์ ตามระบบจันทรคติอย่างเดิม ศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์มากันเนืองแน่นเกือบหมื่นคน มีเจ้าภาพมาออกภัตตาหาร และขนมนมเนย ไอศกรีม พร้อมผลไม้ให้กินฟรีเพียบ แบ่งเป็น ๓ จุด รวมทั้งหมดประมาณ ๓๐ ร้าน รอบสภารธรรมกายสากล (หลังจาก) เจ้าของร้านทั้งเชิฐชวนทั้งอ่อนวอนให้คนมาตี๋มมากินมาชิมอาหารของตน เสี่ยง

ระเบียงแข็งแซ่พร้อมรอยยิ้ม ราวกับเทวดาบนสวรรค์ชั้น
ดาวดึงส์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่ “คุณครูไม่ใหญ่” เชิญ
ชวนทวยเทพชิมอาหารทิพย์ทีเดียว

ส่วนพระภิกษุสามเณร เจ้าหน้าที่จัดให้นั่งฉันแบบพิเศษ
เฉพาะวันนั้น ตามคำเรียกร้องของเจ้าภาพ คือ นั่งโต๊ะจีน แต่
ฉันอาหารไทยที่เจ้าภาพแต่ละร้านจัดมาถวาย

วันนั้น เวลาบ่าย ก่อนพระเดชพระคุณหลวงพ่ทอดทิ้งโ
วขึ้นธรรมาสน์เทศน์ บรรดาศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์
ได้จัดตัวแทนจากทั้ง ๔ ภาคของประเทศไทย ออกมากล่าว
คำมุทิตาสักการะต่อคุณยาย เป็นภาษาท้องถิ่นของตนเอง มี
ทั้งภาษาเหนือ ภาษาใต้ ภาษาอีสาน และไม่เพียงแต่จะมี
ภาษาลาวเท่านั้น ยังมีภาษาจีนโดยคุณชู้ตักกลยาณมิตรชาว
จีนแท้ และภาษาอังกฤษจากคุณนิโคลัสลูกศิษย์ชาวอังกฤษ
แท้ๆ อีกด้วย แม้คุณยายอาจารย์จะไม่ได้มานั่งฟังอยู่ด้วย
เพราะท่านชรามากแล้ว แต่ทุกคนก็ทำเหมือนมีคุณยาย
มานั่งอยู่ต่อหน้า

ผู้เขียนยังจดจำได้ไม่ลืมถึงพลาณภาพแห่งความรักของ
ลูกศิษย์ หลาน และเหลนศิษย์ที่มีต่อคุณยายอาจารย์ของเรา
จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่ทอดทิ้งโวกีขึ้นธรรมาสน์
แสดงธรรม บรรยายพระคุณของคุณยายอาจารย์ รวมทั้ง
ธรรมะละเอียดๆ ของคุณยายอย่างลึกซึ้ง จนผู้เขียนรู้สึก
เบิกบาน สดชื่นขึ้นมากอีกคำรบหนึ่ง เหมือนผักกะเจตได้นำ

ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ ๆ เติมที่... ผู้เขียนบันทึกพระ
ธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ได้มีความว่า

“...นักสร้างบารมีที่แท้จริงเป็นอย่างไร ดูง่าย ๆ แม้คุณยาย
จะมีอายุ ๘๖ ปีแล้ว ซึ่งโดยทั่วไปคนที่อายุมากขนาดนี้ เขาก็ จะ
พักผ่อนหย่อนใจ แต่ว่านักสร้างบารมีที่แท้จริงอย่างคุณยาย
ท่านไม่ได้ทำอย่างนั้น แม้อายุเกินกว่า ๘๐ ปีแล้ว ท่านก็ยัง
ตั้งใจสร้างบุญ สร้างบารมีของท่านต่อไป

ภาพอย่างนี้ หาได้ยากเหลือเกินในยุคนี้ มีแต่ว่าพอปลด
เกษียณแล้ว ก็ไปยิงนกตกปลา กันบ้าง ไปตีกอล์ฟกันบ้าง
ปล่อยชีวิตเรื่อยเรื่อยไปบ้าง แต่คุณยายไม่ใช่

ชีวิต ๘๐ กว่าปีของคุณยายที่ผ่านมา แม้เยาว์วัยก็หนัก
แน่นในคุณธรรมความกตัญญู เมื่อเรียนรู้เรื่องบุญละเอียดใน
เวลาต่อมา คุณยายก็ไม่เคยลดละในเรื่องของการสร้างบารมี
มีแต่ว่าตื่นเช้าขึ้นมาคุณยายก็ปรารภว่า “ยายยังหิวบุญอยู่
ยายยังไม่อิ่มในการสร้างบุญ”

คุณยายบอกว่า “เราต้องมีบุญเยอะ ๆ ถ้ามีบุญน้อย เกิด
มาแล้ว นอกจากจะหาความสุขในชีวิตได้ยาก จะสร้างบารมีต่อ
ก็ทำได้ยาก ยิ่งกว่านั้น คุณยายยังพูดอยู่คำหนึ่ง ซึ่งหลวงพ่
เองก็ยังจำฝังใจ ท่านว่า อย่างนี้

“ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญามาร มันก็ตาม
รังแกเรา จะทำทาน จะรักษาศีล มันก็คอยจะขวางเรา
เราจะทำภาวนา มันก็ขวาง ขนาดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมณก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ถ้าบารมียังน้อยอย่างเรามันก็ขวางเรื่อยไป”

แล้วท่านก็สรุปว่าอย่างนี้ “ยายจะสร้างบารมีให้เต็มที เอาว่าเกิดไปกี่ชาติกี่ชาติมารมณจะต้องทำอะไรยายไม่ได้ มีแต่ยายจะตามไล่ล่าปราบมารเสียให้เตียนเชียว”

“...พวกเราคงเห็นต้นแบบการสร้างบารมีของคุณยายแล้ว แม้ตอนนี้ อายุของท่านจะ ๘๖ ปี แล้ว แทนที่จะคิดหนีมารหนีคนพาล เป่ล่าเลย ท่านกลับบอกว่า “ท่านจะสร้างบารมีไม่ลดไม่ละ แล้วจะตามปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ”

หลวงพ่อก็คอยถามคุณยายว่า “สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษเป็นอย่างไร”

ท่านบอกว่า “เวลาเราโค่นต้นไม้หรือเราตัดต้นหญ้า พอโค่นไปแล้ว บางที่หน่อมันก็ยังแทงออกมา บางที่มันก็ยังมียรากเหลืออยู่ แล้วมันก็แตกขึ้นมา บางที่แม้นต้นมันตาย แต่มันทิ้งเมล็ดเอาไว้ บางที่มันไม่ได้ทิ้งเมล็ดหรอก แต่ว่าอาจจะถูกตอนกิ่งตอนก้าน ไปปลูกเอาไว้ที่อื่นอีก สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ คือ มันไม่มีอะไรเหลือจริงๆ งอกเป็นต้นใหม่ไม่ได้”

หลวงพ่อก็ขอให้ท่านขยายความต่อไปอีกว่า “ที่ยายจะปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษนั้นมันมีความหมายที่ลึกๆ กว่านี้อย่างไร”

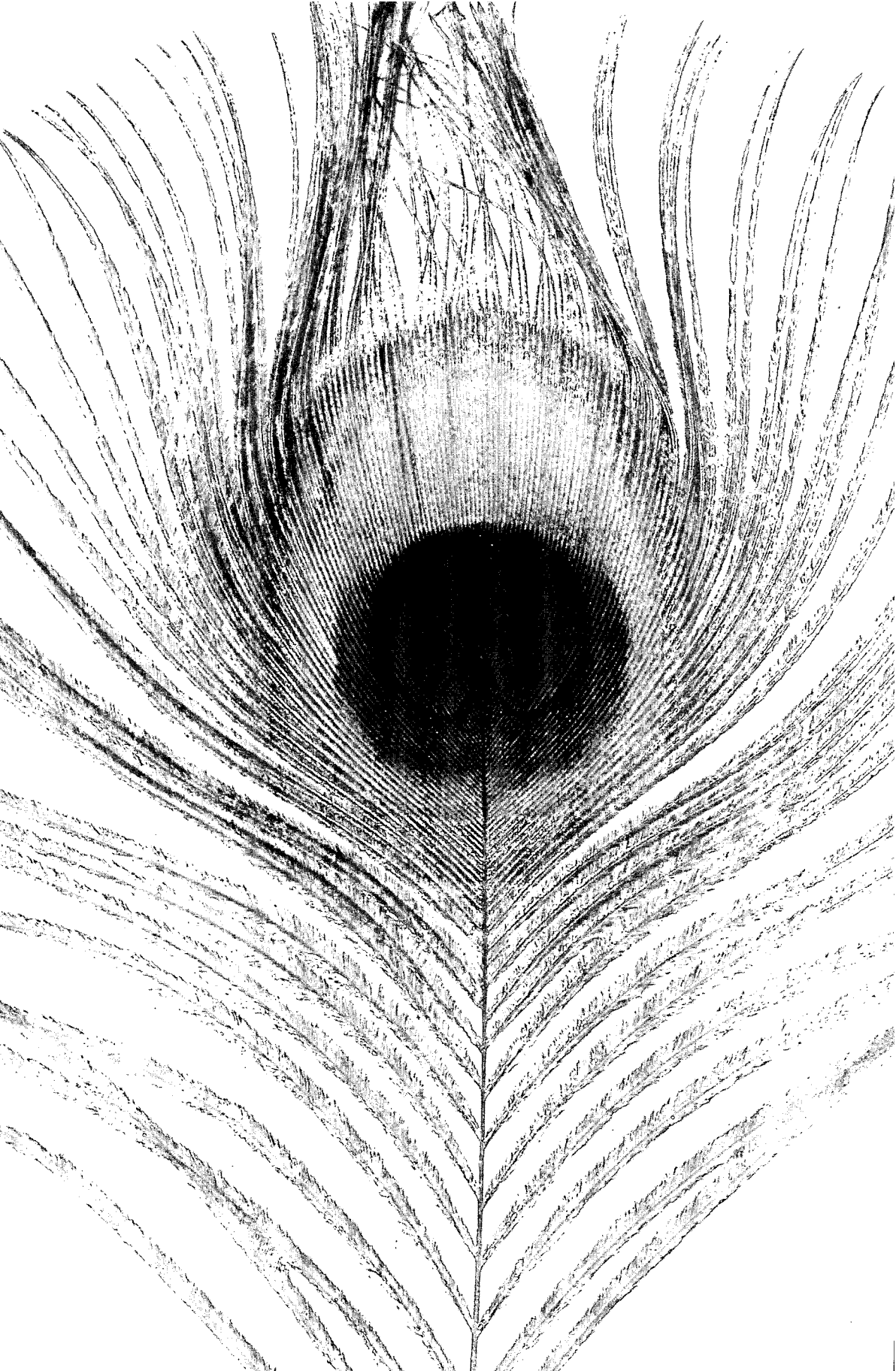
คุณยายบอกว่า “ยายจะปราบมันให้หมด แม้แต่ชื่อวามาร ยายก็จะไม่ให้เหลือเลยทีเดียวนะ”

“...วัย ๘๖ ปีของนักสร้างบารมีอย่างคุณยาย ท่านไม่เคยบ่นว่ามันร้อนไป มันหนาวไป มันเมื่อยนัก ป่วยนัก แล้วก็ไม่นั่งสมาธิ ไม่ว่าจะหนาวจะร้อน จะอ่อนจะแข็ง จะป่วยจะไข้ จะอย่างไรก็ตาม คุณยายบอกว่า “ยายมุดเข้ากลางเรื่อยไป เพราะว่ายิ่งเข้ากลางไปเท่าไร ก็ยิ่งสว่างไปเท่านั้น สว่างไปเท่าไร เราก็ได้บุญมากไปเท่านั้น”

นี่คือคุณยายของเรา เพราะฉะนั้น ถ้าหากวันใดครั้งใดเกิดความท้อแท้ ที่จะสร้างบุญ สร้างบารมีละก็ หลวงพ่อก็ฝากคำพูดเหล่านี้ ของคุณยายเอาไว้ด้วย...”

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ลำพังตัวของท่านเอง ท่านสามารถ
ปิดนรกให้ตัวเองได้ เปิดสวรรค์ เปิด
นิพพานให้ตัวเองได้สบาย ไม่จำเป็นต้อง
มาเหนื่อยกับพวกเรา แต่ว่าท่านสงสาร
พวกเรา ก็เลยมหาทาง หาวิธี หาโอกาส ที่
จะให้พวกเราได้บุญเยอะๆ จะได้ตามท่าน
มาทัน...

”

หาบุญให้ลูกศิษย์สร้างบารมี ไปที่สุดแห่งธรรม

ตลอดปีพุทธศักราช ๒๕๔๗ อาจกล่าวได้ว่า ศิษยานุศิษย์
เบิกบานในการทำบุญเป็นที่สุด มีบุญมากมายให้ทำ เริ่มตั้งแต่
การอยู่ธุดงค์ปีใหม่ การตักบาตรพระนับพันรูป ถวายสังฆทาน
พระ ๓,๐๐๐ วัด จากทุกภาคของประเทศไทย ถวายจันดาว
ธรรมแก่วัด ๑๐,๐๐๐ วัด (จันดาวธรรม คือ สัญญาณ
ดาวเทียมที่ถ่ายทอดรายการจากโรงเรียนอนุบาลฝันในฝัน
วิทยา ของคุณครูไม่ใหญ่ และรายการธรรมะต่างๆ ตลอด ๒๔
ชั่วโมง) กฐินจักรพรรดิ เพื่อนำปัจจัยไปสร้างรัตนมหาวิหารคด

ฯลฯ พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยคิดหาบุญให้ลูกศิษย์
ทำบุญถี่มาก จนท่านปรารภตัวเองให้พวกเราได้ยินว่า
“หลวงพ่อนี้ถ้าจะเป็น Mister Project ไปเสียแล้วละมัง”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวมักจะอยู่ฝ่ายปลอมและ
ให้กำลังใจเสมอว่า

“...ถ้าพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านไม่เคี้ยวเชิญ
คุณยายมา คุณยายก็ไม่สามารถจะมีวันนี้ แล้วถ้าคุณยายไม่
เคี้ยวเชิญหลวงพ่อรัญมชโยมา หลวงพ่อรัญมชโยก็ไม่มีวันนี้
แล้วทั้งหลวงพ่อรัญมชโย ทั้งคุณยายอาจารย์ท่านก็ยืนยัน
เสมอว่า ท่านเองยึดคุณธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัด
ปากน้ำฯ (พระมงคลเทพมุนี : สด จันทสโร) เป็นหลัก แล้ว
ท่านก็พยายามทุ่มเทที่จะทำได้อย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่

พวกเราก็เหมือนกัน เมื่อมีบุญได้มาถึงหลวงพ่อรัญมชโย
มาถึงคุณยายแล้ว ทั้งสองท่านก็อยากให้เราทำตามท่าน คือ
เอาพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นเป้าหมาย แล้ว
พยายามประกอบคุณงามความดี ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม
ให้เป็นให้ได้ให้ดีเหมือนอย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่ให้ได้...”

“ความปรารถนาดี ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย
และคุณยายท่านมีต่อพวกเรา ทำให้ท่านต้องยอมเหน็ดยอม
เหนื่อย สร้างวัดพระธรรมกายให้พวกเราได้อยู่สร้างบารมี
ร่วมกัน

ยิ่งกว่านั้นท่านยังหาทางให้เรามีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่ๆ บ่อยๆ เพราะเมื่อเราได้สร้างบุญใหญ่ๆ แล้ว เราจะสามารถติดตามพระเดชพระคุณ หลวงปู่วัดปากน้ำ ติดตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโย ติดตามคุณยายไปได้ทัน นี่ก็เป็นน้ำใจของท่าน เป็นน้ำใจของคุณยาย ซึ่งลำพังตัวของท่านเอง คุณธรรมขนาดนี้ บารมีขนาดนี้ท่านสบายไปแล้ว ท่านรู้ท่านเห็นธรรมะมาขนาดนี้ ท่านสามารถปิดนรกให้ตัวเองได้เปิดสวรรค์ เปิดนิพพานให้ตัวเองได้สบาย ไม่จำเป็นต้องมาเหนื่อยกับพวกเรา แต่ว่าท่านสงสารพวกเรา ก็เลยหาทางหาวิธี หาโอกาส ที่จะให้พวกเราได้บุญเยอะๆ จะได้ตามท่านมาทัน...”

วันพฤหัสบดีที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณยายท่านรักพวกเรา ห่วงหวง
พวกเรา ไม่ใช่ห่วงเฉพาะชาตินี้ แต่ห่วง
ข้ามชาติไปถึงชาติหน้าอีกด้วย เลยเตรียม
ดวงแก้วมาให้พวกเราติดตัวไว้ จะได้ฝังใจ
จำ เข้าถึงธรรมได้ง่าย ทั้งจะได้เป็นแก้ว
จักรพรรดิตามมหาสมบัติมาให้ใช้ข้ามภพ
ข้ามชาติอีกด้วย...

”

หาทางให้ลูกหลานได้สมบัติจักรพรรดิ

ลูกศิษย์ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุ สามเณร อุบาสกอุบาสิกา หรือผู้ที่มาปฏิบัติธรรมประจำ ณ วัดพระธรรมกาย ล้วนมีสมบัติประจำตัวติดตัวไว้ทุกคน คือ ดวงแก้วมณี มีลักษณะเป็นดวงแก้วกลมใสบริสุทธิ์ ไร้รอยขีดข่วนหรือตำหนิใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากนำติดตัวไว้เสมอแล้ว แม้ที่สุดในห้องปฏิบัติธรรม ห้องทำงานทุกห้องในวัด ตลอดไปจนถึงห้องพระของญาติโยมทางบ้าน ที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาของวัดพระธรรมกาย

ทุกที่ต่างก็มีดวงแก้วกลมใสขนาดพอเหมาะ ประดิษฐานอยู่
ท่ามกลางโต๊ะหมู่บูชา ที่มีพระธรรมกายแก้วใสประดิษฐาน
อยู่ในตำแหน่งสูงสุดทั้งนั้น

ดวงแก้วหรือพระแก้วใสนี้ นอกจากพระเดชพระคุณ
หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ จะสอนให้ใช้เป็นเครื่องกำหนด
นิมิตเบื้องต้นขณะเริ่มนั่งสมาธิ เพื่อศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว
ดวงแก้วยังเป็นสมบัติล้ำค่าที่มีที่มาที่ไปปรากฏเขียนไว้ใน
พระไตรปิฎก สอดคล้องกับคำอธิบายของคุณยายอาจารย์ผู้
ไม่รู้หนังสืออีกด้วย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว เคยเล่าให้พระภิกษุ
สามเณรฟังในวันหนึ่งใกล้วันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์
ในสภာธรรมกายสากล (หลังจาก) หลังจากทุกรูปฉัน
ภัตตาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งพวกเราเรียกพระ
ธรรมเทศนาในลักษณะนี้ว่าเป็น “โอวาทหลังฉัน” พระเดช
พระคุณหลวงพ่อบอกเล่าเรื่องดวงแก้ว ที่เกี่ยวพันถึงปฏิบัติของ
คุณยายอาจารย์ว่า

“เมื่อหลวงพ่อกับไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย
เรียนถามท่านว่า ‘หลวงพ่อกับ ลูกยายหลานยายที่ถึง
ธรรมะแล้วก็มีที่ยังไม่ถึงก็มี ทำยังไงเขาถึงจะได้บุญกันเยอะๆ’

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกท่านก็บอกว่า “เออ หลวงพ่อกับ
ตัดะ วันเกิดยายปีนี้ คุณยายตั้งใจจะทำบุญใหญ่ ยาย
เตรียมผ้าไตรจะถวายทั้งพระทั้งเณร องค์ละไตร แล้วคุณยาย
ยังเตรียมดวงแก้วเอาไว้ด้วย จะถวายทั้งพระทั้งเณร ทั้งอุบาสก

อุบาสิกา รูปละดวง คนละดวง คุณยายท่านรักพวกเรา ห่วง
พวกเรา ไม่ใช่ห่วงเฉพาะชาตินี้ แต่ห่วงข้ามไปถึงชาติ
หน้าอีกด้วย เลยเตรียมดวงแก้วมาให้พวกเราติดตัวไว้
จะได้ฝังใจจำ เข้าถึงธรรมได้ง่าย ทั้งจะได้เป็นแก้ว
จักรพรรดิตามมหาสมบัติมาให้ใช้ข้ามภพ ข้ามชาติอีก
ด้วย...”

“นี่คุณยายรักพวกเรานะ คุณยายบอกว่า ‘ยายอยากจะได้
บุญกับพวกท่าน (พระเณร) ท่านเป็นเนื่อนาบุญให้ยายได้
เพราะท่านได้ฝึกหัดขัดเกลาตนเองมาดี ยายรู้ว่าทำบุญกับท่าน
ยายจะได้บุญเยอะ ยายอยากได้บุญเยอะๆ ยายหิวบุญ ยาย
จะทำบุญกับท่านทุกรูปเลย...’

‘แล้วยายก็ห่วงพวกท่านอยากจะทำให้พวกท่านมีมหาสมบัติ
เยอะๆ ติดตัวไป สำหรับสร้างบารมี ไม่เฉพาะชาตินี้ ให้มี
สมบัติติดตัวข้ามชาติไปเยอะๆ ด้วย ภพชาติเบื้องหน้าจะได้
สร้างบารมีได้สะดวก ไม่ต้องเหนื่อย ไม่ต้องลำบาก’

‘แล้วยายก็อยากจะได้เห็นทุกรูปทุกคน ได้เข้าถึงธรรมะ
ละเอียดๆ แดกจกานวิชาธรรมกายที่ละเอียดๆ ตามหลวงพ่
วัดปากน้ำไปได้เร็วๆ เพราะฉะนั้น ยายจะถวายดวงแก้วให้
ทั้งพระทั้งเณรทุกรูป และมอบดวงแก้วให้ทั้งอุบาสก อุบาสิกา
ทุกคนจะได้มีสมบัติติดตัวไปเยอะๆ’

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวขยายความต่อไปว่า

“นี่ใจของคุณยายเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อบุญอย่างนี้ พวกเรา
เองอาจจะคิดไม่ออกว่า ได้ดวงแก้วแล้วจะกลายเป็นมหา

สมบัติติดตัวไปได้อย่างไร? ดวงแก้วนี้ไม่ใช่ดวงแก้วธรรมดา
ดวงแก้วนี้ เรียกว่า ดวงแก้วจักรพรรดิ มีกายละเอียดๆ
ซ่อนอยู่ข้างใน

ถ้าเราไปอ่านพระไตรปิฎกเราจะพบว่า เวลาพระเจ้า
จักรพรรดิบังเกิดขึ้นมาครองโลก จะมีรัตนะ ๗ ประการ เกิด
ขึ้นให้พระเจ้าจักรพรรดิได้ใช้ ๗ ประการนั้นก็มิตั้งแต่ จักรแก้ว
ขุนพลแก้ว ขุนคลังแก้ว ม้าแก้ว ช้างแก้ว นางแก้ว และ
แก้วมณี แก้วเหล่านี้ เมื่อบังเกิดขึ้นกับใคร นอกจากจะไปตาม
สมบัติมาให้ใช้ไม่รู้จักหมดจักสิ้นแล้ว ยังรักษาสมบัติไว้ให้ด้วย
เรียกว่าสมบัติตกไม่พร่อง แต่ว่าสิ่งนี้จะเกิดกับผู้บุญเกิดกับ
พระเจ้าจักรพรรดิเท่านั้น เพราะท่านทำบุญมาจึงได้อย่างนั้น

เหมือนโชติกเศรษฐี ภูษชาติในอดีตท่านทำบุญด้วยดวง
แก้วมาเยอะ บุญนั้นส่งผลให้โชติกเศรษฐีเต็มที พอท่านมาเกิด
รัตนชาติก็เกิดมาให้โชติกเศรษฐีใช้ไม่หมดไม่สิ้น ยังไม่พอ
ยังมีแก้วจักรพรรดิมาบังเกิดด้วย แก้วจักรพรรดิก็ไปตาม
สมบัติให้ท่านใช้สอยไม่หมดไม่สิ้น...”

“ถ้าใครไปค้นในพระไตรปิฎกจะพบว่า ท่านโชติกเศรษฐี
แม้ไม่มีไฟฟ้าใช้ ไม่มีตะเกียง ไม่มีเทียน ไม่มีคบเพลิง แต่ว่า
บ้านท่านโชติกเศรษฐีสว่างทั้งกลางวันกลางคืน กลางวันก็
สว่างด้วยแสงอาทิตย์ กลางคืนสว่างด้วยแสงจากดวงแก้วมณี
ดวงแก้วที่เกิดขึ้นมาด้วยบุญของท่านโชติกเศรษฐี เพราะ
ท่านโชติกเศรษฐีถวายดวงแก้วเป็นทาน ข้ามภพข้ามชาติมา
แล้ว

เพราะฉะนั้น ดวงแก้วพวกนี้ใครได้ไปแล้ว เมื่อกำลังบุญเต็มที จะได้อันสงส์เกิดตามมาหลายประการ ได้แก่

๑. ดวงแก้วนี้จะไปตามสมบัติมาให้ใช้ไม่มีที่สิ้นสุดที่สิ้น
๒. ผู้ที่ฉลาดก็จะใช้ดวงแก้วนี้เป็นนิมิตเปลี่ยนดวงแก้วให้เป็นดวงธรรมภายในตัว ถ้าทำได้อย่างนั้นดวงแก้วนี้ก็จะพาไปสู่พระนิพพานได้

คุณยายอาจารย์ห่วงพวกเราข้าวปลาอาหารก็จัดก็ตามมาให้พวกเรา ที่อยู่อาศัยก็ตามมาให้พวกเราใช้ เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม สบง จีวร สังฆาฏิ สารพัดจะจัดหา ท่านไม่ต้องเดินทางไปไหน ท่านนั่งเข้าที่ตามมาให้ หยูกยารักษาโรค ท่านนั่งเข้าที่ตามเอามาให้ทั้งนั้น สถานพยาบาลท่านก็ตามก็สร้างให้คุณยายให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับเรา นี่วันคล้ายวันเกิดของท่าน คุณยายยังจะถวายให้อีก ให้ผ้าไตรกับพระเถระให้ได้นั่งได้ห่มผ้าใหม่สร้างบารมีกัน แล้วยังจะให้ดวงแก้วไว้เป็นนิมิตในการเข้าถึงธรรม ดวงแก้วนี้ไม่ใช่ธรรมดา เป็นดวงแก้วกายสิทธิ์ ดวงแก้วจักรพรรดิ สามารถไปตามสมบัติเอาไว้ให้ใช้เป็นเสบียงข้ามภพข้ามชาติได้อีกด้วย

นี่คือคุณยายอาจารย์ของเรา นึกถึงพระคุณของท่าน เยอะๆ นะลูก”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

หลวงพ่อดปากน้ำท่านกลัวว่าวิชา
ธรรมกายที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปค้น
มา จะไม่มีใครรับถ่ายทอด เกรงจะสูญ
หายไปเสีย เสียตายเพราะค้นมาได้ยาก
เหลือเกิน ยายจึงได้ทุ่มเทอบรมสั่งสอน
พวกท่านมา เพื่อจะแทนพระคุณ เพื่อจะ
บูชาธรรมหลวงพ่อดปากน้ำด้วย...

”

ทຸ່ມชีวิตบุชาพระคุณครู

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๐๐ น. หลังจากผู้เขียนร่วมพิธีหล่อรูปเหมือนของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ เป็นทองคำทั้งองค์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนและคณะอีกจำนวน ๔๓๒ คน ก็ขึ้นรถบัสมุ่งสู่สถานที่ปฏิบัติธรรมสวนพนาวัฒน์ จังหวัดเชียงใหม่

รูปหล่อทองคำพระเดชพระคุณหลวงปู่องค์นี้เป็นองค์ที่ ๒ ขณะที่องค์ที่ ๑ หล่อเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๗ เป็นทองคำ

ทั้งองค์ หน้าตักขนาด ๑.๕ เท่าขององค์จริง กำลังจะนำเข้าไปประดิษฐานในมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี ซึ่งสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วในเร็วๆ นี้

มีชาวพุทธนอกวัดที่ไม่เข้าใจวัดพระธรรมกายจำนวนหนึ่ง คอยเลียบเคียงถามเสมอว่า ทำไมต้องหล่อรูปหลวงปู่เป็นทองคำน้ำหนักตั้งมากมาย ซึ่งต่อมาเขาก็ได้คำตอบจากช่างหล่อพระว่า “...พระหน้าตักขนาดนี้ถ้าใช้ทองคำเกิน ๑ ตัน จะคงรูปทรงไว้ไม่ได้...” ยังมีคนถามย้ำอีกว่า ทำไมต้องหล่อด้วยทองคำ? ก็ได้คำตอบจากท่านเดิมว่า “ยังหาเพชรก้อนใหญ่ขนาดเท่าองค์ท่านไม่ได้”

กลับจากการปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์พร้อมความชุ่มชื่นใจเต็มที่ ผู้เขียนก็มาร่วมบุญทอดกฐินจักรพรรดิ ของวัดพระธรรมกาย ซึ่งงานบุญใหญ่ครั้งนี้มีสาธุชนทั้งในประเทศและจากนอกประเทศมาร่วมงานบุญใหญ่นี้เป็นเรือนแสน ทุกคนเบิกบานในบุญกันยกใหญ่ เพราะนอกจากจะชักชวนเพื่อนฝูงทั้งเก่าและใหม่มาได้มากแล้ว หลายครอบครัวยังสามารถรวมพี่รวมน้อง และวงศาคณาญาติ มาทำบุญร่วมกัน ทั้งตระกูลได้สำเร็จเป็นอัครจรรยา ได้ทั้งปลั่งความสุขและปลั่งความสามัคคีครบครัน

๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗ เสร็จงานบุญกฐินในประเทศแล้ว ผู้เขียนได้รับการชักชวนให้ไปทัวร์ “เส้นทางบุญยatra” ที่ประเทศพม่า คิดว่าน่าจะไปด้วยมหาเจดีย์ชเวดากอง

ให้พบกับตาสักที่ ก็เลยตามเขาไปต้อยๆ

ไปถึงสนามบินมิงกะลาดง เมืองย่างกุ้งตอนกลางคืน จึงเข้าพักในโรงแรมยูสนา กลางเมืองย่างกุ้ง ห่างจากมหาเจดีย์ชเวดากอง ถ้าเดินเท้าตามทางลัดใช้เวลา ๑๕ นาทีก็ถึง ครั้งแรกที่เห็นเสาประดับในหอนลับบี่ของโรงแรมก็แปลกใจว่า “โรงแรมแค่นี้ทำไมต้องทำเสาเสียใหญ่โตเท่าเสาสาธารณูปโภคของเรามากเสีย”

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จก็นั่งรถไปลงหน้าทางเข้ามหาเจดีย์ชเวดากอง คุณวิไล (พม่าไม่มีนามสกุล รู้กันง่าย ๆ ว่า วิไลลูกคนนั้นคนนี้) ไกด์สาวสวยบอกให้ถอดรองเท้า ถูเท้าไว้ในรถ เพราะบริเวณเจดีย์ไม่อนุญาตให้สวมรองเท้า และถูเท้า ห้ามหมดทุกคนไม่มีเว้น ผู้เขียนมาเจอขนาดของต้นเสาที่นี่ ขนาดของราชสีห์หน้าประตู ความรู้สึกที่ว่าเสาโรงแรมใหญ่เกินไป หายเจียบกริบไปเลย

ไม่เจตนาจะเขียนหนังสือนำเที่ยวพม่าแทรกเข้ามาในหนังสือเล่มนี้ แต่ร่องรอยของพระพุทธศาสนาในประเทศพม่าทำให้ผู้เขียนทั้งประทับใจ ทั้งไหวหวั่นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ประทับใจในความเลื่อมใสศรัทธาของชาวพม่า (ผู้เขียนดูไม่ออกว่า เป็นเชื้อชาติมอญ เจียว พม่า ไทยใหญ่ หรือชนกลุ่มใด เพราะตัวเล็กเกร็งเหมือนกันหมด) ที่มีต่อพระพุทธศาสนาตั้งแต่สมัยพุทธกาลเป็นเมืองหลวง มาจนถึงสมัยย่างกุ้ง จน

กระทั่งสถาบันพระมหากษัตริย์ล่มสลายไป แม้บัดนี้ผู้สร้าง
ล้มหายตายจากไปหมดแล้ว เจดีย์เรือนหมื่น บ้างชำรุดทรุด
โทรมไป เห็นแต่ร่องรอย ถึงกระนั้นก็ยังเหลือเป็นจำนวนพัน
แต่ประชาชนชาวพม่ายังเพียรบูรณะ ซ่อมแซม ทาสีให้ดูใหม่
อวดสายตาชาวโลกได้เสมอ พ่อเฒ่า แม่เฒ่า หญิงสาว ชายหนุ่ม
เด็กเล็ก ยังเพียรมาสักการบูชาเจดีย์ รำลึกถึงพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์ในภัทรกัปนี้ ทั้งในเวลาเช้าก่อนไป
ทำงาน และเวลาค่ำหลังเลิกงานแล้ว

ประทับใจที่เห็นชาวพม่าจำนวนไม่น้อยตั้งแต่วัยกลาง
คนขึ้นไป ปลีกเวลามานั่งสมาธิตามมุมต่างๆ ของเจดีย์ นั่ง
สงบนิ่ง บางคนนั่งนับลูกประคำพึมพำไป บางคนสวดมนต์
เสียงดัง ไม่สนใจนักท่องเที่ยวที่เบียดแทรกเข้ามากราบ
พระพุทธรูปเลย ลูกเด็กเล็กแดงที่มากับพ่อแม่ก็นอนเล่นนั่งเล่น
อยู่เฉยๆ รอบตัว ไม่เห็นมีของเล่นอะไรนอกจากนิ้วเล็กๆ ที่
เขียนร่องรอยที่ไม่ปรากฏอย่างเปลิดเพลิน

ประทับใจและตื่นใจต่อองค์พระเจดีย์ชเวดากองที่เห็นอยู่
ตรงหน้า พร้อมกับเสียงบรรยายของไกด์วิไลที่ว่า เจดีย์ชเว
ดากองนี้หุ้มด้วยแผ่นทองคำตั้งแต่ฐานถึงยอดจำนวน ๓๐,๐๐๐
แผ่น น้ำหนักทองคำแผ่นละ ๗ บาท เทียบน้ำหนักได้ประมาณ
๒๖ ตัน ยอดเจดีย์ประดับด้วยเพชรทั้งก้อน น้ำหนัก ๗๖ กะรัต
ฉัตรที่ประดับยอดทั้ง ๗ ชั้น ที่จะนำลงมาทำความสะอาด
พร้อมแผ่นทองคำหุ้มเจดีย์ทุก ๕ ปี มีแก้ว แหวน กำไล

เพชรทองที่สาธุชนถอดถวายเป็นพุทธบูชาต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จำนวนมากมาย เห็นในรูปถ่ายที่แสดงไว้ที่วิหารคด เครื่องประดับเหล่านี้มีมากมายและล้ำค่าจริงๆ

ที่หัวใจไม่ไขกั้วว่าพระพุทธศาสนาจะล่มสลายไปจากประเทศพม่า แต่หัวใจในน้ำใจพุทธศาสนิกชนไทยตามไบทะเบียนบางคนที่กำลังมีความสุขอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนา แต่ทำไมจึงตกใจ และคัดค้านหัวชนฝา ที่วัดแห่งหนึ่งในประเทศไทย มีรูปหล่อพระเป็นทองคำหนักเพียงประมาณ ๑ ตัน มีมหากรรมกายเจดีย์ที่ประดิษฐานพระธรรมกายประจำตัว ๑ ล้านองค์ ที่ล้วนทำด้วยโลหะชนิดพิเศษคงทนรูปร่างอยู่ได้เกินพันปี และยังไม่ชอบใจที่จะมีสาธุชน ๑ ล้านมาปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิรอบองค์พระเจดีย์ แม้เพียงวันสำคัญในพระพุทธศาสนา เป็นครั้งคราว

แต่ที่เวลามีคนมาดูคอนเสิร์ตเป็นแสน สร้างฝับ สร้างบาร์ใหญ่โตมโหฬาร มีเฮฮาปาร์ตี้ทุกเวลาที่ว่างเว้นจากธุรกิจการงาน กลับตื่นเต้นชอบใจ ชวนกันไปให้มาก ๆ มากกว่าที่คิดจะชวนคนเข้าวัดปฏิบัติธรรม...?? ความกตัญญูรู้คุณต่อพระพุทธศาสนา ทำไมจึงเบาบางเหมือนปุ๋ยเมฆที่สัมผัสยอดภูเขา...

อยากให้มิชชาพุทธผู้กตัญญูรู้คุณพระพุทธศาสนา กตัญญูต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ผู้สอนธรรมะ อย่างคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

มากขึ้นๆ แต่จะอย่างไรหนอ...

ผู้เขียนบันทึกบทเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว เกี่ยวกับความปลื้มใจสูงสุดครั้งแรกของคุณยายอาจารย์ ไว้เมื่อปลายปี พุทธศักราช ๒๕๓๘ มีใจความบางตอนว่า

“.... เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อรั่มมชโย ท่านตั้งใจจะสร้างรูปหล่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี : สด จันทสโร) ด้วยทองคำหนักประมาณ ๑ ตัน เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูทดแทนที่ต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ และจะสร้างมหาวิหารเอาไว้เป็นที่ประดิษฐานด้วย

คุณยายท่านดีใจมาก ท่านบอกว่า “ดีแล้ว หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านกลัวว่าวิฆาณกรรมกายที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปคั่นมา จะไม่มีใครรับถ่ายทอด เกรงจะสูญหายไปเสีย เสียตายเพราะคั่นมาได้ยากเหลือเกิน ยายจึงได้ทุ่มเทอบรมสั่งสอนพวกท่านมา เพื่อจะแทนพระคุณ เพื่อจะบูชาธรรมหลวงพ่อดังวัดปากน้ำด้วย...”

...นี่เป็นสิ่งที่คุณยายอาจารย์ตั้งใจทำมาอย่างไม่เห็นแก่เหนื่อยแก่ยาก...

“แม้ที่สร้างวัดพระธรรมกายขึ้นมา ๒๐ กว่าปีนี้ยายไม่เคยได้พักเลย ยอมหมดทุกอย่าง จนกระทั่งเป็นโรคขาดอาหารก็ยอมมาแล้ว เจ็บไข้ได้ป่วยก็เป็นมาแล้ว นั่นเป็นส่วนละเอียด...”

“ในส่วนหยาบ ยายเองก็อยากจะสร้างอะไรที่เป็นเครื่องบูชาธรรมท่านเหมือนกัน เพราะฉะนั้น เมื่อท่านจะสร้างรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วยทองคำ ยายเห็นว่า ดี เอาเลย ยายโมทนาด้วย ยายจะนั่งเข้าที่ตามผู้ที่เขามีบารมีแก่ๆ มาช่วยกันถวายปัจจัย ถวายทองคำ มาช่วยกันหล่อรูปหลวงพ่อกัน”

คุณยายดีใจ พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยก็ดีใจ หลวงพ่อเอง หลวงพี่ทั้งหลายก็ดีใจ ดีใจตรงที่ว่า เราเองก็จะได้ตอบแทนพระคุณของคุณยายด้วย แทนพระคุณที่ท่านสร้างวัดให้เราอยู่ ปันพวกเราขึ้นมาจากดิน ให้มาเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา แล้วที่ดีใจยิ่งขึ้นไปอีกก็คือพวกเราส่วนมาก เกิดมาไม่ทัน ไม่เคยเจอหลวงปู่วัดปากน้ำเลย รู้แต่ว่าท่านเป็นครูของครูเรา เป็นอาจารย์ของอาจารย์เรา ก็มีความเคารพ มีความกตัญญูกตเวที เพราะฉะนั้น การสร้างรูปหล่อหลวงปู่วัดปากน้ำครั้งนี้ ได้บุญ ๓ ต่อเลย คือเป็นการบูชาคุณพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นประการที่ ๑ ประการที่ ๒ เป็นการบูชาคุณคุณยาย และประการที่ ๓ เป็นการบูชาคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยด้วย ที่ท่านอยากจะทำให้คุณยายได้ปลื้มใจ

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สมาธรรมกายาสภ (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

หมวด ๓

การสร้างผู้นำของคุณยาย

“

ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้
เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การ
สร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่
ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือ การสร้าง
คนให้มาเป็น “ผู้นำในการสร้างผู้นำ” อีก
ทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...

”

คุณยายสร้างผู้นำ มานำสร้างวัดพระธรรมกาย

“คนส่วนมากมองไม่ออกว่า วัดพระธรรมกาย โตขึ้นมาได้อย่างไร พวกหนึ่งมักจะมองว่า คนที่มาบวชในวัดนี้ สาธุชนที่มาวัดนี้ มีการศึกษาดี เพราะฉะนั้น วัดก็เจริญเติบโตขึ้นสิ ที่จริงแล้วมันไม่ใช่แค่นั้น มันมีมากมายกว่านั้น”

เหนื่อยยากมากมายแค่ไหน ถ้าตัดเอามารำลึกถึงเพียงแค่เศษเสี้ยว ผู้เขียนหวนคิดถึงคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโว ที่รำพึงขึ้นในระหว่างการเทศน์อบรมนักคตินักเขียนรุ่นแรกของวัด ที่เรียกว่า “ธุดงค์วิชาการ เนิน

ประดู่” เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๘ ครั้งนั้น มีผู้เข้ารับการอบรม
จำนวนประมาณ ๒๐ คน เป็นหญิงส่วนใหญ่ เป็นชาย ๔-๕
คน ฝ่ายหญิงทางกลدنอนใต้ต้นประดู่ ในบริเวณเนินสนาม
กว้างด้านทิศเหนือของโบสถ์ ผู้รับการอบรมเข้าวัดมาในเย็น
วันศุกร์ กลับบ้านเย็นวันอาทิตย์ พวกผู้หญิงพอม้าโพล่เพล้ก็
กระโจนมอกอาบน้ำกันในโอ่งริมคูน้ำของวัด ห่างจากกุฏิคุณ
ยายอาจารย์ประมาณ ๑๐๐ เมตร

ทั้งเข้า สาย บ่าย ค่ำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว
องค์เดียว เมตตาเทศน์สอนทุกสิ่งอย่างละเอียดลออ ทั้งเรื่อง
ในพระไตรปิฎกและการฝึกสมาธิ ไม่เว้นแม้แต่มารยาทใน
การกิน การนอน การนุ่งผ้าใส่เสื้อ การพับเสื้อ การเก็บกลด
เก็บที่นอน การขัดห้องน้ำ การจับไม้กวาด ฯลฯ ...แล้วไม่รู้
ใครไปทำอิท่าไหน พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จึงรำพึงขึ้นมา
กลางคันระหว่างเทศน์ว่า “สอนผู้หญิง ๑๐ คน เหนื่อยกว่า
สอนผู้ชายทั้งกองทัพ... !!”

ในการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นใหม่ เมื่อปีพุทธ
ศักราช ๒๕๓๙ ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระ
ธรรมกาย พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ถึงความเหนื่อยยาก
ในอดีต ของคุณยายอาจารย์ในการสร้างผู้นำ มานำสร้างวัด
พระธรรมกายด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“ไม่ต้องไปปรึกษาชาติ ข้ามชาติไปดูหนหลัง เอาแต่ชาตินี้
ก็ได้มีใครรู้บ้างว่ากว่าจะถึงวันนี้ คุณยายอาจารย์เหนื่อยมาก

เท่าไร ในการปั้นหลวงพ่อรัมมชโยขึ้นมาเป็นผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัมมชโยท่านมาจากเด็กหนุ่มที่มีความสงสัยในความจริงของชีวิตว่า คนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต จนกระทั่งได้มาพบ และมาฝากตัวเป็นศิษย์ของคุณยายอาจารย์ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

เมื่อหลวงพ่ของท่านเรียนจบ ก็ขออนุญาตคุณยาย ขอบวช ช่วงที่ใกล้จะบวช โยมพ่อของท่านไปอาละวาดเอา กับคุณยาย ไปยืนยันว่าคุณยายฉอดๆ คุณยายท่านก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ นั่งเฉยๆ แต่พระวัดปากน้ำทั้งวัด คนทั้งวัดเขาแห่มาดูกัน แล้วเขาก็เอาไปตำหนิกันว่า คุณยายทำตัวไม่สมควร ลูกเต้าของเขา พ่อแม่เขาไม่ยากให้บวช แล้วมาจับลูกเขาบวชทำไม เป็นอย่างนั้นไปอีก คุณยายท่านก็เฉยๆ แล้วท่านก็บวชให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัมมชโย จนได้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัมมชโยเอง ช่วงใกล้บวช เวลาพ่อมาคูกถาม มาอาละวาด ท่านพูดคำหนึ่งว่า “เราจะเถียงพ่อก็ไม่ยาก แต่ว่าเมื่อเถียงแล้ว เดี่ยวมันอดไม่ได้ เกิดทิฏฐิใช้ถ้อยคำที่ไม่พอเหมาะพอสม กลายเป็นล่วงเกินบุพการี เดี่ยวมารมันจะมาปรับความผิดด้วยกฎแห่งกรรมในภพชาติต่อไป จะหนักเข้าไปอีก ชาตินี้ก็แย่แล้ว ถ้าชาติหน้าโดนปรับเข้าไปอีก มันก็จะยิ่งหนักหนาสาหัส”

เพราะฉะนั้น ระหว่างนั้นท่านก็เลยหลบสี่หน้าห้าไม่ยอมให้พ่อเจอ เห็นพ่อเดินเข้ามาหน้าวัดแต่ไกล ท่านโดดหน้าต่างหนีไปแล้ว ไม่อยู่หรอก ท่านทำอย่างนี้อยู่เป็นปีๆ

กว่าคุณยายจะสร้างหลวงพ่อรัญมชโย จนกระทั่งมาบวชได้ มาเป็นผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกายได้ คุณยายต้องแก้ปัญหาสารพัด ใครจะเชื่อว่า คุณยายที่อ่านหนังสือไม่ออกจะสามารถปั้นคนขึ้นมาได้อย่างนี้...”

“มาถึงคราวหลวงพ่อเอง” พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวยิ้มแก้มแดง หยุดนั่งอยู่สักครู่ ก็กล่าวสืบไปว่า “คุณยายท่านก็เคี้ยวหนักเลย โขลกแล้วโขลกอีก ในที่สุดหลวงพ่อก็ได้ค้นพบจากคุณยายว่า สิ่งทีี่หนีไม่พ้นในการสร้างคน ก็คือการพร่ำสอน จะสร้างคนขึ้นมาได้ ต้องพร่ำสอนเป็น...”

“พวกเราจะเห็นว่าหลวงพ่อช่างพูด ช่างบ่น ช่างสอน พร่ำสอนอยู่ได้ตลอดเวลา ถามว่านิสัยนี้ได้มาจากไหน ตอบว่าได้มาจากคุณยายอาจารย์

ตามธรรมดาคุณยายไม่ใช่คนช่างพูด แต่เมื่อจะสร้างคน คุณยายต้องพร่ำสอน แล้วคนที่ถูกสอนแต่ละคนก็ไม่ใช่เล่น เมื่อตอนยังไม่ได้บวช เวลาที่หลวงพ่อเองเกรงขึ้นมา หรือเวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยเกรงขึ้นมา คุณยายใช้ตำราเล่มเดียวกันเลย คือ ระลึกชาติว่าเอาแรง ๆ จวกหนัก ๆ เลย นี่คือนิสัยที่หลวงพ่อดินมา ใครไม่เคยโดนระลึกชาติตำหนิไม่รู้หรอกว่ารสชาติมันเป็นอย่างไรร หลวงพ่อเจอมาแล้ว...”

“เมื่อภูมิหลังก่อนสร้างวัดมาอย่างนี้ คนภายนอกจึงไม่มีทางมองออกเลยว่า การสร้างคนของคุณยายนั้นเป็นอย่างไร แม้แต่พวกเรามาอยู่วัดแล้วก็มองไม่ออกหรอก

ทำไมจึงมองออกได้ยาก? มองยากก็เพราะว่า ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การสร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือ การสร้างคนให้มาเป็น “ผู้นำในการสร้างผู้นำ” อีกทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...”

“คนอื่น ๆ ที่เข้าวัดมารุ่นเดียวกับหลวงพ่อก็มีจำนวนเป็นร้อยๆ พันๆ แต่พอคัดแล้ว ในที่สุดเหลือพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัญมชโยอยู่คนเดียว ที่สอบผ่าน”

“...ในการสร้างผู้นำที่จะมาเป็นผู้นำในการสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่เคยเห็นมีใครที่ไหน ที่จะสามารถเคี่ยวเข็ญคนได้อย่างที่คุณยายเคี่ยวเข็ญเลย ที่หลวงพ่พยายามเคี่ยวเข็ญพวกเราอยู่ทุกวันนี้ ถ้าเปรียบเทียบกับคุณยายแล้ว เทียบกันไม่ได้ ยังไม่ติดฝุ่นคุณยายเลย แต่ตอนนี้คุณยายแก่มากแล้ว ท่านถึงได้วางมือลงไป

ลองคิดดู จะมีใครที่ไหนเล่าทำได้อย่างนี้ เป็นผู้หญิง อายุก็มากแล้ว แต่เมื่อถึงเวลาก็ยังสามารถไปนำลูกศิษย์ ล้วงคอห่าน ขัดห้องน้ำ สารพัดจะทำ นั่นคืองานหยาบ

พอถึงเวลาทำงานละเอียด คุณยายยังเรียกทุกคนให้มานั่งสมาธิกับท่าน แล้วท่านก็สั่งผางเลยว่า “ถ้ายาย

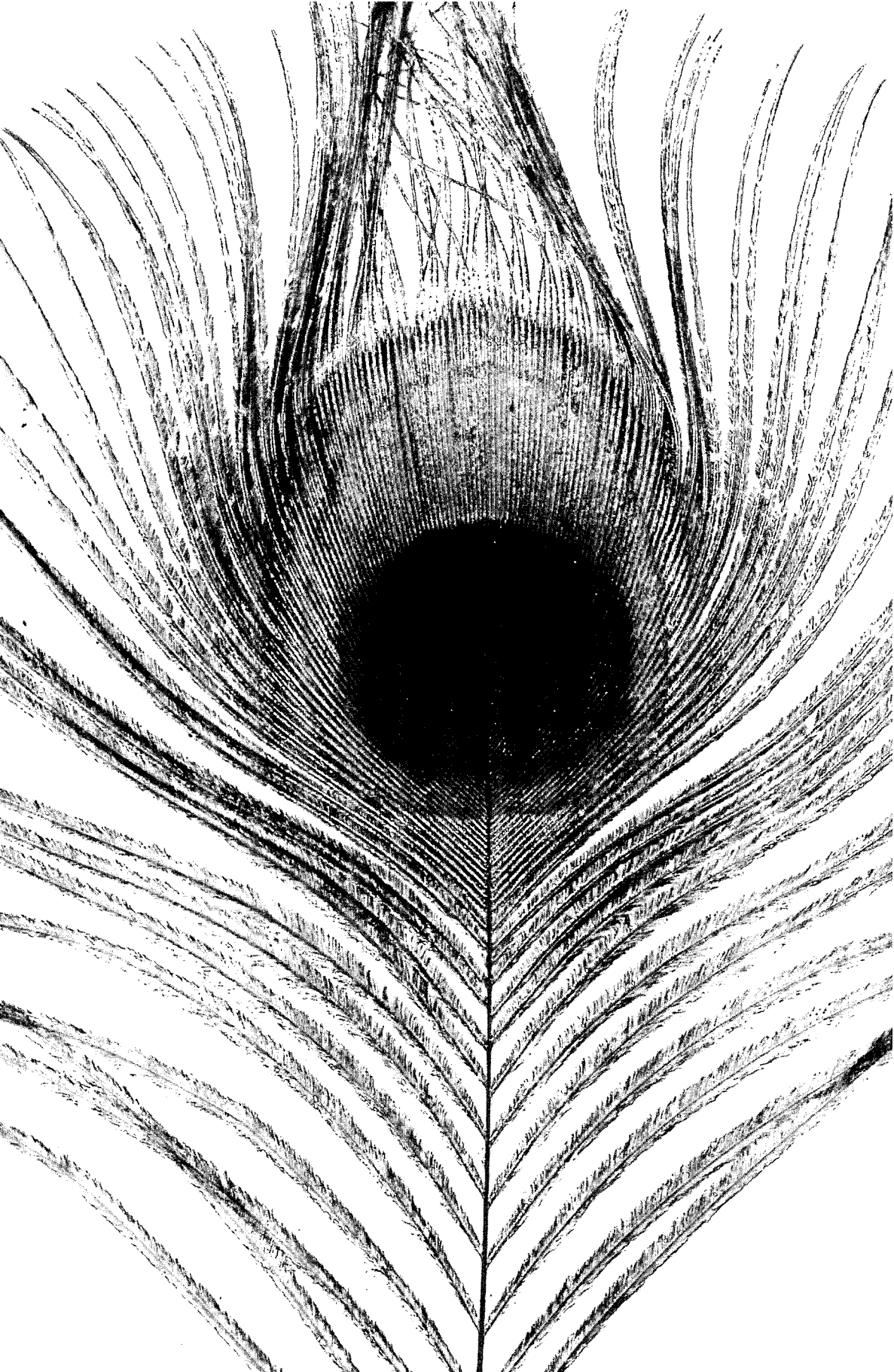
ไม่ลูก ทุกคนอย่าเพิ่งลูก”

และเวลาที่คุณยายอยากให้ลูกศิษย์อ้อมอยู่ในธรรม คຸ້ນอยู่ในธรรม ท่านก็หาเรื่องมาล่อใจให้อยู่กับสมาธิ ยกตัวอย่างเช่น พอถึงฤดูทุเรียน ท่านก็บอกให้มองเข้าไปในศูนย์กลางกาย นึกนิมิตเป็นทุเรียนในทุเรียน ทุเรียนในทุเรียน มองเข้าไป มองหนักเข้าๆ พอความสว่างเกิดขึ้นภายใน ทุเรียนหายไปแล้ว แต่ปรากฏว่าวันต่อๆ มา มีทุเรียนมาให้กินเป็นแข่งเลย เมื่อเห็นผลอย่างนี้ ก็มีความรู้สึกว่สมาธิน่านั่ง ยิงนั่งยิงได้กิน ทุเรียน แต่ผลดีที่แฝงมากับกุศโลบายนี้ก็คือ ลูกศิษย์ของคุณยายรักการนั่งสมาธิ มีจิตใจอ้อมอยู่ในธรรม...”

“นี่คือความทຸ່มเทที่คຸณยายให้ลูกศิษย์ ซึ่งหลวงพ่อเห็น มาตลอดว่ คຸณยายสร้างพระเดชพระคຸณหลวงพ่อธัมมชโย ขึ้นมาอย่างไร แล้วการทຸ່มเทของคຸณยายก็ไม่สูญเปล่า เพราะพระเดชพระคຸณหลวงพ่อธัมมชโย ท่านก็มาเป็นตัวแทนของคຸณยาย ในการเป็นผู้นำสร้างวัดพระธรรมกาย สร้างคนให้ไปสร้างคนดีต่อไป ทำให้ทั้งพระที่มাবวช สาธุชนที่มาวัด ก็เอาชีวิตมาทຸ່มเทให้กับการสร้างวัดพระธรรมกาย ทำให่วัดพระธรรมกายโตวันโตคืนขึ้นมา อย่างรวดเร็วอย่างทีเห็น”

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

ถ้าใครตั้งใจที่จะบวชแล้วไม่สึกกัน
จริงๆ ก็อย่าประมาท ต้องตัดอาลัยให้ได้
ต้องทำทุกวิธีที่จะตัดอาลัยในสิ่งเหล่านี้ คือ
(๑) ของรัก (๒) ของคุ้น...

”

ฝึกตัดอวลัยให้ขาด

ปีวอก(ลิง) พุทธศักราช ๒๕๔๗ มีประโยคติดอยู่ในวงสนทนาของครูบาอาจารย์ประโยคหนึ่ง คือ “ดี ชั่ว รู้หมดแต่มันอดไม่ได้” แล้วอาจารย์ผู้นั้นก็ควักบุหรี่ยื่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เดินออกจากห้องไป เด็กนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังนั่งเฝ้าท์กันอย่างสนุกสนานกับเพื่อนกลุ่มใหญ่ได้ตันทูหวางกระซิบกับเพื่อนแต่หรีเสียงไม่ลงว่า “อาจารย์... ไม่อินเทรนด์ (in trend) เลย เขาเทเหล้าเผาบุหรี่ยักษ์กันหมดแล้ว”

อาการตัดอาลัยไม่ขาด หักใจไม่ลง เต็มวบวชเต็มวสิก
หรืออยู่ครองผ้ากาสาวพัสตร์อย่างร้อนรุ่มแบบผลมะม่วงยังไม่
ลิ้มต้นนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัณฑ์ชีโวเคยเทศน์สอน
พระธรรมทายาท รุ่นเข้าพรรษา ไว้คราวหนึ่งว่า

“หลวงพ่อยากจะฝากเรื่องที่เคยเจอมากับตัวเอง เพื่อ
จะได้เป็นข้อคิดกับพวกเราว่า ถ้าใครตั้งใจที่จะบวชแล้วไม่สีก
กันจริงๆ ก็อย่าประมาท ต้องตัดอาลัยให้ได้ ต้องทำทุกวิธี
ที่จะตัดอาลัยในสิ่งเหล่านี้ คือ (๑) ของรัก (๒) ของคุณ

จะอย่างไรก็ตาม ต้องหาทางตัด ๒ อย่างนี้ให้ได้ ถ้าไม่
ตัดทิ้งเสีย เต็มมันมีเยื่อใย เกิดอาลัยมันขึ้นมาเมื่อไร เต็ม
สีกไปอยู่กับมันนิบ...”

“เรื่องนี้เคยมีมาแล้ว เมื่อตอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อ
ธัมมชโยของเราจะบวช เหลืออีก ๑ สัปดาห์ก่อนบวช ข้าว
ของเครื่องใช้ส่วนตัวต่างๆ ทั้งที่ยังจะใช้ได้อีก ยิงดี ๆ อยู่ ทุก
อย่างท่านแจกน้องๆ ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จนหมด
ไม่ว่าอะไรก็แจกหมด แม้แต่พระที่ห้อยคอของท่าน ซึ่งท่าน
รักนักรักหนา เป็นพระของขวัณหลวงพ่อดัดปากน้ำรุ่น ๑ ซึ่ง
คุณยายให้ท่านไว้ ก่อนบวชท่านถอดพระมาสวมคอให้หลวง
พ่อ แล้วท่านก็พูดว่า

“พี่เตจ สุดชีวิตก็รักพระองค์นี้ เพราะยายให้ ยายท่านก็
รักของท่านมาก เพราะรับมากับมือพระเดชพระคุณหลวงปู่
วัดปากน้ำ พี่เตจเอาไว้นะ แล้วมาช่วยสร้างวัดกัน”

หลวงพ่อก็กีบพระของขวัญองค์นี้ไว้ไม่ยอมให้ห่างตัวเลย

พอท่านบวชอยู่ได้สักเดือนสองเดือน ท่านก็มาปรารภให้หลวงพ่อฟังตัวต่อตัวว่า “เราเพิ่งบวชใหม่ ไอ้เรื่องเก่าๆ มันก็มีเรื่องในมหาวิทยาลัยนี้แหละหน้าตาพรรคพวกเพื่อนฝูงเก่าๆ มันยังโผล่ขึ้นมาในใจ แต่ก็พยายามลืมนะ”

แต่มีวันหนึ่งท่านกลับไปเยี่ยมบ้าน แล้วท่านก็ไปเปิดอัลบั้มเก่าๆ ดู พอกลับมาถึงวัด ภาพในอัลบั้มมันคงจะติดตาติดใจกลับมาด้วย พอถึงเวลา ท่านก็นั่งสมาธิกับคุณยายในตอนหัวค่ำ ตามธรรมดาอย่างท่านพอนั่งปั๊บก็เป็นสมาธิปั๊บแล้วเข้ากลางของกลางเรื่อยไป วันนั้นพอนั่งปั๊บมันไม่เป็นเหมือนอย่างที่เคยทำได้ ท่านมาเล่าสาเหตุให้ฟังในวันหลัง แล้วบรรยายประสบการณ์ภายในเพิ่มเติมว่า “ภาพที่ดูในอัลบั้มวันนั้นมันโผล่ขึ้นมาปั๊บเลย กว่าที่จะเข้ากลางมุดฝ่าไปได้หมดเวลาไปตั้งพักใหญ่”

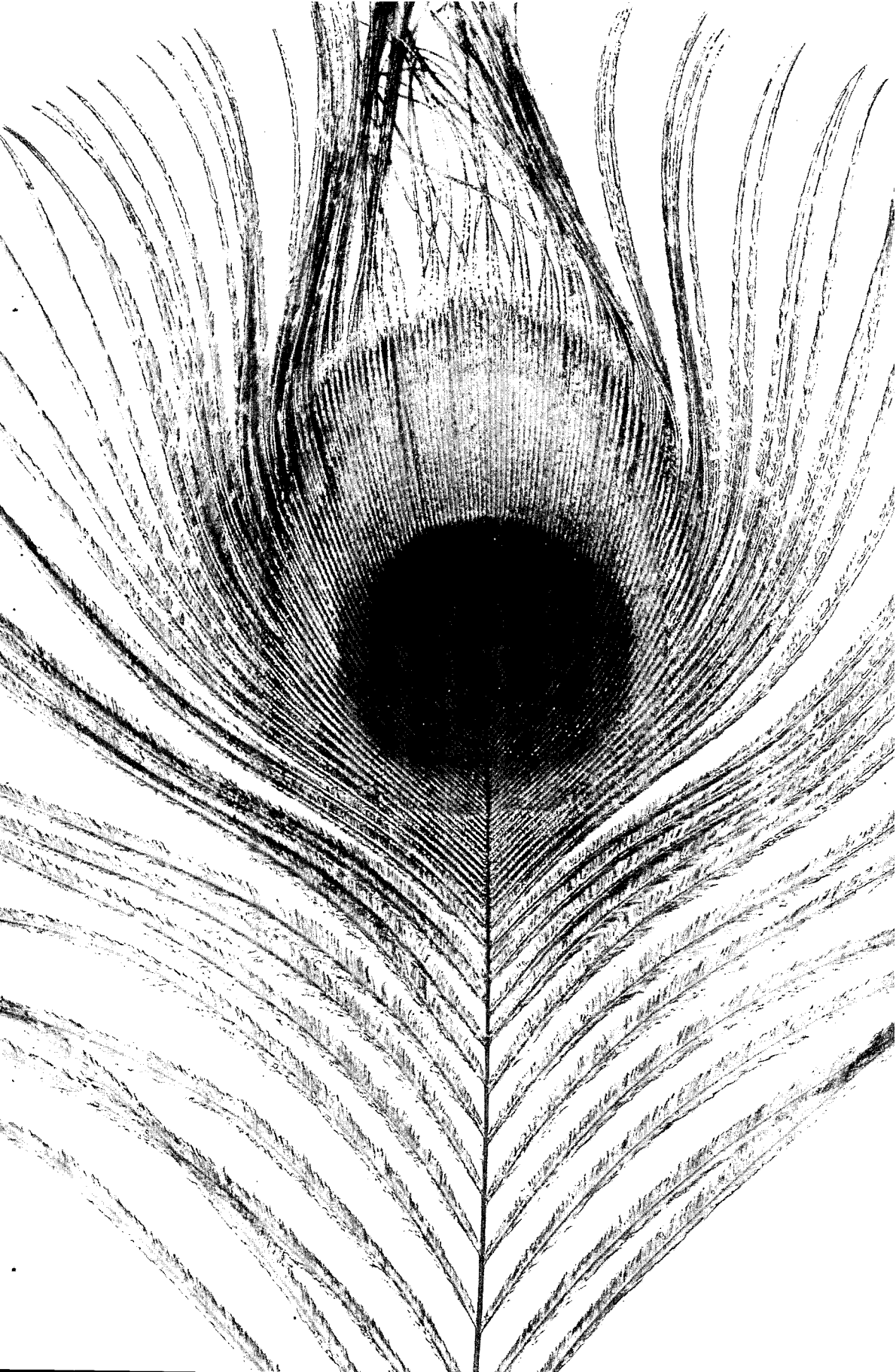
วันนั้นหลวงพ่อนั่งอยู่ด้วย พอเลิกนั่งสมาธิ คุณยายพูดขึ้นมาเลย “ท่าน” คุณยายมองหน้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย “พรุ่งนี้กลับไปบ้านใหม่นะ ไปเอารูปที่มีอยู่ มีเท่าไรๆ เผาทิ้งให้หมด” พระเดชพระคุณหลวงพ่อนิ่งอึ้งเลย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยไม่ได้เล่าเรื่องกลับบ้านไปดูรูปเก่าๆ ให้คุณยายฟัง และหลวงพ่อเองก็ไม่รู้มาก่อนแต่คุณยายทราบวาระจิต พระเดชพระคุณหลวงพ่от่านก็เลยกลับไปเผารูปเก่าๆ จนหมด”

“...เรื่องบางเรื่อง บางที่เราก็ไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นเครื่อง
ผูกอาลัย แต่มันเป็น บางที่เป็นเอามากเสียด้วย และนี่คือวิธี
ตัดอาลัยที่คุณยายอาจารย์ฝึกให้กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ
ธัมมชโย

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

คุณจำเอาไว้นะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน
๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณ
แต่งงานกันไป มีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดี
คุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน
มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญ ทำได้
สิ่งหนึ่งก็ตายแล้ว การมีครอบครัวมัน
ตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ

”

ชวนศิษย์ประพาสพิภพพรหมจรรย์

ผู้เขียนเมื่อแรกเข้าวัดใหม่ๆ พุทธศักราช ๒๕๒๗ ตอน
นั้นวัดพระธรรมกายสร้างได้ ๑๓ ปีแล้ว หนังสือธรรมะ
ของวัดที่พิมพ์ออกเผยแพร่ไม่มีเลย นอกจากหนังสือเล่ม
ประวัติศาสตร์เล่มเดียว ที่พิมพ์เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ ปก
สีเขียว ชื่อ “เดินไปสู่ความสุข” หนังสือเล่มนี้คณะผู้บุกเบิก
สร้างวัดพระธรรมกาย ช่วยกันเขียนเรื่องต่างๆ ตามถนัดลงไป
ส่วนมากเป็นแรงบันดาลใจที่จะสร้างวัด แล้วอธิษฐานให้ทุก
ตัวอักษรสามารถชวนคนมาช่วยกันสร้างวัดได้สำเร็จ ขณะ

นั้นคณะผู้บุกเบิกเฟื่องฟูที่ดินก่อนแรกสร้างวัด ใช้ชื่อสถานที่สร้างวัดว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ผู้เขียนเคยเห็นหนังสือเล่มนี้ครั้งเดียวที่ตู้หนังสือของพ่อ ตอนนั้นมีเวลาอ่านแค่ชื่อหนังสือ และเรื่อง “พญุมาร” ว่าจะกลับมาอ่านอีกก็หาหนังสือไม่เจอเสียแล้ว

พ่อเข้ารับการอบรมในโครงการ “ธุดงค์วิชาการ เน้นประตู” พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโวท่านก็ตั้งใจจะปั้นดินให้เป็นดาวให้ได้ ท่านว่าจะปั้นพวกเราให้เป็นนักเขียนหนังสือธรรมะ บทฝึกบทแรกที่ท่านให้ไปทำ ใช้ศัพท์เฉพาะว่าไปปฏิบัติ คือ ให้ไปเป็นผีเลี้ยง “ธุดงค์มาฆบูชา ๒๕๒๘” ซึ่งเป็นการจัดธุดงค์สำหรับสาธุชนทั่วไปครั้งแรกของวัดพระธรรมกาย

ผู้เขียนพยายามติดตามฟังเทศน์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกันทุกนัด แต่ในยามที่เจ้าหน้าที่วัดมีน้อย ทุกคนมีภาระหน้าที่ล้นมือ ผู้เขียนเลยต้องตกกระไดพลอยโจน ช่วยพระเดชพระคุณหลวงพ่อรับแขกไปด้วย ตอนแรกก็แปลกใจนักหนาว่า ทำไมเวลาใครกราบ ไม่ว่าจะมากันเพียงคนสองคนหรือพากันมาเป็นหมู่คณะ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จะพูดประโยคยาวๆ ว่า “อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานกันไป มีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีก็ทำบุญได้แค่ ๕ บาท พอมีลูก สิ่งเดียวก็ไม่มีจะทำบุญ”

แล้วถ้าเหลียวไปเห็นใครพาลูกชายมาด้วย ท่านจะหันไปยิ้มแบ่นกับเขา แล้วพูดว่า “เอ็งมาบวชกับหลวงพ่อกะลูกเอ๊ย”

ผู้เขียนไม่อยู่ในฐานะที่จะบวชได้ และแก่เกินกว่าจะไปแต่งงานกับใคร ก็เลยคิดว่าที่ท่านพูดท่านคงหมายถึงคนอื่น ไม่เกี่ยวกับเรา แต่แล้วเมื่อไม่นานมานี้เองก็หายแปลกใจ เพราะแม้เราเองก็ไม่ควรประมาท ต้องถูกตอกย้ำอยู่บ่อย

เรื่องก็มีอยู่ว่า เมื่อคราวไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ ผู้เขียนได้พบรุ่นพี่ผู้หึงร่วมมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง เพิ่งเกษียณอายุราชการใหม่ๆ มีลูกชาย ๒ คน ซึ่งมีหน้าที่การงานมั่นคงแล้วทั้งคู่ รุ่นพี่ผู้นี้เลิกร้างกับสามีมา ๑๐ กว่าปีแล้ว ก็ได้คุยกันว่า “คนแก่ไร้คู่ที่ไม่ได้เข้าวัดเดี๋ยวนี้ชักหันมาแต่งงานกันเองหลายคู่ให้เหตุผลว่าจะได้มีเพื่อนยามแก่แต่แล้วก็ไปกันไม่รอดได้แต่เพื่อนแก่ ไม่ได้เพื่อนตาย ยามป่วยต้องเดียวดาย สุดท้ายต้องให้ป่อกแตกตั้งมาหามเข้าวัดจนได้... คนแก่ที่เข้าวัดแล้วนี่ ปลอดภัยนะ คงไม่มีใครมาหลอกไปแต่งงาน”

แปลกใจว่าทำไมรุ่นพี่ผู้หึงคนนี้จึงไป ไม่ยอมเออออห่อหมกด้วย ทั้งๆ ที่เคยหลงคารมเรามาหนักหนา แต่สักครู่พี่สาวคนนี้ก็แยมพรายเล่าเรื่องชะตาชีวิตที่ไม่แน่นอน ประมาทไม่ได้ ในครั้งหนึ่งของชีวิตให้ฟัง

“เมื่อตอนที่พี่ไปทำงานต่างประเทศอยู่ ๕ ปี พอเข้าปีที่ ๔ มีฝรั่งมาขอแต่งงาน พี่ก็ไม่คิดอะไรพรรคนี้้อยู่แล้ว อายุก็จวน ๖๐ แต่ก็เฉยๆ ไม่ได้ตอบว่าอะไร พอได้กลับมาเมืองไทย ชั่วคราว ก็มาราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อรัชมชโย ขณะนั่งรวมๆ อยู่กับคนอื่น ไม่รู้เรื่องอะไรเป็นมาอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรพิตมาทางพี่ แล้วพูดเปรยๆ ขึ้นว่า “ไอ้แก่นั่นแหละตัวดี” พี่สะดุ้งโหยงเลย มันเหมือนวัวสันหลังหวัะ ประมาทไม่ได้แล้วชิเรา”

ออหนอ เรื่องกามนี้ไม่เข้าใครออกใครจริงๆ พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรพิตชีโว เวลาเทศน์ท่านเรียกอาการนี้ว่า กามกำเริบ ผู้ตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์ต้องระวังเรื่องนี้ให้ดี เรื่องการมีครอบครัวนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรพิตถึงความเห็นของคุณยายอาจารย์ว่า

“เรื่องการมีครอบครัว คุณยายพูดกับหลวงพ่อดังตั้งแต่วันแรกที่หลวงพ่อบรรพิตท่าน

คุณยายพูดเลยว่า “คุณจำเอาไว้นะ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญ ทำได้สิ่งหนึ่งก็ตายแล้ว การมีครอบครัวมันตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ”

หลวงพ่อฟังแล้วก็คิดว่า คุณยายคงพูดให้พวกพี่ๆ เขาฟัง
เราไม่เกี่ยว เพราะเรามันมาใหม่ เราไม่เกี่ยว

คุณยายก็พูดอยู่อย่างนั้น พูดไปๆ ย้ำอยู่บ่อยๆ พอผ่าน
ไปได้ ๒ ปี รุ่นพี่ๆ เขาแต่งงานกันไปหมด เหลือหลวงพ่อยู่
คนเดียว กลายเป็นฝ่ายชายที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่ม เหลือ
ชายแลขวาไม่มีใคร เราเป็นพี่ใหญ่ จึงค่อยรู้ว่า “อ้า นียาย
พูดกับเราหรือหรือ”

ผ่านมา ๒ ปี ถึงได้รู้ว่าคุณยายพูดกับเรา มันเข้าหูซ้าย
ทะลุหูขวา มันไม่ได้คิด เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็ขอฝากพวกเรา
เอาไว้ด้วย ถ้าคิดจะสร้างบุญให้เต็มที่ต้องประพฤติพรหมจรรย์

วันเสาร์ที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี

“

อะไรจะทำให้กิเลสเก่าเบาบางลงได้
กิเลสใหม่ไม่เพิ่มขึ้น ต้องรีบทำ หัวเด็ดตีน
ขาดอย่างไรมิจะมิดื้อดึง มิได้ต่อต้าน มิ
ว่ายาก

”

คุณยายกับสัลเลขธรรม

คนที่จะประพาศิพรหมจรรย์ได้เขาจะต้องมี สัลเลขธรรม คือ ธรรมเพื่อความขัดเกลากิเลส เรื่องนี้พระเดชพระคุณ หลวงพ่อทัตตชีโวเคยอธิบายขยายความไว้ว่า

“สมัยโน้น หลวงพ่อมีเพื่อน ๆ หลายคนที่ไม่พาเขามาวัด เพื่อนผู้ชายก็อยากให้เขามาวงอยู่อยู่กับเรา ไม่อยากให้เขา แต่งงาน แต่ถึงคราวเขาก็จะแต่งงานให้ได้ ความที่หลวงพ่อรักเพื่อนห่วงเพื่อนจึงคิดจะไปตามเพื่อนไปพูดให้เขาเปลี่ยนใจ เพราะฉะนั้น พอได้ข่าวว่าเพื่อนจะแต่งงาน เพื่อนจะหมั้น

หลวงพ่อก็ไปบอกคุณยายว่า “ยาย ผมขอไปต่างจังหวัดสัก ๒-๓ วัน”

คุณยายก็ถามว่า “ไปทำไม”

“ไปตามเพื่อน...” ไอ้คนนั้นๆ หลวงพ่อก็ตอบท่านไป

คุณยายก็ถามอีกว่า “ไปตามมันทำไม”

“ได้ข่าวว่ามันจะมีเมีย เสียตาย เพื่อนรักจะทิ้งพรหมจรรย์ไปเสีย”

คุณยายนิ่งไป แล้วพูดว่า “คุณเต๋จเอี้ย อย่าไปให้เสียเวลาเลย เพื่อนคุณ บุญมันสว่างแค่หึ่งห้อย นี้อย่าว่าแต่จะเอาเชือกไปมัดมันมาเลยนะ คุณไปเอาโซ่เส้นโตเท่าลำตาล ไปมัดมันมา มันก็ดึงโซ่ขาดจนได้แหละคุณเอี้ย... เพราะบุญของมัน หรือในใจของมัน มีบุญส่องสว่างอยู่แค่หึ่งห้อย แต่บาปโตเป็นภูเขา กามราคะหุ้มใจมันเต็มทีซะแล้ว คุณ... เอาโซ่เส้นเท่าลำตาลไปมัดมัน มันก็ไม่มาหรอก มันดิ้นโซ่ขาดเลยนะคุณ” หลวงพ่อก็เลยไม่ได้ไป

ยังมีอีก พอเพื่อนรักอีกคนจะแต่งงาน หลวงพ่อก็ขออนุญาตคุณยายว่า “ยาย ขอไปเยี่ยมเพื่อนสักหน่อย”

คุณยายก็ถามอีกเหมือนเคย “เพื่อนมันเป็นยังไง”

หลวงพ่อก็ตอบท่านว่า “มันจะแต่งงานครับ”

คุณยายก็ถามเหตุผลอีกว่า “แล้วไปเยี่ยมมันทำไม”

“มันขอเชิญให้ไปเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวด้วย เพราะเป็นเพื่อนสนิทกัน”

คุณยายว่ายังงี้รู้ไหม คุณยายบอกว่า “เฮอะ ไปสิ ไปแล้ว ไม่ได้กลับหรอกนั่นนะ”

“ยาย ... ยังงี้ผมก็กลับ”

คุณยายพูดชัดเจนเลยว่า “คุณอย่ามาพูดนะ เชื้อเก่าของคุณมันยังไม่หมด อย่าคิดว่าตัวเองเก่งนะ”

พอคุณยายเตือนอย่างนี้ หลวงพ่อเองก็มีสัลเลขธรรม คือพยายามขัดเกลาจิตใจตัวเองอยู่ตลอดเวลา อะไรจะทำให้กิเลสเก่าเบาบางลงได้ กิเลสใหม่ไม่เพิ่มขึ้น ต้องรีบทำ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรวะไม่ดื้อดึง ไม่ดื้อดำน ไม่ว่ายาก ก็พูดคำเดียวว่า

“ครับ”

“...แล้วหลวงพ่อก็ไม่ไปงานแต่งงานเพื่อนอีกเลย อยู่กับคุณยายตลอด เลยได้อยู่จนกระทั่งบวช แล้วก็บวชจนอยู่มากถึงปานนี้ การมีสัลเลขธรรมคืออย่างนี้เอง”

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

พออายุ ๕๐ ไปแล้ว การขับถ่ายมันก็
ทั้งกายเนื้อเข้าไปรู้เฉพาะในธรรมกายข้าง
ในได้ แต่วามันได้ไม่ครบ ๖ ชั่วโมงเหมือน
ก่อน มันถอยมาเหลือ ๕ ชั่วโมง ต่อมามัน
ชักเหลือแค่ ๔ เหลือแค่ ๓ ชั่วโมง ต้องเข้า
ห้องน้ำก่อน แล้วค่อยไปนั่งต่อ มันถอน
เสียก่อนเป็นช่วงๆ

”

ความก้าวหน้าของสมาธิ อยู่ที่ศิลปะการบริหารเวลา

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวท่านไม่เคยลืมบุญคุณของสถาบันการศึกษา ทุกสถาบันที่ท่านเรียนมาตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย ท่านบรรยายถึงการศึกษาในอดีตตั้งแต่วัยเด็กก่อนถึงเกณฑ์เข้าเรียนว่า

“เรียนชั้นประถมโรงเรียนวัดไชยชุมพลชนะสงคราม จังหวัดกาญจนบุรี เรียนจบ ม.๖ โรงเรียนประจำจังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนวิสุทธิรังษี ตอนนั้นก็อ่านหนังสือจนหมดห้องสมุดประจำจังหวัด เข้ามาเรียนชั้น ม.๗, ม.๘ โรงเรียน

เตรียมอุดมศึกษาที่กรุงเทพฯ...”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบำได้แม่น แม้กระทั่งชื่อของอาจารย์หลายๆ ท่าน ที่เคยสอน ที่เคยมีบทบาทต่อชีวิตของท่านในวัยต้นและหมั่นไปเยี่ยมเป็นประจำทั้งครูประจำชั้น ประถมและมัธยม

สำหรับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ท่านเข้าเรียนเป็นนิสิตคณะกสิกรรมและสัตวบาล ท่านเคยรับปากกับอธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ท่านหนึ่งว่า จะไปเทศน์ให้นิสิตและคณาจารย์ฟังที่อาคารพุทธเกษตร ในวัน Home Coming Day ๒ กุมภาพันธ์ ทุกปี ท่านก็ไปเทศน์ให้ทุกปีอย่างสม่ำเสมอ ถ้าปีไหนติดธุระสำคัญจริงๆ ไปไม่ได้ ท่านก็ส่งพระอาจารย์ที่เป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไปเทศน์แทน

ผู้เขียนติดตามไปฟังเทศน์ด้วยเกือบทุกครั้งพอเทศน์เสร็จก็มีครูบาอาจารย์เก่าๆ ของท่าน และรุ่นพี่ รุ่นน้องเข้ามากราบคุยด้วย พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ถามทุกคนว่า “เข้าวัดบ้างหรือยัง? ไปเยี่ยมอาตมาที่วัดบ้างนะ... นั่งสมาธิทุกวันหรือยัง? ฯลฯ” ส่วนมากจะได้รับคำตอบว่า ไม่มีเวลา พระเดชพระคุณหลวงพ่อยิ้มๆ ไม่ว่าอะไร

เรื่องไม่มีเวลาเข้าวัด ไม่มีเวลานั่งสมาธินี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรยายไว้มาก่อนเป็นหัวข้อหนึ่งในการแสดงพระ

ธรรมชาติของมนุษย์ ท่านเล่าถึงการบริหารเวลาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ้าง ของคุณยายอาจารย์บ้าง มาเป็นตัวอย่าง

ผู้เขียนขอหยิบเอาต้นฉบับถอดเทป การแสดงพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ตอนหนึ่ง มาเล่าให้ฟังดังนี้

“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงสอนให้แบ่งหรือบริหารเวลาให้ดี เพราะวันเวลาที่ผ่านไป มันไม่ผ่านไปเปล่า มันพาเอาโอกาสดีๆ ของเราไปด้วย แถมนำเอาความแก่ ความตายมาให้อีก เพราะฉะนั้น จึงต้องใช้เวลาให้คุ้ม คือ วันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง ให้แบ่งเวลาออกเป็น ๒ ส่วนใหญ่

เวลาส่วนที่ ๑ เอาไว้เพื่อศึกษาค้นคว้าธรรมะ จะด้วยการไต่ถามผู้รู้หรือสนทนาธรรมก็ตาม

เวลาส่วนที่ ๒ เอาไว้ทำความเพียรด้วยการทำสมาธิภาวนา จะยืน จะเดิน จะนั่ง ก็ภาวนาเรื่อยไป ไม่เห็นแก่การพักผ่อนนอนหลับ

ให้เอาเวลา ๒ ส่วนนี้เป็นตัวตั้ง อยากจะได้วันละกี่ชั่วโมง ก็คิดว่าเอามาก่อน แล้วเวลาที่เหลือนอกนั้นค่อยเอาไปทำอย่างอื่น นี่เป็นศิลปะของการบริหารเวลา ไม่ใช่เอาเวลาไปทำอย่างอื่นเสียเปล่าไปหมดก่อน จนกระทั่งเหลือเวลาเพียงเล็กน้อยแล้ว จึงค่อยมาศึกษาธรรมะ ค่อยมานั่งสมาธิ ใครทำอย่างนี้ไม่ตายเลย...”

“หลวงพ่อก็พลาดไปเสียตั้ง ๒๔ พรรษา ทั้งๆ ที่เห็น
อยู่แล้วว่าคุณยายทำอะไรเห็นกับตาเลยตั้งแต่เช้าวันแรก
เมื่อ ๒๘ ปีที่แล้ว แต่ว่าตอนนั้นมันดูไม่ออก

ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ หลวงพ่อไปวัดปากน้ำภาษีเจริญ ไปเจอ
คุณยายครั้งแรก ก็เห็นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาว่า พอไปวัดที่ไร
ถ้าไปตอนสายๆ ประตูบ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยายจะปิดอยู่
จึงเข้าประตูหน้าบ้านไม่ได้ ต้องค่อยๆ ย่องไปเข้าทางหลังบ้าน
หลังครัว เพราะว่าคุณยายกำลังนั่งสมาธิอยู่ตอน ๙ โมงเช้า

พอ ๙ โมงเช้าตรงเฟื้องนี้ คุณยายนั่งสมาธิแล้ว คุณยายจะ
นั่งไปจนกระทั่งประมาณ ๑๐ โมง ๔๕ นาที หรือ ๑๑ โมง ก็
จะเลิกนั่ง นี่เป็นกิจวัตรในภาคสาย

ในภาคกลางวัน คุณยายทำอะไร ? หลวงพ่อเคยไปเห็น
มากับตา แต่ไม่รู้ว่าเป็นเทคนิค คือ หลังจากคุณยายกินข้าว
เพลแล้วคุณยายจะรับแขก พอถึงบ่าย ๒ โมงไม่เกินนั้น ใคร
ที่มาคุยอยู่ด้วย มาซักถามธรรมะด้วย คุณยายไล่แล้วไม่คุยด้วย
แม้พวกที่จะมานั่งสมาธิคุณยายก็ไล่ บอกว่า

“ไป ขึ้นไปนั่งสมาธิ (อาคารชั้น ๒) ได้แล้ว คุยมากก็ฟัง
มาก” คุณยายว่าอย่างนั้น ไม่เว้นแม้แต่พระเดชพระคุณ
หลวงพ่อรัญมชโย คุณยายยังไล่เลย “คุณ ไปนั่งสมาธิ ไป
คุยมากฟังมาก” ทุกคนก็ต้องไปนั่งสมาธิกัน

ถ้าเป็นแขกที่มาบอกว่ามีธุระสำคัญ ไล่เขาไม่ได้ คุณยาย

ก็จะบอกว่า “เอ้า นั่งสมาธิกันก่อนนะ แล้วเดี๋ยวค่อยคุย” พอพูดอย่างนี้เท่านั้น แยกทั้งหลายก็บอกว่า “แหม พอดีติดธุระเลยคะ” แล้วก็ลากลับ แต่ถ้าใครรักการปฏิบัติธรรมจริงๆ ก็ จะอยู่นั่งสมาธิกับคุณยาย...”

“หลวงพ่อกับตาแต่ว่าไม่เข้าใจว่านี่คือศิลปะของการบริหารเวลาของท่าน ครั้นมาภายหลัง เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยบวชแล้ว แต่ว่ายังไม่ได้ย้ายมาอยู่วัดพระธรรมกาย คุณยายเปลี่ยนการบริหารเวลาใหม่ คือ พอบ่ายโมงตรง แยกมาเท่าไรๆ คุณยายไม่ไล่ คุณยายเปลี่ยนสไตส์เปลี่ยนวิธีใหม่ ท่านบอกว่า

“เอ้า บ่ายโมงตรงแล้ว ถึงชั่วโมงปฏิบัติธรรมแล้ว นั่งสมาธิกันเถอะไปๆ เข้าห้องน้ำห้องท่ากันเสีย” แล้วคุณยายก็รีบนั่งหลับตาก่อนเลย ให้เป็นตัวอย่าง แล้วให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยสอนวิธีนั่งสมาธิ... หลวงพ่อก็นำนั่งเต็มทีไปเลย คุณยายทำอย่างนี้สำหรับวันอาทิตย์ พอถึงไปสักชั่วโมงหนึ่ง ไม่เกินนั้น ค่อยพักกัน เพราะถ้าเกิน ๑ ชั่วโมงญาติโยมจะทนไม่ไหว แต่ถ้าเป็นวันธรรมดา เบาะๆ ก็ตั้งแต่บ่ายโมงถึงบ่ายสามโมง นั่งไปเถอะ นั่งตลอด ๒ ชั่วโมงในตอนบ่าย ท่านทำของท่านอย่างนี้ ..

สักสามโมงเศษๆ คุณยายก็ปล่อยให้ไปพักถึงห้าโมงระหว่างนั้นถ้ามีแขกไปใครมา คุณยายก็คุยกับเขาด้วย แต่ว่าพอหกโมง ไม่เกินหกโมงครึ่ง คุณยายเอาอีกแล้ว

“ไป ไปนั่งสมาธิกันได้แล้ว ค่อยมากฟังมาก เรื่องงานอะไรก็วางก่อน ไปนั่งกันก่อน ไป”

ทุกคนก็ไปนั่งสมาธิกัน สามทุ่มค่อยเลิก ตั้งแต่หกโมงครึ่งจนกระทั่งถึงสามทุ่ม นั่งสมาธิตลอด หลังจากนั้นแล้วมีอะไรค่อยว่ากัน จะคุยงานคุยการอะไรก็ว่ากันไป

ถ้าวันไหนมีงานหนักงานเร่ง ก็นั่งตั้งแต่หกโมงครึ่งไปเลิกเอาสองทุ่ม แล้วค่อยมาคุยงานกัน ถ้างานไม่เร่งนัก สามทุ่มค่อยคุยกัน แล้วท่านก็จะตั้งกติกาเวลาของท่านอีก จะมีงานมาทุกอย่างก็ตาม สี่ทุ่มต้องคุยให้จบ ไม่จบ คุณยายก็ไล่ให้กลับ”

...พอโดนไล่เข้า เราก็หงุดหงิด คิดในใจ “นี่ก็จะทำงานให้ยาย ทำงานให้พระพุทธศาสนา ยายยังไม่เห็นใจ มาไล่ให้เรารีบกลับเสียอีก” ที่จริงแล้วคุณยายจะบังคับให้คุยเฉพาะเรื่องงานให้มาก พูดเรื่องไร้สาระให้น้อยหนอยนั้นเอง แต่เราเองดูคุณยายไม่ออก คุณยายดีแสนตายเอาไว้อย่างนี้”

...ส่วนเข้ามิด คุณยายตื่นเวลาเท่าไร เราไม่รู้ก็ไปถามท่าน ท่านบอกว่า “คนแก่ ตีสามครึ่ง ตีสี่มันก็ตื่นแล้วคุณ”

เคยซักเคยถามท่านว่า ก่อนหน้านี้นี้ ยายบริหารเวลาอย่างไร ยายจึงแตกฉานวิชาธรรมกายมาได้ถึงทุกวันนี้

ท่านก็ตอบชัดเจน แต่วามันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา มันไม่ได้คิดเอามาทำตามอย่างจริงจัง พอฟังท่านพูดที ก็ทำคึกคัก

คึกคัก ไปที เลยไป ๒-๓ วันก็ซี้เกียจอีกแล้ว

ตอนนั้นคุณยายตอบว่าอย่างไร ? คุณยายตอบชัด “ยายอยู่กับหลวงพ่อดีวักปากน้ำ นั่งรวดเลยกลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง รวมแล้ว ๑๒ ชั่วโมง”

“ยายทำได้แบบนี้อยู่นานเท่าไร”

ยายก็บอกชัด “ยายทำอย่างนี้ตั้งแต่เริ่มเข้าวัด จนกระทั่งถึงอายุ ๕๐ ... กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง แต่พออายุเกิน ๕๐ แล้ว มันชักห่อน”

“ทำไมมันห่อนละยาย มันน่าจะยิ่งแก่ยิ่งเจ้งชียาย”

ท่านตอบหลวงพ่อดีวักเจน ยังจำได้ ท่านบอกว่า “คุณนะคนเราพออายุ ๕๐ ปี ขึ้นไปแล้วนี่ การขับถ่ายมันถี่ขึ้น มันมากขึ้น แทนที่จะนั่งได้รวด ๖ ชั่วโมง มันไม่ได้หรอกคุณ พอสัก ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง มันต้องเข้าห้องน้ำแล้ว... ถ้าตอนที่กำลังร่างกายยังแข็งแรงดีอยู่ คือช่วงอายุ ๓๐ ถึง ๕๐ ปี การขับถ่ายไม่ถี่ พอหนึ่งปีบใจจะดังเข้าไปภายในเลย มันทั้งความรู้สึกทั้งหมดของกายเนื้อ ขาดรู้ภายนอกเข้าไปรับรู้จากกรรมกายละเอียดๆ ซึ่งอยู่ภายใน”

หลวงพ่อก็ยังถาม “ยาย วิชานี้เขาเรียกวิชาอะไร ไม่เคยได้ยินในพระไตรปิฎก” ท่านก็บอก “นี่แหละ เขาเรียกว่า วิชาขาดรู้”

“ขาดรู้มันก็ขาดสติชียาย” หลวงพ่อยังไม่เข้าใจเลยพูด
อย่างนั้น

“เออ มันไม่ได้ขาดสติหรอกคุณ ขาดรู้ คือ ขาดการรับ
รู้ทางกายเนื้อ แต่เข้าไปรับรู้ในธรรมกายที่ละเอียดๆ
ข้างใน ธรรมกายที่ละเอียดๆ ข้างในจะไหลขึ้นมาเป็นสาย ไหล
เร็วมาก แต่ยิ่งเร็วเท่าไร ยิ่งสว่างยิ่งชัดเท่านั้น”

หลวงพ่อก็ไปชักท่านอีก “ถ้าเร็วแล้วจะมองเห็นหรือยาย”

“เออ ยิ่งเร็วยิ่งสว่าง ยิ่งสว่างยิ่งชัด มันไม่เหมือนนั่ง
รถเร็วๆ นะคุณนะ”

แล้วคุณยายก็บอกอีกว่า “พออายุ ๕๐ ไปแล้ว การขับ
ถ่ายมันถี่ ทั้งกายเนื้อเข้าไปรู้เฉพาะในธรรมกายข้างในได้
แต่ว่ามันได้ไม่ครบ ๖ ชั่วโมงเหมือนก่อน มันถอยมาเหลือ ๕
ชั่วโมง ต่อมามันชักเหลือแค่ ๔ เหลือแค่ ๓ ชั่วโมง ต้องเข้า
ห้องน้ำก่อน แล้วค่อยไปนั่งต่อ มันถอนเสียก่อนเป็นช่วงๆ
เพราะฉะนั้น พออายุเลย ๕๐ ปีแล้ว ยายก็ได้แต่ทบทวนของ
เก่าที่หลวงพ่อดีปากน้ำท่านสอนให้ ถ้าจะไปค้นวิชาอะไร
ใหม่ๆ มันค้นได้ทีละเล็กทีละน้อย มันไม่ได้มากเหมือนเมื่อ
ก่อน”

ก็จากตัวเลข ๕๐ ตรงนี้ก็เลยรู้ว่า ทำไมพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อรั่มมชโย ท่านถึงมาปรารภเรื่อยๆ ว่า “เออ นี่หลวง
พ่ออายุ ๕๐ แล้วนะ” พอปีใหม่ก็บอก “นี่หลวงพ่อ ๕๑ แล้ว
นะ”

...พวกเราฟังแล้วมันก็เฉยๆ เพราะมันยังไม่เคยแก่ แต่
หลวงพ่อฟังแล้วมันก็สะดุ้งไปเรื่อย ๆ เลย ทำไมจะไม่สะดุ้ง ก็
ท่าน ๕๑ แต่หลวงพ่อนี้ ๕๕ จะไม่ให้สะดุ้งได้อย่างไร มันใกล้
ตายเข้าไปทุกทีแล้ว

แล้วก็ได้บทสรุปว่า บทฝึกตัวเองที่สำคัญที่จะให้เข้าถึง
ธรรมกายและแตกฉานวิชาธรรมกายยิ่ง ๆ ขึ้นไปนั้น
มันอยู่ที่เทคนิคการบริหารเวลานั่นเอง

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

“

...เมื่อก่อนหลวงพ่อก็ไม่เคยคิดว่าจะมี
ครูบาอาจารย์คนไหนในโลก ที่จะมี
พระคุณเกินพ่อเกินแม่ แต่พอมาเจอคุณ
ยายอาจารย์ เจอพระเดชพระคุณหลวงพ่อ
รัชมชโยแล้ว จึงเชื่อว่าในโลกนี้ยังมีครูบา
อาจารย์ที่มีพระคุณเกินพ่อเกินแม่

”

พระคุณของคุณยาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโวท่านเป็นยอดกตัญญู โดยเฉพาะกับครูบาอาจารย์ทางธรรมของท่านทุกคน หากยังมีชีวิตอยู่ท่านจะเข้าไปดูแลปกป้องชนิดเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว หลายคนคงเคยเห็นเคยจำได้ว่า ในยามวิกฤตมักเห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโว ไปยืนยึดดอกปดป้องครูบาอาจารย์ของท่านอยู่แถวหน้าเสมอ

ผู้เขียนเคยแปลกใจมาก ที่เห็นมีหมอสารพัดหมอมาหาพระเดชพระคุณหลวงพ่отัตตชีโว แล้วพอมองกลับไปก็มัก

เห็นท่านฉันยาโน้นยาहीं ทั้งถั่วเล็กถั่วใหญ่ และยังเห็นมี
อุปกรณ์การนวด การออกกำลังกายชนิดแปลกๆ มาวางอยู่
ตรงมุมโน้นมุมนี้ในห้องทำงานของท่านเสมอ วันหนึ่งได้
โอกาสเหมาะ จึงแอบถามอุบาสกที่เป็นอุปัฏฐากประจำตัว
ของท่านว่า “หลวงพ่อบุคคลนี้ดูท่านแข็งแรงดี ทำไมฉัน
ยาหลายชนิดจัง” อุบาสกผู้นั้นตอบสั้นๆ ว่า “ลองยา ก่อน
จะให้คุณยาย หรือหลวงพ่อัมมะฉัน”

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเคยเล่าถึงความเห็น
ของท่าน เกี่ยวกับพระคุณของครูบาอาจารย์ทางธรรมว่า

“เมื่อก่อนนี้ ถ้าใครมาบอกว่าพระคุณครูบาอาจารย์มาก
กว่าพ่อแม่ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร หลวงพ่อก็ไม่เชื่อ เพราะ
หลวงพ่อมั่นใจเสมอว่า พระคุณพ่อพระคุณแม่ต้องมากกว่า
ครูบาอาจารย์ จนกระทั่งเมื่อพบคุณยายอาจารย์ หลวงพ่อก็
ต้องเปลี่ยนความคิด

ทำไมรี ? ก็เพราะว่าโยมพ่อโยมแม่ ผู้ให้กำเนิดชีวิตหลวง
พ่อ เลี้ยงหลวงพ่ามาจนโต ส่งให้เรียนให้ศึกษามาอย่างเต็มที่
อบรมมาอย่างดี ท่านมีพระคุณมากมายขนาดนี้ แต่ท่านปิด
นรกให้หลวงพ่ไม่ได้ เปิดสวรรค์ให้หลวงพ่ไม่ได้ ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงเรื่องเปิดทางนิพพานให้

แต่ว่าคุณยายอาจารย์ท่านปิดนรกให้หลวงพ่ได้
เปิดสวรรค์ให้หลวงพ่ได้แล้วยังเปิดนิพพานให้ได้อีกด้วย

...ไม่เพียงเท่านั้น คุณยายยังไปช่วยปิดนรกให้ทั้งโยม
พ่อและโยมแม่ของหลวงพ่อกอีกด้วย อย่างนี้จะไม่เรียกว่า
พระคุณครูบาอาจารย์มากยิ่งขึ้นกว่าพระคุณพ่อแม่ได้
อย่างไร”

จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่отัดตชีโวก็บรรยาย
เรื่องวิธีปิดนรก เปิดสวรรค์ อย่างยืดยาวอีกหนึ่งกัณฑ์เทศน์
แล้วสรุปว่า

“เมื่อก่อนหลวงพ่อก็ไม่เคยคิดว่าจะมีครูบาอาจารย์
คนไหนในโลก ที่จะมีพระคุณเกินพ่อเกินแม่ แต่พอมา
เจอคุณยายอาจารย์ เจอพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมม-
ชโยแล้ว จึงเชื่อว่าในโลกนี้ยังมีครูบาอาจารย์ที่มี
พระคุณเกินพ่อเกินแม่อย่างน้อยที่สุดก็มีคุณยายอาจารย์
มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยของเรา สองคน
นี้...”

วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ประวัติย่อ

คุณยายอาจารย์ มหรัตน์อุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ชาติภูมิ :

คุณยายอาจารย์ มหรัตน์อุบาสิกาจันทร์ ชนนกยูง เกิดเมื่อวัน
พุธ ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา (ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม)
พุทธศักราช ๒๔๕๒ ในครอบครัวชาวนา ที่อำเภอนครชัยศรี
จังหวัดนครปฐม เป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวนพี่น้อง ๙ คน ของ
พ่อพลอยและแม่พัน ชนนกยูง

ชีวิตในวัยเด็ก

คุณยายเป็นคนอดทน และขยันมาก ทั้งช่วยพ่อแม่ดูแลงานบ้าน
และเป็นเรี่ยวแรงหลักในการทำนา

จากบ้าน

ในราวปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านตัดสินใจออกจากบ้าน เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหาช่องทางไปฝึกสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะต้องการตามไปขอขมาพ่อที่ล่วงลับไปแล้ว จะได้พ้นจากสิ่งที่พ่อเคยแข่งไว้ ตั้งแต่คุณยายยังเป็นเด็กกว่า ให้หนูหนวก ๕๐๐ ซาดิ

พบครูคนแรก

คุณยายได้พบและฝึกสมาธิกับคุณยายทองสุข สำแดงปั้นซึ่งเป็นครูสอนสมาธิจากวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนได้เข้าถึงพระธรรมกายแล้วอาศัยวิชาธรรมกายตามหาพ่อ ได้ขอขมาพ่อดังที่ตั้งใจแล้วช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้

พบหลวงพ่овัดปากน้ำ

ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อคุณยายอายุ ๒๙ ปี คุณยายทองสุขได้พาคุณยายไปกราบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่овัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) เมื่อหลวงพ่овัดปากน้ำพบคุณยายครั้งแรก ท่านก็รับเป็นศิษย์ และให้เข้าไปศึกษาวิชาธรรมกายชั้นสูงในโรงงานทำวิชาทันที

ศึกษาวิชาธรรมกาย

ด้วยความวิริยะอุตสาหะ และความเป็นคนทำอะไรทำจริงของคุณยาย ทำให้ท่านศึกษาวิชาธรรมกายได้อย่างรวดเร็วและเชี่ยวชาญยิ่ง จนได้รับความไว้วางใจเป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชา และได้รับคำชมจากหลวงพ่овัดปากน้ำว่า “ลูกจันทร์นี้หนึ่งไม่มีสอง”

สานต่อปณิธาน

ตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่วัดปากน้ำ คุณยายทำวิชชาอยู่ในโรงงานทำ
วิชากับหลวงพ่อดาววัดปากน้ำมาตลอด จนกระทั่งเมื่อหลวงพ่อดาว
วัดปากน้ำใกล้จะมรณภาพ ท่านได้มีคำสั่งสุดท้ายให้ศิษย์ทุก
คนช่วยกันเผยแผ่วิชชาธรรมกายของพระพุทธองค์ไปให้ทั่วโลก
คุณยายจึงตั้งใจอบรมสั่งสอนธรรมปฏิบัติวิชชาธรรมกายแก่
ศิษยานุศิษย์อย่างเต็มที่ตลอดมาด้วยความเคารพในคำสั่ง
ครูบาอาจารย์

พบศิษย์เอก

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๖ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ
(หลวงพ่อดมขโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ซึ่งในขณะนั้น
จบการศึกษาจากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และเข้าศึกษา
ต่อที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้มาฝึกกรรมปฏิบัติกับคุณ
ยายอย่างต่อเนื่อง ท่านเป็นผู้ที่มีความตั้งใจจริงและรักการ
ปฏิบัติธรรมมาก ทั้งยังมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีเยี่ยม คุณยาย
จึงถ่ายทอดวิชชาธรรมกายที่ศึกษามาจากหลวงพ่อดาววัดปากน้ำ
ให้แก่ท่านอย่างเต็มที่

เมื่อเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในและได้รับความสุขจากการ
ปฏิบัติธรรม ท่านก็ปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รับความสุขอย่าง
นั้นบ้าง จึงไปชักชวนเพื่อนๆ นิสิตทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องใน
มหาวิทยาลัยเดียวกัน มาปฏิบัติธรรมกับคุณยายเพิ่มจำนวน
มากขึ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ คุณยายและเหล่าศิษยานุศิษย์ได้รวบรวม
ปัจจัยสร้าง “บ้านธรรมประสิทธิ์” ซึ่งเป็นบ้านหลังเล็กๆ ใน

บริเวณวัดปากน้ำ มีเนื้อที่มากขึ้นกว่าบ้านหลังเดิม เพื่อรองรับ
ผู้มาปฏิบัติธรรม

สร้างวัดพระธรรมกาย

ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เมื่อคุณยายอายุ ๖๑ ปี หลังจากทีหหลวงพ่อรั่มม
ชโยบวชแล้ว มีคนมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว
ทำให้บ้านธรรมประสิทธิ์ไม่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมได้
ทั้งหมด คุณยายจึง ได้รวบรวมคณะศิษย์มาสร้างสถานที่
ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ให้ชื่อว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ซึ่ง
ในภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดพระธรรมกาย”

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เมื่อการสร้างกุฏิที่พักและศาลาปฏิบัติธรรมสำเร็จ
ไปส่วนมากแล้ว คุณยายได้พาคณะศิษย์ย้ายจากบ้านธรรม
ประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย

ท่านทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังสติปัญญาในการสร้าง
วัดเป็นอย่างมาก เป็นทั้งที่ปรึกษา และเป็นศูนย์รวมใจให้แก่
หมู่คณะยุคบุกเบิกให้ทำงานสร้างบารมีร่วมกันอย่างมีความสุข
นอกจากนี้คุณยายยังวางกฎระเบียบ และแนวปฏิบัติต่าง ๆ
ภายในวัดอย่างรัดกุมตั้งแต่ต้น ทั้งยังคอยช่วยเหลือเรื่องความ
เป็นอยู่ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานทุกอย่าง

ในงานละเอียดคุณยายยังต้องนั่งสมาธิช่วยแก้ไขทุกข์ของเพื่อน
มนุษย์ กลั่นแกล้งที่ไม่ดีให้หมดไปจากหมู่คณะและนั่งสมาธิ
ตามสมมติมาเพื่อใช้สร้างวัด นับเป็นภาระหน้าที่ที่หนักมาก
จนคุณยายล้มป่วยหนัก แต่ด้วยปณิธานอันแน่วแน่ที่จะเผยแผ่
วิชาธรรมกายตามคำสั่งของหลวงพ่อดปากน้ำ ทุกคนก็ร่วม
แรงร่วมใจกันสร้างวัดจนสำเร็จในราวปี พ.ศ. ๒๕๒๖

สร้างแม่พิมพ์ที่ดี

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ตั้งแต่ยังอยู่วัดปากน้ำจนได้มาสร้างวัดพระธรรมกาย คุณยายได้ปลูกฝังหมู่คณะยุคนักบวชเบิกสร้างวัดให้รักบุญ รักการสร้างความดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รักการปฏิบัติธรรม และหมั่นฝึกฝนตนเองให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน อันเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง และยังประโยชน์แก่ชาวโลกได้ในภายภาคหน้า

นอกจากนี้คุณยายยังเมตตาอบรมสั่งสอนศิษย์ทุกคนให้รู้จักการครองตน อยู่ในเส้นทางการสร้างบารมีอย่างมั่นคง มีความสุข และบริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งๆ ขึ้นไป อีกทั้งยังให้คำแนะนำในงานหยาบต่างๆ ด้วย เช่น สอนการดูแลความสะอาดเสนาสนะ การใช้สมบัติพระศาสนาให้คุ้มค่า และเกิดประโยชน์สูงสุด เป็นต้น

นับเป็นการสร้างแม่พิมพ์ที่ดีไว้เป็นแบบอย่างในพระพุทธศาสนา เพราะคณะผู้บุกเบิกสร้างวัดในยุคนั้นต่างทยอยบวชอุทิศชีวิตเป็นพระภิกษุ และให้การอบรมสร้างทายาททางธรรมที่สมบูรณ์แบบ เพื่อเผยแผ่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อเนื่องมาอย่างไม่ขาดสาย จนถึงปัจจุบัน

ขยายพื้นที่สร้างวัด

ภารกิจสำคัญที่หลวงพ่อรัญมขโย คุณยายและหมู่คณะรุ่นบุกเบิกได้ทำตลอดมาตั้งแต่แรกเริ่มควบคู่กับการสร้างวัดคือ การอบรมสั่งสอนปลูกฝังศีลธรรม ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป

เมื่ออบรมปลูกฝังศีลธรรมมากเข้า ผู้เข้าอบรมต่างเห็นคุณค่าของธรรมะด้วยตนเอง จึงชักชวนญาติมิตรมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ไม่เพียงพอที่จะรองรับ จึงต้องขยายพื้นที่สร้างวัดออกมาอีก ๒,๐๐๐ ไร่ และยังสามารถสร้างปูชนียสถานที่สำคัญ คือ มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เพื่อเป็นศูนย์รวมใจ และเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่สามารถรองรับผู้มาปฏิบัติธรรมจำนวนมากที่หลั่งไหลมาอย่างไม่ขาดสาย

ปัจจุบัน วัดพระธรรมกายปรากฏเด่น สง่างาม บนผืนแผ่นดินนี้เป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ และยังเป็นศูนย์รวมในการปฏิบัติธรรมในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาสำหรับชาวพุทธทั่วโลกอีกด้วย

ทั้งนี้ด้วยการนำของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมขโย) และด้วยความร่วมแรงร่วมใจของคณะพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้ใญ่บุญทุกท่าน โดยมีบุคคลสำคัญยิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระธรรมกาย คือ

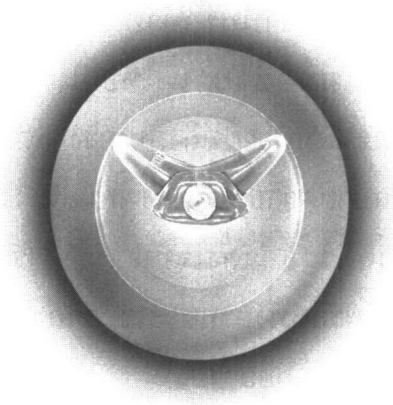
คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

พระภาวนาวิริยคุณ (เฟด็จ ทตฺตชีโว)

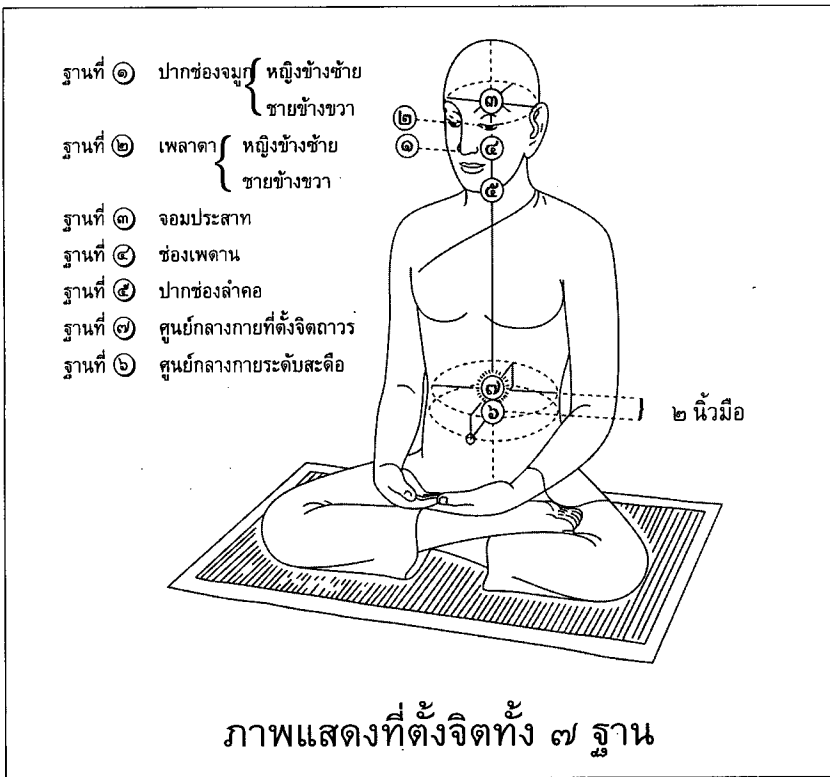
- ปัจจุบันดำรงสมณกิจ
รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย
- รองประธานมูลนิธิธรรมกาย
และ President of Dhammakaya International
Meditation Center (U.S.A.)
- เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๓
- สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี คณะกสิกรรมและสัตวบาล
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน
และ Diploma of Dairy Technology Hawkesbury
College, Australia
- อุปสมบทเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔
ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง
ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนา
กำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติเพื่อการดำรงชีวิตทุกวันอย่างเป็นสุข
ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติสัมปชัญญะและปัญญา อันเป็นเรื่องไม่
เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ ดังวิธีปฏิบัติที่ **พระเดช
พระคุณพระมงคลเทพมุนี** (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีลห้า หรือศีลแปด เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตัวเอง
๒. คุณเข้าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดี ที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนราวกับว่าร่างกายทั้งหมด ประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วนๆ
๓. นิ่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย หัวชี้ขวาจรดหัวแม่มือซ้าย นั่งให้อยู่ในจังหวะพอดี ไม่ฝืนร่างกายมากเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลับตาพอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือว่าขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจ ว่ากำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง
๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตาดำ ใสสนิท ปราศจากราคะ หรือรอยตำหนิใดๆ ขาวใสเย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบายๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวลเป็นพุทธานุสติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้ว กลมใส ให้อยู่ๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่หนึ่งเป็นต้นไป น้อมด้วยการนึกอย่างสบายๆ ใจเย็นๆ ไปพร้อมๆ กับคำภาวนา

โล่ทั้งสว่างผุดขึ้นขึ้นมาจากกึ่งกลางดวงนิมิต ตรงที่เราเอาใจใส่
อย่างสม่ำเสมอ

ดวงนี้เรียกว่า “ดวงธรรม” หรือ “ดวงปฐมมรรค” อันเป็นประตูเบื้องต้น ที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน การระลึกนึกถึงนิมิต หรือดวงปฐมมรรคสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ ทุกอิริยาบถ เพราะดวงธรรมนี้คือที่พึ่งอันเป็นที่สุดแล้วของมนุษย์

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อยๆ ทำอย่างสบายๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น อันจะเป็นเครื่องสกัดกั้นใจมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการปฏิบัติบังเกิดผลแล้ว ให้หมั่นตรึงระลึกนึกถึงอยู่เสมอจนกระทั่งดวงปฐมมรรค กลายเป็นอัน

หนึ่งอันเดียวกับลมหายใจ หรือนึกเมื่อใดเป็นเห็นได้ทุกที อย่างนี้แล้ว
ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความ
สำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังทำให้สมาธิละเอียด
อ่อนก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ได้อีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. **อย่าใช้กำลัง** คือไม่ใช้กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อ
ตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อ
หน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนไหน
ของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไป
สู่จุดนั้น
๒. **อย่าอยากเห็น** คือทำให้ใจเป็นกลาง ประคองสติมิให้เผลอ
จากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อ
ใดนั้น อย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิด
ของดวงนิมิตนั้นอุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์
เราไม่อาจเร่งเวลาได้
๓. **อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก** เพราะการฝึก
สมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง
อาโลกกสิณ คือกสิณแสงสว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อฝึก
สมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกาย
มนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จน
กระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง
ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่
ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้วให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียว
ไม่ว่าจะอยู่ในอริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืนก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี
หรือนั่งก็ดีอย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาดให้ตั้งใจ
บริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้ว
ใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องห่อมน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลาง
กายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา
ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ
นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้
เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้ง
จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้น
ไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า
ได้ที่พักของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุข ความ
เจริญ ทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า

หากสามารถแนะนำต่อๆ กันไป ขยายไปยังเหล่านมนุษยชาติ
อย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุก
คนใฝ่ฝัน ก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

- ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำ และสติปัญญาดีขึ้น
- ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

- จะเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความมองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส
- มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง
- มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

- ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน
- ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

- ย่อมเป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื่อกฎแห่งกรรม สามารถคุมครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ เป็นผู้มีความประพฤติดี เนื่องจากจิตใจดี ทำให้ความประพฤติทางกายและวาจาดีตามไปด้วย
- ย่อมเป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบและมีขันติเป็นเลิศ
- ย่อมเป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว ย่อมเป็นผู้มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อมีปัญหาคือครอบครัวหรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่นๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย

การทุจริตคอร์รัปชันล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจสิ่งยั่วยวน หรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด
ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายบ้านเมือง ดังนั้นบ้านเมืองเราก็จะสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และจะลดความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ และถ้ามีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคมจะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

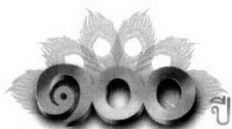
๔. ผลต่อศาสนา

- ๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนารวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่าการฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้
- ๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นทนายแก้ต่างให้กับพระศาสนาอันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง ให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง
- ๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบใจที่พุทธศาสนิกชนยังสนใจปฏิบัติธรรม เจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น
- ๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทะนุบำรุงศาสนา โดยเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้วย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาตามไปด้วยและเมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“

ยายยอมอดทนทุกอย่าง
เพื่อให้ได้บุญ
ยายจะเอาบุญไปปราบมาร

”

ร้อยท่ายาย

พระภวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-235-204-2

พิมพ์ครั้งแรก

ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ที่ปรึกษา

อาจารย์ทัศนีย์ แก้วสว่าง

ภาพประกอบ

กองพุทธศิลป์ และ ศูนย์ภาพนิ่ง

ออกแบบปกและศิลปกรรม ธาดา วงศ์คุณานนท์ และ บริษัท ศรีเอทโซน จำกัด

จัดทำรูปเล่ม

สันทัด ศักดิ์สาคร

ลิขสิทธิ์

มูลนิธิธรรมกาย

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด โทร. ๐๒-๗๔๓-๙๐๐๐

จัดทำและจัดพิมพ์โดย

กองวิชาการ อาศรมบัณฑิต โทร. ๐๒-๘๓๑-๑๒๕๐-๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ.

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

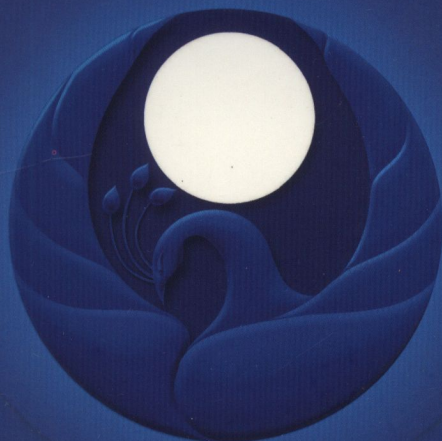
พระภวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)

๑๐๐ ปี ร้อยท่ายาย. - พิมพ์ครั้งที่ 1. - ปทุมธานี : กองวิชาการ
อาศรมบัณฑิต, 2552.

408 หน้า

1. จันทร ขนนกยูง, 2452-, 2. อุบาสกและอุบาสิกา. I. ชื่อเรื่อง.
294.30924

ISBN 978-974-235-204-2

ใจไม่ปรารถนา
ใจต้องเดินตามรอยเท้า

อนันต์ดวงจันทร์
ดวงจันทร์ในดงกล้วย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ISBN 978-974-235-204-2

9 789742 352042